WILLIAM GIBSON

NEUROMANC 2

SZÁMLÁLÓ NULLÁRA

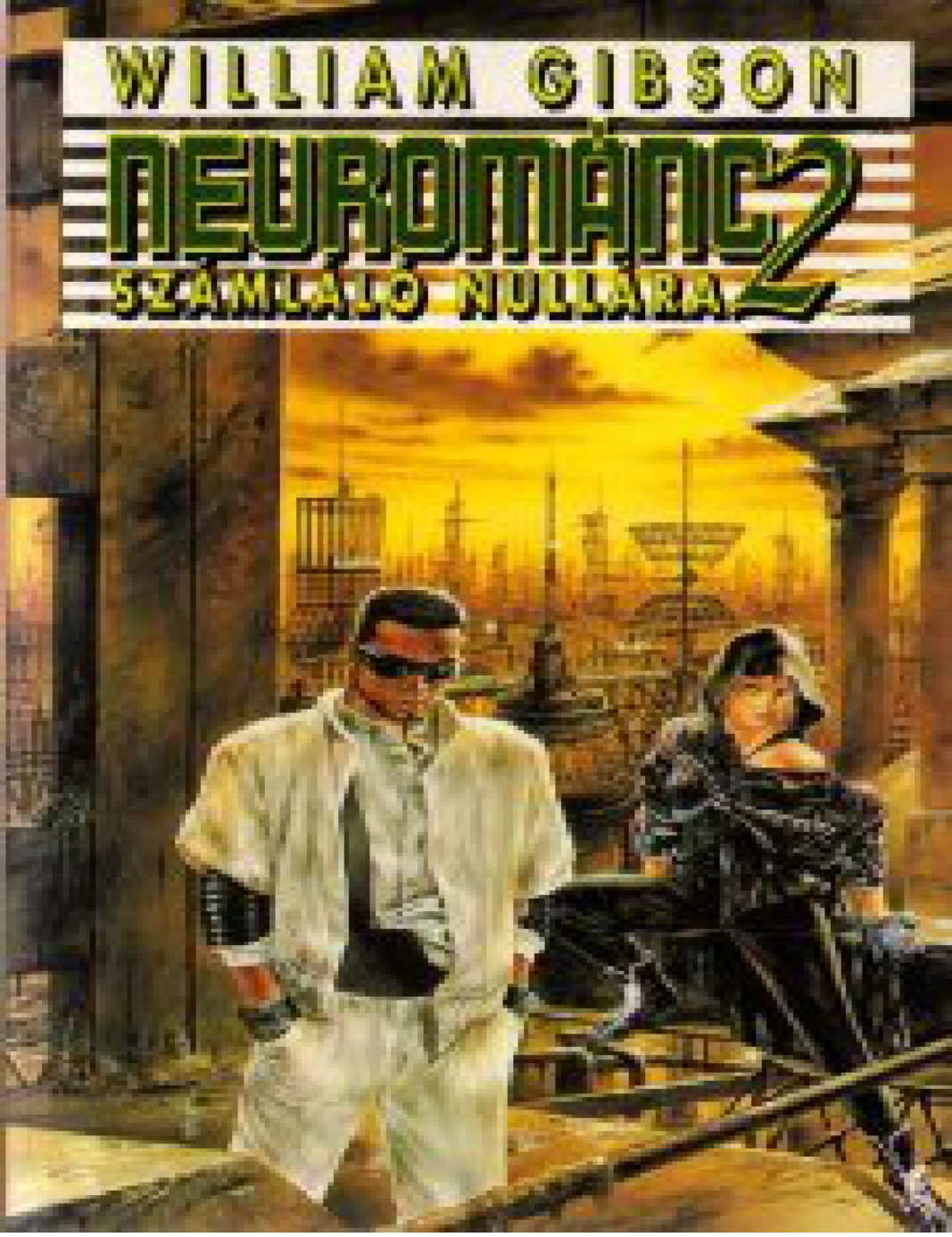

SHOUT
SHARE
IT

- William Gibson
- 1. OSONÓ FEGYVER
- 2. MARLY
- 3. BOBBY BEFUCCSOL
- 4. MUNKAKEZDÉS
- 5. A MUNKA
- 6. BARRYTOWN
- 7. A PIACTÉR
- 8. PÁRIZS
- 9. FENN A LAKÓTELEPEN
- 10. ALAIN
- 11. A BÁZISON
- 12. CAFÉ BLANC
- 13. MINDKÉT KEZÜKKEL
- 14. ÉJSZAKAI JÁRAT
- 15. DOBOZ
- 16. LEGBA
- 17. A MÓKUSLIGET
- 18. A HOLTAK NEVE
- 19. HIPERCSARNOK
- 20. FELSZÁLLÁS ORLYRÓL
- 21. ORSZÁGÚTON
- 22. JAMMER BÁRJA
- 23. EGYRE KÖZELEBB
- 24. ÁRKON-BOKRON ÁT
- 25. LAZA/BARBÁR
- 26. A WIG
- 27. A LÉLEGZET ÁLLOMÁSAI
- 28. JAYLENE SLIDE
- 29. DOBOZKÉSZÍTŐ
- 30. FELBÉRELT EMBER
- 31. HANGOK
- 32. GRÓF ZÉRÓ
- 33. ÖRVÉNY ÉS PUSZTULÁS
- 34. EGY KÁBÉ KILENC MÉRFÖLD HOSSZÚ LÁNC
- 35. TALLY ISHAM
- 36. A MÓKUSLIGET

William Gibson
Számláló Nullára

Quiero hacer contigo
lo que la primavera
hace con los cerezos

Neruda

ZÉRÓ INTERRUPT — megszakítás
esetén a számláló nullára áll

AZ ÉN DÉMNEK

1. OSONÓ FEGYVER

Új-Delhiben robotkutyát uszítottak Turnerre: a feromonjaira és a hajszínére volt beállítva. A Chandni Chauk nevű utcán érte be, s bérelt BMW-je felé iramodott a csupasz barna lábak és riksakerekek útvesztőjében. Gyomrában egykilónyi újrakristályosított hexogén és sűrített TNT lapult.

A férfi nem észlelte a közeledtét. Indiából a Khush-Oil Hotel nevű koszfészek rózsaszín stukkóhomlokzatát látta utoljára.

Jó ügynöke volt, következésképp jó szerződése. S mivel jó szerződést kötött, a robbanás után egy órával már le is szállították Szingapúrba — legalábbis mindazt, ami megmaradt belőle. A holland sebész tréfálkozott is eleget azon, hogy Turner egy bizonyos hányada lemaradt az első járatról, ottrekedt a Palam International reptéren, s az éjszakát az egyik hangárban kellett töltenie, egy létfenntartó kádban ázva.

A hollandusnak és csoportjának három hónapjába telt Turner újbóli összeállítása. Kollagénszeletekből és cápaporc-poliszaharidokból klónoztak neki egy teljes négyzetméternyi bőrt. A szemeket és a nemiszerveket a szabadpiacon vásárolták. A szemek zöldek voltak.

Annak a három hónapnak a legjavát egy múlt századi, új-angliai kamaszfiú ROM-generálta, szimstim álomvilágában töltötte. A hollandus szürke hajnali álmokban látogatta meg, lidércnyomásokban, melyek elhalványultak az emeleti hálószobája ablakán túli égbolt világosodtával. Késő éjjelente még az orgonák illata is érződött. A klippermintázatú pergamen lámpaernyő alatt hatvanwattos izzó világított: fénye mellett Conan Doyle-t olvasgatott. Tiszta pamutlepedők szagától ölelve maszturbált, s a szurkolókórusok csinibabáiról ábrándozott. A hollandus ajtót vágott agyának hátuljába s besétált rajta faggatózni; de reggelre kelve a mamája hívogatta, s odalenn már várta a zabpehely, a szalonnás tojás és a cukros tejeskávé…

Egy reggelen idegen ágyban ébredt; a hollandus az ablaknál állt, amely mögül a trópusok zöldje és szemhasogató napfénye freccsent feléje.

— Most már hazamehet, Turner — mondta a hollandus. — Elkészültünk magával. Ismét olyan fitt, mint újkorában!

Jól volt, mint rég — de hogy ez milyen jót jelentett voltaképp, arról fogalma sem volt. Fogta a hollandustól kapott holmikat, és elrepült Szingapúrból. Otthona a következő repülőtér Hyatt-ja lett.

És a következő. Aztán a következő.

Csak repült és repült. Hitelchipje arannyal szegett fekete tükör téglalapját formázta. A pultok mögött álló emberek elmosolyodtak és bólintottak, mikor megpillantották. Ajtók tárultak fel, csukódtak be mögötte. Kerekek emelkedtek el a vasbetonról, ital érkezett, ebédet szolgáltak fel.

Heathrow: hatalmas emlékezettömb vált le a repülőtér egének kupolájáról, és Turnerre zuhant. A férfi öklendezni kezdett, egy kék műanyagedénybe hányt, de hosszú lépteinek ritmusa nem tört meg. Amikor a folyosó végi pulthoz ért, átcserélte a jegyét.

Mexikóba repült.

És csempén csörömpölő acélvödrök, nedves seprűhúzások hangjára ébredt. A testéhez simuló női test melegére.

A szoba magas volt, barlangszerű. A csupasz fehér gipszvakolat megsokszorozott minden neszt; valahol a lányok reggeli zsivaján túl ott morajlott a tenger. Az ujjai közé gyűrődött durva flanelltakarókat számtalan mosás koptatta puhára.

Turnernek eszébe jutott a napfény, amint áttűz egy szélesen elnyúló, színezett ablakon, egy reptéri bár ablakán, Puerto Vallartában. A géptől vagy húsz métert kellett megtennie odáig, a nap miatt szinte teljesen lehunyt szemekkel. A döglött denevérre is emlékezett: laposra tiporva, száraz falevélként hevert a kifutópálya betonján.

Felidézte a buszozást: a hegyi utat, az ósdi robbanómotor bűzét, a kék és rózsaszín szentek levelezőlap-hologramjaival teliaggatott szélvédőkeretet. A meredek táj nyújtotta panorámára rá se hederített, inkább azt a rózsaszínű opálgömböt és a magjában reszkető higany táncát figyelte. A baseball-labdánál valamivel nagyobb gomb a sebességváltókar meggörbült acélszárát koronázta. Tiszta üvegből fúvott, gubbasztó pók köré öntötték: a figura üreges belsejét félig kitöltötte a foncsor. Amikor a sofőr zegzugos kanyarokban hajszolta a buszt, a higanycsepp pattogott és csúszkált börtönében; az egyenes szakaszon csak ringott és hullámzott. A markolat kézimunkával készült, képtelen volt és baljós. Mintha üdvözölte volna Turnert itt Mexikóban.

A hollandustól kapott tízegynéhány mikrosoft között akadt egy, amely korlátozott jártasságot biztosított volna számára a spanyolban. Ám Vallartában, mikor hátranyúlt a bal füle mögé, inkább egy porvédőt illesztett be helyette, s a csatlakozót meg a dugaszt pedig hússzín sebtapasz alá rejtette. A busz végében az egyik utasnál rádió szólt. Egy hang időről időre félbeszakította a harsogó popzenét, hogy egyfajta litániát soroljon: tízjegyű számokat, a nemzeti lottó aznapi nyerőszámait.

A mellette alvó nő megmoccant.

Turner felkönyökölt, hogy szemügyre vehesse. Idegen arcot látott, de másfélét, mint amilyenekhez hotellakó élete során hozzászokott. Rendesen csak hétköznapi szépséget várt volna, az olcsó plasztikai sebészet és a divat kérlelhetetlen darwinizmusának végtermékét, afféle lepárolt mintapéldányt az utolsó öt év legnépszerűbb médiaarcaiból, de ehelyett…

A nő arccsontjában volt valami középnyugatias, valami ősi és amerikai. A kék lepedők ráncba gyűrődtek a csípője körül, s a tetőablak keményfa zsalui közt bevetülő napfény arany átlókkal csíkozta hosszú combjait. Az arcok, amelyekkel Turner együtt ébredt a világ különböző szállodáiban, csak hűtőrácsdíszeknek hatottak Isten saját kocsijáról. Alvó női arcok, egyformák és egyedüliek, csupaszok, egyenesen a semmibe meredők. Ez az arc különbözött tőlük. Ehhez már valahogyan jelentés is kapcsolódott. Jelentés és egy név.

A férfi felült, s lábával lelendült az ágyról. Talpa alatt fövenyhomok-szemcséket érzett a hűvös csempén. A szobában rovarirtószer szaga érződött, enyhén, de mindent áthatóan. Felállt; meztelen volt, a feje fájdalmasan lüktetett. Mozgásra bírta a lábait. A két ajtó közül a közelebbihez lépett: fehér csempére és még fehérebb vakolatra bukkant, meg egy rozsdafoltos vascsőről alácsüngő gumószerű, króm zuhanyrózsára. A mosdókagyló mindkét csapja ugyanazt a vékonyan csordogáló, langymeleg vizet kínálta. Egy műanyag pohár mellett régimódi karóra feküdt: fakó bőrszíjra fűzött, mechanikus Rolex.

A fürdőszoba bespalettázott, üvegezetlen ablakain finom zöld műanyagháló húrjai feszültek. Turner kilesett a keményfa zsalugáterek között, belehunyorgott a forrón ragyogó napba. Pillantása virágmintás csempéjű, kiszáradt szökőkútra és egy VW Rabbit elrozsdált vázára esett.

Allison. Így hívták a nőt.

Allison kikopott keki rövidnadrágot viselt, s hozzá a férfi egyik fehér pólóját. Lábai csokoládébarnára sültek. Bal csuklóját a matt és rozsdamentes házú, felhúzós Rolex sertésbőr szíja övezte. Sétára indultak, végig a part mentén, Barre de Navidad felé. A hullámverés vonalán túl húzódó keskeny sávon lépdeltek, ahol a homok nedves volt, de szilárd.

Közös múltra tekintetek vissza: Turner emlékezett rá, hogyan állt ott a nő a kisváros vastetős mercadójában, az egyik bódénál azon a reggelen, s hogyan fogta mindkét kezével a forralt kávéval teli óriási agyagbögrét. Mialatt egy tortillával kimártogatta a tojásokat és a salsát a csorba, fehér tányérból, a férfi a legyeket nézte, kerengésüket a napfény kévéi körül, melyek utat találtak maguknak a pálmalevelekből és hullámlemezből összerótt falazaton át. Pár szót

beszélgettek a nőnek valami Los Angeles-i jogászcégnél végzett munkájáról, s magányos életéről a Redondón kívül lehorgonyzott, rozzant állóhajó-városokban. A férfi azt hazudta, hogy egy cég alkalmazásában áll — azaz inkább állt, egészen a legutóbbi időkig.

— Meglehet, új munka után nézek… — latolgatta.

De a beszéd másodlagosnak tűnt ahhoz képest, ami kettejük közt kialakult. Egy fregattmadár jelent meg felettük, lavírozott a széllel szemben, oldalvást siklott, elkanyarodott és tovaszállt. Mindketten beleborzongtak tudattalan szárnyalásának szabadságába. A nő megszorította Turner kezét.

A parton kék alak masírozott feléjük, a város irányába. Katonai rendőr volt, agyonfényesített fekete csizmái valószerűtlennek hatottak a lágyan fénylő parton. Tükörszemüveg alá rejtett, sötét és rezzenéstelen arccal haladt el mellettük, s közben Turner szemügyre vehette a Fabrique Nationale irányzékával ellátott, karabélyforma Steiner-Optic lézert. A zsaru kék gyakorlóruha makulátlan volt, vasalása borotvaéles.

Felnőttkorának legjavát Turner katonaként élte, bár egyenruhát sohasem öltött. Zsoldosként dolgozott, megbízói a teljes gazdasági rendszerek feletti uralomért küzdő óriáscégek közül kerültek ki. A vezető tisztségviselők és kutatók átmenekítésének volt a szakértője; bár a multik, melyeknek dolgozott, sosem ismerték be, hogy léteznek egyáltalán hozzá hasonlók…

— A múlt éjjel majdnem egy egész palack Herradurát benyakaltál — jegyezte meg a nő.

Turner bólintott. Kezében tartotta a nő meleg és száraz kezét, nézte a lábujjait, ahogy széttárulnak minden egyes lépésnél, a körmeit, melyekről már pattogzott a rózsaszínű lakk.

Begörögtek a bukóhullámok, peremük áttetsző volt, akár a zöld üveg.

A pára végiggyöngyözött Allison napsütötte bőrén.

Első közös napjuk után életük egyszerű ritmusa már nem változott. A mercado egyik bódéjában reggeliztek, amelynek pultja már oly simára kopott, akár a csiszolt márvány. A délelőttöt úszással töltötték, amíg a nap vissza nem kergette őket a szálloda spalettahűvösébe. Odabent, a mennyezeti ventillátor lustán forgó falapátjai alatt szeretkeztek, majd aludtak. Délutánonként az Avenida mögött húzódó szűk sikátorok útvesztőjében bolyongtak, néha pedig felcsavarogtak a dombok közé. Partmenti éttermekben vacsoráztak, s hófehér fogadók patióin kortyolták az italt. A hullámverés szegélyén holdfény fodrozódott.

Allison fokozatosan, szavak nélkül ismertette meg Turnert egy más stílusú szenvedéllyel. A férfi már hozzászokott, hogy kiszolgálják, hogy képzett profiktól, névtelenül kapja a szolgáltatásokat. S most, a

fehér barlangban, ott térdelt a csempén. Lehajtotta a fejét, nyaldosta a nőt, a Csendes-óceán sójával keveredő nedvét, combjainak hűvösen arcához tapadó belső felét. Tenyerei közt ringatta a nő csípőjét, felemelte a testét, feltartotta, mint egy kelyhet, rászorítva ajkait, mialatt nyelve kutatta a helyet, a pontot, a nő gyönyörének ritmusát. Aztán megfeszült arccal ráhágott, beléhatolt, úgy lelt rá saját élvezetének útjára.

Utána néha beszélt is Allisonhoz; a történetek összefüggéstelen, hosszú spiráljai kitekeredtek és összefonódtak a tenger hangjával. A nő nagyon ritkán szólalt meg, ám a férfi megtanulta értékelni azt a keveset, amit mondott, s a nő átölelte, minden alkalommal. És hallgatta, türelmesen.

Elmúlt egy hét, azután a második. És a nő oldalán Turner egyszerre arra ébredt, hogy eljött az utolsó nap, amit a megszokott, hűvös szobában még együtt töltenek.

A reggeli alatt úgy rémlett neki, mintha a nőben valami változás, valami feszültség érződnék.

Napoztak, úsztak, s az ismerős ágyban a férfi megfeledkezett a halvány aggodalomról. Délután Allison sétát javasolt, végig a parton, Barre felé. Ugyanarra, amerre azon az első reggelen mentek.

Turner kihúzta a porvédő dugaszt a füle mögötti csatlakozóból, és beillesztett egy mikrosoft-szilánkot. A spanyol nyelv szerkezete üvegtoronyként szilárdult meg a tudatában, láthatatlan kapuk fordultak meg pántjaikon a jelen és a jövő idő, a feltételes mód és a befejezett múlt körül. A nőt a szobában hagyta, átvágott az Avenidán, és bement a piacra. Gyékénykosarat vásárolt, néhány doboz hideg sört, szendvicseket és gyümölcsöt. Útban visszafelé egy napszemüveget is vett az árustól az Avenidán.

Egyenletes sötétbarnára sült mindenütt. A hollandus átültetési műtétje után maradt szögletes betoldás eltűnt, a nő pedig ráébresztette testének egységére. Amikor reggelente a fürdőszobai tükörben belenézett a zöld szempárba, már magáénak tudta azt; álmait immár nem zavarta a hollandus ízetlen tréfálkozása és száraz köhécselése. De néhanapján még mindig megjelentek álmaiban India töredékei, egy általa alig ismert ország fénylő foszlányai, Chandni Chauk, a sült kenyér és a por illata…

A romos szálloda maradványai az öböl kanyarulatához tartó út első negyedénél álltak. A hullámverés ezen a részen erősebb volt, minden robaj detonációként visszhangzott. Errefelé vonszolta most Allison; szeme sarkának összehúzódása valami újat sejtetett.

Sirályok rebbentek fel, amint kéz a kézben végigkaptattak a parton, hogy bepillanthassanak az üres bejáraton túli árnyékba. A

megsüppedő homokkal a szerkezet homlokzata is leroskadt, falai elenyésztek. A szintpadlózatok szabadon csüngtek alá ujjnyi vastag acélinakon, mint holmi roppant zsindelyek, mindegyik más-más színű és mintázatú csempével borítottan.

HOTEL PLAYA DEL M — hirdették a gyerekes, tengeri kagylókból formált nagybetűk az egyik betonív felett.

— Mar — egészítette ki a férfi, bár a mikrosoftot már rég kivette.

— Elmúlt — mondta a nő, s belépett a boltív alá, az árnyékba.

— Mi múlt el? — A férfi követte; a gyékénykosár a csípőjéhez dörzsölődött. A homok itt hideg volt és száraz, lazán pergett a lábujjai között.

— Elmúlt. Vége. Ennek a helynek már vége. Itt nincs sem idő, sem jövő.

Turner csak nézte, majd mögéje pillantott, ahol két omladozó falat látott, a találkozásuk tövében pedig rozsdás, összegubancolódott ágyrugókat.

— Húgyszag van itt — mondta. — Menjünk, ússzunk egyet!

A tenger elmosta a fagyos hangulatot, de a távolság már ott függött közöttük. A Turner szobájából hozott pokrócon ültek, s ettek némán. A rom árnyéka megnyúlt, s a szél meglebbentette a nő napszítta haját.

— A lovak jutottak eszembe rólad — törte meg a csendet végül a férfi.

— No igen — felelte a nő, hangjában valami mélységes elgyötörtséggel —, tulajdonképpen még csak harminc éve haltak ki.

— Nem úgy általában gondoltam — magyarázta halkan Turner. — A szőrük… a szőr a nyakukon, amikor futottak.

— Úgy hívták, sörény — mondta Allison, és szemeit elfutották a könnyek. — A kurva életbe! — Vállai megemelkedtek. Mély lélegzetet vett, kiürült Carta Blancás dobozát lehajította a partra. — Ez vagy én; mit számít? — Karjait ismét a férfi köré fonta. — ó, gyere már, Turner! Gyere!

Ahogy a nő hátradőlt és magával húzta, a férfi észrevett valamit: egy hajót, amit a távolság fehér kötőjellé zsugorított, a víz és az ég találkozásánál. Amikor felült, s magára húzta levágott szárú farmerét, már látta, hogy egy yacht jön. Most sokkal közelebb járt, s kecses fehér ívként siklott a mély vízben. A part, a hullámverés erejéből ítélve, itt csaknem függőlegesen szakadt alá. Ez lehetett az oka annak, hogy a szállodasor éppen ott végződött, ahol — s annak is, hogy miért pusztult le teljesen a Playa del Mar. A hullámok kikezdték az alapjait.

— Add ide a kosarat — kérte Turner.

A nő a blúzát gombolgatta. Még ő vette neki, az Avenidán sorakozó fáradt kis boltok egyikében. Acélkék mexikói pamutból fércelték össze. A boltokban vett ruháik nemigen tartottak egy-két

napnál tovább.

— Azt mondtam, add ide a kosarat!

A nő odaadta. Turner áttúrta délutánjuk maradékait; a távcsövét egy műanyag zacskó alatt lelte meg, amely zöld citromba pácolt és cayenne-i borssal meghintett ananászszeleteket rejtett. Előhúzta a távcsövet: kompakt, 6x30-as harci modell volt. Lepattintotta az ikerfedőt az objektívekről és a párnázott nézőkékről, s átfutotta a Hosaka-logó áramvonalas írásjegyeit. A hajó tatja mögül sárga gumicsónak bukkant elő és a part felé kanyarodott.

— Turner, én…

— Kelj fel. — A pokrócot és a nő törülközőjét a kosárba gyömöszölte. A kosárból még kivette az utolsó, felmelegedett doboz Carta Blancát, és a távcső mellé tette. Felállt, sietve felrángatta a nőt is, a kezébe nyomta a kosarat. — Lehet, hogy tévedek — mondta. — Ha így lenne, tűnj el innét! Vágj át arra a második pálmacsoporthoz — mutatta. — Ne menj vissza a szállodába. Szállj fel egy buszra, Manzanillo vagy Vallarta felé. Menj haza!

Mostanra már a farmotor berregése is tisztán hallhatóvá vált.

Allison könnyezett, de egy hang sem hagyta el az ajkát: futni kezdett. Elszaladt a rom mellett, a kosarat szorongatva, a homokhullámok között botladozva. Nem nézett vissza.

Turner megfordult, és a yacht felé pillantott. A gumicsónak már a hullámverésen ugrándozott. A yacht neve Tsushima volt, és utoljára a Hirosima-öbölnél találkozott vele. A fedélzetéről pillantotta meg Icukusimánál a vörös Sinto-kaput.

Nem volt szüksége a távcsőre ahhoz, hogy tudja, ki a gumicsónak utasa. Conroy lesz az, a Hosaka-nindzsák kalauza.

Keresztbetett lábakkal letelepedett a hűvösödő homokra, és kinyitotta utolsó doboz mexikói sörét.

Visszatekintett a fehér szállodasorra, keze mozdulatlanul pihent a Tsushima egyik teakfa korlátján. A szállodák mögött a kisváros három hologramja izzott: Banamex, Aeronaves, és a katedrális hatméteres Szüze.

Conroy odaállt mellé.

— Rohammunka — mondta. — Tudja, hogy megy ez… — Hangja színtelen és dallamtalan, akárha olcsó hangchipről mintázta volna. Arca széles volt és fehér, hullaszínű. Széles homlokából hátrafésülte peroxidált tincseit; mélyen alatta ültek sötét karikás szemei. Fekete pólóinget és fekete pantallót viselt. — Befelé — mondta, s elfordult. Turner követte, s meggörnyedve belépett a kabinajtón. Fehér ernyők, halvány és hibátlan fenyődeszkák, Tokió dísztelen testületi eleganciája.

Conroy alacsony, négyszögletes, palaszürke velúrhuzatú párnára

ereszkedett. Turner állva maradt, kezét lazán lógatta kétoldalt. Conroy a kettejük közt álló alacsony zománcasztalkáról recézett belégzőkészüléket emelt fel.

— Kolinserkentőt?

— Nem.

Conroy az egyik orrlyukába tömte a belégzőkészüléket és szipákolt.

— Kér egy kis sushit? — Az inhalátort visszatette az asztalra. — Fogtunk egy pár vörös alligátorteknőst, kábé egy órája.

Turner csak állt a helyén, és Conroyra meredt.

— Cristopher Mitchell — kezdte Conroy. — Maas Biolabs. Ő ott a fő keresztezési szakember. Átjön a Hosakához.

— Sose hallottam róla.

— Marhaság. Mit szólna egy italhoz?

Turner megrázta a fejét.

— A szilícium már nem üzlet, Turner. Mitchell tette működőképessé a biochipeket, és Maas-ék most ráültek a főbb szabadalmakra. Ismeri az ilyet. A monoklónokhoz éppen ez a pasas kell. Ki akar jutni. Maga és én, Turner — mi fogjuk átvinni.

— Azt hiszem, én már visszavonultam, Conroy. Nagyon jól éreztem magam.

— A tokiói pszichocsoport ugyanezt mondta. Úgy értem, nem először próbál kiszállni a ringből. A nő egyébként gyakorlati pszichológus. Hosakáék fizették.

Turner combján rángani kezdett egy izom.

— Azt mondták, újra készen áll, Turner. Delhi után kissé aggódtak, ezért ellenőrizni akarták. És hozzácsaptak egy kis utókezelést is. Az ilyesmi sosem árt, nemdebár?

2. MARLY

Marly a legjobb ruhájában indult a megbeszélésre, ám Brüsszelben szakadt az eső, taxira pedig nem volt pénze. Az Eurotrans-állomástól gyalog ment tovább.

Az egyetlen jó kabátját vette fel; valódi Sally Stanley-modell volt, igaz, tavalyi. Zsebredugott keze fehér göcsörtként markolászta az összegyűrt telefaxot. Igazából már nem is volt rá szüksége, hiszen a címet jól az eszébe véste. Mégis úgy tetszett, inkább örökké szorongatja, semmint hogy megtörje az őt leláncoló révületet. Most éppen egy drága férfidivatüzlet kirakatát bámulta; pillantása ide-oda fókuszált a finom flanell frakkingek és saját sötét szemének tükörképe között.

Az biztos, hogy ez a szempár magában is elég lenne az állás kikönyörgéséhez; csapzott haja már nem sokat nyomhat a latban.

Mégiscsak jobb lett volna hagyni, hogy Andrea levágja, gondolta. A szeméből csak úgy sütött a fájdalom és a tompaság; bárki észrevette volna. S ezek a dolgok minden bizonnyal hamarosan feltárulnak majd Herr Josef Virek előtt is, aki potenciális munkaadóként eddig a legkevésbé sem jöhetett számításba.

Amikor a fax megérkezett, jó darabig nem volt hajlandó másnak tekinteni, mint holmi kegyetlen tréfának, újabb ugratásnak. Már torkig volt velük; a médiának hála, annyi jött belőlük, hogy Andrea kénytelen volt a lakás telefonjára egy különleges programot rendelni. Ha a hívó száma nem szerepelt a saját jegyzékében, a program letiltotta a bejövő hívást, bárhonnan kezdeményezték is azt. De biztosan ezért faxoltak, erősködött Andrea. Különben hogyan tudná őt bárki elérni?

De Marly csak a fejét rázta és még inkább összehúzta magát Andrea öreg frottírpongyolája alatt. Vajon az eszméletlenül gazdag, műgyűjtő és patrónus Virek miért pont egy apró párizsi galéria valaha volt, kegyvesztett vezetőjét akarná alkalmazni?

Erre viszont Andrea csóválta a fejét. Kezdett türelmetlenné válni az új, a kegyvesztett Marly Kruskovával szemben, aki mostanában már egész napokat töltött a lakásban, elhanyagolva még a felöltözést is. Andrea szerint az, hogy megpróbáltak elsózni egy piti hamisítványt Párizsban, korántsem volt akkora újdonság mint amilyennek Marly képzelte. Ha a sajtó kevésbé mohón igyekezett volna leleplezni annak az ocsmány Gnassnak az egyébként nyilvánvaló ostobaságát, folytatta, akkor az ügyletből aligha lett volna hír. De Gnass elég gazdag és elég mocskos volt egy hétvégi botrányhoz.

Andrea elmosolyodott.

— Ha kevésbé lennél vonzó, kevesebb figyelmet keltenél.

Marly megint a fejét rázta.

— És a hamisítvány Alainé volt. Te nem tehetsz semmiről. Erről megfeledkeztél?

Marly nem válaszolt; továbbra is a frottírköpenybe burkolódzva, bement a fürdőszobába. Barátnője vigasztaló szavai mögött már megérezte annak a türelmetlenségét, akinek felettébb szűkös életterét egy boldogtalan potyavendéggel kell megosztania.

És ráadásul az Eurotrans-jegyre is Andreától kellett kölcsönkérnie…

Akaratát tudatosan megfeszítve, kínszenvedéssel kitört önnön gondolatainak örvényéből és beleolvadt a komoly belga vásárlóközönség sűrű és mégis nyugodt folyamába.

Mosolygós arcú lány sietett el mellette hozzásúrlódva; szűk ruhája fölé a barátja túlméretezett lódenkabátját borította. Az egyik standon Marly ugyanazt a divatirányzatot ismerte fel, amelyet diákkorában ő is követett. A ruhák képtelenül fiatalosnak hatottak.

Rejtező és fehér öklében a telefaxot morzsolgatta.

Duperey Galéria, Rue au Beurre 14., Brüsszel.

Josef Virek.

A Duperey Galéria hűvös szürke halljának portásnőjéről bízvást hihette bárki, hogy eleve ott szökkent szárba, mint egy csodaszép — és valószínűleg mérgező — növény. Ott gyökeredzett a fényes márványpult mögött, melynek lapjába zománcozott billentyűzetet illesztettek. Ragyogó szemét a közeledő Marlyra emelte. Marly szinte hallotta a kamerák kattanását és zümmögését, ahogy lecsapnak elázott alakjának látványára, s elragadják Josef Virek birodalmának valamely távoli szegletébe.

— Marly Kruskova vagyok — kezdte, megpróbálva ellenállni a késztetésnek, hogy előszedje a galacsinná gyűrt telefaxot, és szánalmasan kiteregesse a hideg és hibátlan márványlapra. — Herr Virekhez jöttem.

— Fraulein Kruskova — válaszolta a portásnő —, Herr Virek a mai napon nem tudott Brüsszelbe jönni.

Marly a nő tökéletes ajkaira meredt. Eltöltötte a szavak okozta fájdalom és ugyanakkor az a kéjes öröm is, amellyel a csalódást fogadni már rég megtanulta.

— Értem.

— Mindamellett Herr Virek úgy döntött, hogy egy érzékszervi közvetítőláncon keresztül mégis lefolytatja a meghallgatást. Ha volna oly szíves befáradni balról a harmadik ajtón…

A szoba csupasz volt és fehér. Falai közül kettőn bekeretezetlen kartonívek függtek. Esőtől pettyezettnek tűnő felületüket a

legkülönfélébb eszközökkel lyuggathatták össze. Katatonenkunst. Konzervatív dolog. Az effajta munkára a holland kereskedelmi bankok igazgatóságaitól kiküldött bizottságok a legjobb vevők.

Marly leült egy alacsony, bőrhuzatú padra, és végre el tudta ereszteni a telefaxot. Egyedül volt, de feltételezte, hogy valamilyen módon figyelik.

— Fraulein Kruskova… — Zöld technikusi zubbonyt viselő fiatal férfi jelent meg a bejárattal szemközti ajtóban. — Ön rövidesen idejön, és belép ezen az ajtón. Kérem, hogy a kilincset lassan és szorosan markolja meg; törekedjék arra, hogy a tenyere a lehető legjobban rásimuljon. Legyen óvatos, amikor átlépi a küszöböt, mert egy minimális térbeli elbizonytalanodás előfordulhat!

A nő csak pislogott.

— Elnézést, de…

— Érzékszervi közvetítőlánc — közölte a férfi, és visszahúzódott; az ajtó becsukódott mögötte.

Marly felemelkedett ültéből, s megpróbálta formára igazítani kabátja nyirkos hajtókáját. A hajához nyúlt, aztán meggondolta magát, mély levegőt vett, és az ajtóhoz lépett. A portásnő említette kifejezés alapján az általa ismert egyetlen közvetítőláncra készült fel: a Bell Európán keresztül továbbított szimstim-jelekre. Úgy gondolta, hogy egy bőrelektródákkal telitömött sisakot kell a fejére húznia, és Virek egy passzív nézőt használ majd emberi kamerának.

Ám Virek gazdagságát egészen más léptékben mérték.

Ahogy ujjai a hűvös rézgombra fonódtak, az mintha megvonaglott volna, és az érintés első másodperce alatt végigsiklott a tapintás szerkezeti és hőmérsékleti skáláján.

Aztán ismét fémmé változott: perspektivikusan kibomló és alászáguldó, zöldre mázolt, régimódi vaskorláttá alakult. Marly döbbenten kapaszkodott belé.

Néhány esőcsepp csapódott az arcába.

És az eső illata és az ázott föld szaga.

Virek illúziójának tökéletességével apró részletek zűrzavara kelt birokra; önnön emlékei egy borgőzös piknikről, még képzőművészeti főiskolás korából.

Alatta Barcelona félreismerhetetlen látképe nyújtózott; a Sagrada Familia Templomának bizarr toronycsúcsai körül füstfátyol lebegett. Szédülés fogta el; másik kezével is megmarkolta a korlátot. Felismerte a helyet: a Güell Parkban volt; Antonio Gaudi csiricsáré meseországának a városközpont mögötti kopár lejtőjén. Balra egy tarka kerámiatakaróból való óriásgyíkot látott, mintha csúszás közben, félúton dermedt volna meg a durva kőrámpán. Szökőkút-vigyora hervatag virágok ágyására köpte a vizet.

— Magácska kissé elbizonytalanodott. Bocsásson meg, kérem!

Joseph Virek odalenn üldögélt, a park egyik kacskaringós padján; széles vállait felhúzta a puha felöltő alatt.

Vonásait Marly egész életében, ködösen bár, de ismerősnek találta. Valamilyen oknál fogva egy fotó jutott az eszébe, amely Vireket együtt ábrázolta az angol királlyal. A férfi rámosolygott. Csodás arcélű, óriási fejét sötétszürke kefehaj koronázta. Orrlyukai kitágultak, akárha a művészet és a kereskedelem láthatatlan szelét szimatolnák. Orrán ott ült a világszerte ismert, keret nélküli, kerek szemüveg; mögötte furcsamód lágyan fénylettek hatalmas, halványkék szemei.

— Kérem — paskolta meg keskeny kezével a pad cseréptörmelékből kiszórt mozaikját. — Muszáj elnéznie nekem, hogy annyira megbízom a technikában. Már több mint egy évtizede egy létfenntartó kád foglya vagyok, Stockholm valamelyik szörnyű ipari külvárosában. Vagy tán a pokol egyik tornácán; nem mondhatnám, hogy egészséges vagyok, Marly. Üljön ide, mellém!

A nő mély levegőt véve aláereszkedett a kőlépcsőkön, és odalépdelt hozzá a kövezeten.

— Herr Virek — mondta —, én két éve láttam önt, amikor Münchenben tartott előadást. Kritikai értekezés volt Faesslerről és az ő autistisches Theateréről. Ön teljesen egészségesnek tűnt…

— Faessler? — Virek összeráncolta napbarnította homlokát. — Akkor maga egy utánzatot látott; talán egy hologramot. Sokféle dolgot követnek el a nevemben, Marly. Gazdagságom egyre önállóbb formákban ölt testet, amelyek néha birokra kelnek egymással; vagyonvilágom távoli zugai forronganak. Akárhogy is, olyan okokból, amelyek összetettsége már-már okkult természetű, betegségemet soha nem hozták nyilvánosságra.

A nő letelepedett mellé, és a fekete párizsi csizmáinak kopottas orra körülötti piszkos járdát kezdte tanulmányozni. Szürke kavicsszilánkot látott, mellette rozsdás gemkapocs hevert, kicsivel arrébb pedig egy méh vagy lódarázs poros, apró teteme.

— Bámulatosan részletdús ez a szimstim…

— Igen — felelte a férfi. — Hiába, az új Maas-biochipek… Tudnia kell — folytatta —, hogy közel ennyire részletesen ismerem a magánéletét is. Bizonyos esetekben részletesebben, mint saját maga.

— Csakugyan? — A nő úgy találta, minden erőfeszítés nélkül szemlélheti a várost, az itt töltött féltucatnyi diáknyár emlékeiből ismerős nevezetességeket. Amott, igen, arrafelé kell húzódnia a Ramblasnak, a papagájoktól és virágoktól tarkálló sétánynak, a barna sört és tintahalat kínáló kiskocsmákkal.

— Igen. Tudom, hogy a szeretője győzte meg arról, hogy maga rábukkant egy elveszett eredeti Cornellre…

Marly lehunyta a szemét.

— Holott a hamisítást ő rendelte meg; két iparművész-tanulót bérelt fel, meg egy hírneves történészt, aki épp holmi személyes nehézségekkel küszködött. Azzal a pénzzel fizette ki őket, amit a maga galériájából már korábban kipumpált; ahogy azt maga kétségkívül tudta is. Úgy látom, könnyezik…

Marly bólintott. Csuklóján egy hűvös mutatóujjat érzett.

— Gnasst lefizettem. És a rendőrséget is, hogy leszálljanak az ügyről. Az újságokat nem volt érdemes; elég ritkán érnek annyit. És a felemás hírnév, amelyre szert tett, ezúttal talán az előnyére válhat…

— Herr Virek, én…

— Egy pillanat, kérem. Paco! Jöjj ide, gyermekem!

Marly felnyitotta a szemét és egy hatévesforma, csinosan kiöltöztetett gyereket pillantott meg. Sötét zakó és térdnadrág volt rajta, lábán halvány színű harisnya és felülgombolt magasszárú lakkcipő. Barna haja lágy hullámban omlott a homlokába. A kezében valami dobozszerű dolgot szorongatott.

— Gaudi 1900-ban kezdett hozzá a parkhoz — mondta Virek. — Paco korabeli ruhát visel. Gyere közelebb, gyermekem, s tárd elénk csodás dobozodat!

— Senor — selypítette Paco, és meghajolt, majd előrelépett, hogy megmutassa, mit tart a kezében.

Marly bámulva nézte. Sima fadoboz volt, üveg előlappal.

S benne tárgyakkal…

— Cornell — szólalt meg, feledve könnyeit. — Cornell? — fordult kérdőn Virek felé.

— Természetesen nem. Az a tárgy abba a csontdarabba illesztve egy Braun biomonitor. Ez élő művész alkotása.

— Van még? Van több doboz is?

— Én hetet találtam meg, jó három év alatt. Tudja, a Virek Gyűjtemény afféle fekete lyuk. Természetellenes gazdagságom ellenállhatatlanul vonzódik az emberi szellem legritkább alkotásaihoz. Öngerjesztő folyamat ez, és rendes körülmények közt nemigen érdekel…

Ám Marly már belemerült a doboz által felidézett képtelen távolságokba, veszteségbe és sóvárgásba. A doboz sötét volt, előkelő és valahogy gyermekded. Hét tárgyat tartalmazott.

A láthatólag repülésre termett, hosszú, vékony, rovátkolt csont nyilván valamilyen nagy madár szárnyából származott. Mellette három régimódi nyomtatott áramköri lap, felületükön aranyló labirintusokkal. Egy sima és fehér, agyagból égetett gömb. Egy kortól megfeketült csipkefoszlány. És végül valami, amit a nő ujjnyi szürkésfehér emberi csuklócsont-darabnak nézett; felületébe finoman illeszkedett egy apró szerkezet szilíciumtengelye. A készülék valaha egybesimulhatott a bőrfelszínnel, de a burkolata megpörkölődött és

elfeketedett.

A doboz univerzum volt, az emberi tapasztalat határán megdermedt költemény.

— Gracias, Paco…

A doboz a fiúval együtt eltűnt.

Marly elképedt.

— Ó, bocsásson meg! — göcögött Virek. — Elfeledkeztem róla, hogy ezek az átmenetek túl váratlanok a maga számára. Nos, mindazonáltal ideje megtárgyalnunk a maga megbízását…

— Herr Virek — vágott közbe a nő —, mi ez a „Paco”?

— Egy alprogram.

— Értem.

— Arra szerződtettem magát, hogy megtalálja a doboz alkotóját.

— De, Herr Virek, az ön erőforrásaival…

— Amelyek közé most már maga is odatartozik, gyermekem. Vagy talán nem óhajtja, hogy alkalmazzam? Amikor ennek a hamis Cornellel bepalizott Gnassnak az esete a tudomásomra jutott, úgy láttam, maga még hasznos lehet az ügyben… — Vállat vont. — Higgye el, van némi tehetségem a kívánt eredmények eléréséhez.

— Ó, hát persze, Herr Virek! És természetesen dolgozni akarok önnek!

— Nagyon derék. Havi fizetése lesz, és bizonyos hitelcsatornákhoz is hozzáférhet. Ámbár, ha teszem azt, egy jókora ingatlant kellene megvásárolnia…

— Ingatlant?

— Vagy egy vállalatot, vagy egy űrhajót. Szóval, abban az esetben szüksége lesz a közvetett felhatalmazásomra, amit majdnem minden bizonnyal meg is fog kapni. Egyébiránt szabad kezet adok, de azt javaslom, olyan arányokkal dolgozzék, amilyenek önmaga számára kényelmesek. Különben azt kockáztatja, hogy elveszti a megérzését. És a megérzés egy ilyesfajta ügyben létfontosságú! — A nőre ismét rávillant a híres mosoly.

Marly mély lélegzetet vett.

— Herr Virek, mi lesz, ha kudarcot vallok? Mennyi időt kapok, hogy felkutassam ezt a művészt?

— Az élete egész hátralévő részét — felelte a férfi.

— Bocsásson meg… — A nő elszörnyedt saját kérdésén — …de jól értettem, ön egy… egy létfenntartó kádban él!

— Igen, Marly. És ebből a meglehetősen végleges helyzetből csak azt tanácsolhatom, igyekezzék minél inkább a saját bőrében és nem a múltban élni, ha érti mire gondolok. Saját állapotom már elviselhetetlen számomra: testem minden egyes sejtje az önálló élet ábrándját kergeti. A nálam szerencsésebbek vagy szegényebbek számára legalább megadatik a halál, vagy legrosszabb esetben egy

személyiségkódokat őrző hardware-mag; én viszont a körülmények bizánci hálójában vergődöm. E háló éves jövedelmemnek jó egytizedét felemészti, s azt hiszem, ezáltal a világ legdrágább nyomorékjává avat. Meghatottak a szívügyei, Marly. Bárcsak nekem is ilyen egészséges, gondoktól nehéz szívem lehetne!

Akkor a nő egy pillanatig egyenesen azokba a lágy fényű kék szemekbe nézett, és valami állatias ösztönnel ráébredt, hogy a roppant gazdagság mögött már nyoma sem maradt semmi emberinek.

Barcelona egén végigsepert az éjszaka szárnya, mintha egy hatalmas redőny gördült volna le lassan; Virek és a Parque Güell elenyészett, és Marly ismét ott találta magát az alacsony bőrkanapén, a megszaggatott, foltos kartonlemezekre meredve.

3. BOBBY BEFUCCSOL

Most már belátta, milyen könnyen jön a halál: egyszerűen megtörténik, és kész. Egy hajszálnyival szúrod csak el, és máris ott terem anyád barrytowni nappalijában, elődagadozik a szoba négy dermedt sarkából, hűvösen és szagtalanul.

A francba, gondolta. Napi Kettő meg fog szakadni a röhögéstől! Először vagyok kint és máris bukok, akár egy wilson!

A szobában csak tulajdon fogainak folyamatos vacogása hallatszott; szuperszonikus reszketés, ahogy a visszacsatolás berágta magát az idegrendszerébe. Nézte mozdulatlanságba dermedt és finoman remegő kezét: pár centiméterre volt csak a piros plasztikkapcsolótól, amellyel megszakíthatta volna az őt gyilkoló összeköttetést.

A francba!

Hazaérkezett és rögtön nekilátott. Benyomta a Napi Kettőtől kölcsönkapott jégtörőt, becsatlakozott, és az első éles célpontnak kiszemelt adatbázis felé igyekezett. Úgy hitte, ez a módja a dolognak: ha meg akarod csinálni, csináld meg. Csak egy hónapja vette a kis Ono-Sendai decket, de már tudta, hogy többre akarja vinni holmi barrytowni vagánynál. Bobby Newmark, más néven Gróf Zéró! No de ennek már lőttek. A filmeken bezzeg sose fulladnak be így a dolgok, mindjárt az elején! Egy filmben a cowboyhős barátnője, esetleg a partnere berohant volna, letépte volna az elektródákat, és rávágott volna arra az apró „KI” gombra. Ha már elkezdted, csináld is végig, satöbbi, satöbbi.

Ám Bobby egyedül volt, önálló idegrendszerét pedig egy Barrytowntól háromezer kilométerre lévő adatbázis védelmi rendszere uralta, s ő ezt tudta is. Volt valami bűvös erő abban a gátló sötétségben, ami egy villanásnyira látni engedte, milyen végtelenül kívánatos is az a szoba a szőnyegszínű szőnyegével és függönyszínű függönyeivel, a kopottas széria-habkanapéjával, és a hatéves Hitachi szórakoztatómodul elemeit tartó szögletes krómállvánnyal.

A menetre készülve gondosan összehúzta a függönyöket, most mégis mintha valahogy keresztüllátott volna rajtuk. Látta Barrytown lakótömbjeinek feltornyosuló betonhullámát, amint megtörik a sötétes Lakótelep-tornyokon. A lakótömb-hullámot finom rovarszőr módjára antennák és drótvázas parabolatányérok erdeje borította, köztük ruhaszárító kötelek húrjai feszültek. Bobby anyja sokat zsörtölődött miattuk; neki volt szárítógépe. Emlékezett anyja fehér ujjperceire, ahogy az erkély bronzutánzatú korlátjára fonódnak, s csuklóhajlatának fehér ráncaira is. S eszébe ötlött egy halott fiú, akit fémötvözet-hordágyon, zsarukocsiszín műanyagba bugyolálva cipeltek ki a Nagy

Játszótérről: lezuhant és bezúzta a fejét. Zuhanás. Fej. Wilson.

A szíve leállt. Úgy tetszett, hogy oldalvást kiesett belőle, mint egy feneken billentett rajzfilmfigura.

Tizenhat másodperce tartott Bobby Newmark halála. Egy vakmerő vagány halála.

És ekkor valami behajolt hozzá.

Kimondhatatlan végtelenségnek tűnt, minden általa valaha is ismert vagy elképzelt dolog legtávolabbi határán túlról érkezett, és megérintette öt.

MIT CSINÁLSZ? MIÉRT TESZIK EZT VELED?

Lányhang, barnahaj, sötétszem

MEGÖLNEK MEGÖLNEK SZEDD LE SZEDD LE

Sötétszem, sivatagcsillag, rozsdaszín trikó, lányhaj

DE EZ CSAK EGY TRÜKK, HÁT NEM LÁTOD? CSAK HISZED, HOGY MEGFOGOTT. NÉZD! MOST EZT ITT MEGIGAZÍTOM, ÉS MÁR NEM IS VAGY A HUROKBAN…

És a szíve hirtelen a hátára fordult, vörös rajzfilm-lábaival felrúgta a tüdejét; galvanikus békacomb-rángás taszította ki a székéből és leszakította a homlokáról az elektródákat. Húgyhólyagja kiengedett, amikor feje a Hitachi sarkának ütődött. A kurva életbe, basszameg, basszameg, hajtogatta valaki a szőnyeg porszagában. A lányhang eltűnt, a sivatag csillaga kihunyt, hűvös szél és vízkoptatta kő érzete villant…

S ekkor felrobbant a feje. Nagyon tisztán látta, valahonnét nagyon messziről. Olyan volt, mint egy foszforgránát.

Fehér

Fény.

4. MUNKAKEZDÉS

A fekete Honda húsz méternyire lebegett az elhagyott tengeri olajfúrósziget nyolcszögletű fedélzete felett. Hajnalodott. Alant, a helikopter-leszállóhelyen egy biohazard-jel lóhereszerű, halvány körvonalai bontakoztak ki Turner előtt.

— Csak nem valami veszélyes dolgot tartogat odalenn, Conroy?

— Semmi olyasmit, amihez ne lenne hozzászokva — felelte Conroy.

Egy vörös overallos figura élénken mutogatott a Honda pilótájának. A leereszkedő gép forgószárnyai alól kitóduló légörvény csomagolópapír-foszlányokkal hintette meg a környező tengervizet. Conroy biztonsági övének kioldógombjára csapott, és áthajolt, hogy kinyissa a tolóajtót. Ahogy az ajtó félrecsúszott, lecsapott rájuk a hajtóművek robaja. Conroy kifelé tuszkolta Turnert, s közben emelkedést imitáló, sürgető kézmozdulatokat tett a pilóta felé.

Turner kimászott, leguggolt, elmerülve a motor elmosódó dörejében, aztán Conroy is odakuporodott mellé. A helikopterek leszállóhelyein szokásos görnyedt tartással vágtak át a lóhereminta fakult szirmain. Bokájuk körül csattogva lobogott a Honda szélviharától cibált nadrágszár. Turner sima szürke, robbanásbiztos ABS (akronitril-butadién-sztirol) aktatáskát cipelt, a Tsushimáról hozta magával. Ez volt az egyetlen csomagja; a szállóban készítette össze neki valaki. A motorhang hirtelen magasabbra csapott, jelezve a Honda elemelkedését; a gép leoltott lámpákkal elsüvített a part irányába. Ahogy elült a zaj, Turner meghallotta a sirályok rikoltozását, és a Csendes-óceán hullámainak loccsanásait.

— Valaki egyszer megpróbált itt adatmenedéket létesíteni — szólalt meg Conroy. — Ezek itt nemzetközi vizek. Akkoriban senki nem élt idekint, így pár évig volt is értelme a dolognak… — Nekivágott a sziget alvázát tartó gerendák rozsdás erdejének. — Hosakáék egyik forgatókönyve szerint Mitchellt kihoztuk volna ide, tisztába tettük és felraktuk volna a Tsushimára, majd teljes gőzzel irány a jó öreg Japán! Én ezt ökörségnek tartottam, és meg is mondtam nekik. Ha a Maasnál rájönnek, itt úgy csinálhatnak ki bennünket, ahogy akarnak. Viszont az a zárt övezetük ott a Districto Federale szívében, az már igen! Mexikóváros kellős közepén még a Maas se merne balhét kavarni…

Az árnyékból egy alak lépett ki. Fejét egy képerősítő készülék kidülledő szempajzsa formátlanította el. Lansing típusú, sokcsövű, kurta tűvetőpuskájával intett, hogy továbbmehetnek.

— Biohazard — jegyezte meg Conroy, miközben elléptek mellette. — Na, itt húzza le a fejét! És vigyázzon, a lépcsők csúszni fognak…

A sziget bűzlött az elhanyagoltságtól, a rozsdától és a tengervíztől. Ablakok sehol. A színehagyott, sárgás falakat egyre nagyobbodó rozsdafoltok csúfították. A felső gerendákról néhány méterenként elemes, fluoreszkáló lámpások csüngtek. Förtelmes zöldes fényt árasztottak; éles volt, és ugyanakkor zavaróan ingadozó is. E központi teremben legalább tucatnyian szorgoskodtak; valamennyien a jó szakemberek magabiztos higgadtságával mozogtak.

Profik, gondolta Turner.

A technikusok ritkán néztek egymásra, és kevés szó esett közöttük. Hideg volt, nagyon hideg. Conroy nagy, csuklyás zubbonyt adott neki, tele pántokkal és cipzárakkal.

Egy birkabőr bomberdzsekit viselő, szakállas férfi ezüstszínű ragasztószalaggal száloptika-nyalábokat rögzített fel egy horpadt rekeszfalra. Conroy suttogva vitatkozott egy fekete nővel, aki a Turneréhez hasonló zubbonyt viselt. A szakállas technikus felpillantott a munkájáról, és meglátta Turnert.

— Lássa, tudtam én, hogy nagy meló készül, de most már asz'szem, hogy rohadtul nehéz is lesz! — Felállt, tenyerét automatikusan a nadrágjába törölte. Akárcsak a többi technikus, ő is mikroporózus sebészkesztyűt viselt. — Maga Turner. — A technikus elvigyorodott, Conroy felé pislantott, és dzsekije zsebéből fekete plasztikpalackot húzott elő. — Melegítjje át magát kicsinyt! Emlékszik rám, he? Dógoztam magukkal Marrakeshben, mikor az IBM-es gyerek átment a Mitsu-G-hez. Én raktam fel a tölteteket a buszra, amivel maga meg az a francia behajtottak a szálló halljába.

Turner átvette a palackot, felpattintotta a kupakját és belekortyolt. Whisky. Fanyar, mélyreható íze volt, szegycsontja környékét meleg járta át.

— Kösz. — Visszaadta a palackot, amit a másik rögtön zsebre is vágott.

— Oakey — mondta a férfi. — Oakeynek hínak. Mos' már emlékszik?

— Persze — hazudta Turner. — Marrakesh.

— „Wild Turkey” — dörmögte Oakey. — Én Schipolon keresztül gyöttem be, a vámmentes bótból hoztam. A haverja ottan — vetett egy újabb pillantást Conroy felé —, nem éppen nyugodt, mi? Marrakeshben másképp' vót, igaz?

Turner bólintott.

— Ha bármi köllene — folytatta Oakey —, csak szójjon nekem.

— Mire gondol?

— Hát, még egy pofa italra, de van ám nekem perui ostyám is; a legjobb fajta nyugibogyó.

— Kösz — felelte Turner, látva, hogy Conroy otthagyja a fekete

nőt. Oakey szintén felfigyelt, gyorsan le is térdelt, és újabb darab ezüstszín szalagot tépett le.

— Ki volt az? — érdeklődött Conroy, miután átterelte Turnert egy elkorhadt tömítőréteggel keretezett, keskeny ajtón. Megforgatta a zárkereket; simán forgott, nyilván nemrég olajozták.

— Oakey a neve — felelte Turner, az újabb szobát tanulmányozva. Kisebb, mint az előző. A lámpásokból ide csak kettő jutott. Felcsapható asztalai, székei mind vadonatújnak látszottak. Az asztalokon, fekete porvédők alatt valamilyen szerkezetek lapultak.

— A barátja?

— Nem — válaszolta Turner. — Csak nekem dolgozott, még régen. — A legközelebbi asztalhoz lépett, és felcsapta az egyik porvédőt. — Mi ez? — A konzol gyári prototípus benyomását keltette csupasz, befejezetlen küllemével.

— Maas-Neotek cybertéri deck.

Turner felvonta a szemöldökét.

— A magáé?

— Kettőt kaptunk a Hosakától; a másik már a helyszínen van. Kétségkívül ez dolgozik a leggyorsabban a mátrixban, és a Hosaka még a chipeket sem képes visszafejteni, hogy legalább lemásolhassák. Teljesen más technológia.

— Ezeket Mitchell szerezte nekik?

— Erről nem nyilatkoznak. De az, hogy a zsokéinknak engedték kipróbálni, jól mutatja, mekkora szükségük van a pasasra.

— Mondja, Conroy, ki ül a másik konzolon?

— Jaylene Slide. Épp az imént beszéltem vele — bökött Conroy fejével az ajtó felé. — Az összekötő egy Los Angeles-i srác, a neve Ramirez.

— És? Elég jók? — Turner visszahelyezte a porvédőt.

— Amennyibe kerülni fognak, annyiért már lehetnek nagyon jók is. Jaylene az utóbbi két évben pokoli hírnévre tett szert, és Ramirez helyettesítheti, ha úgy hozza a szükség. A fenébe is — vont vállat Conroy —, hiszen ismeri ezeket a cowboyokat! Csupa kibaszott eszelős…

— Honnét szedte össze őket? És, ha már itt tartunk, honnan szedte elő Oakeyt?

Conroy elmosolyodott.

— A maga ügynöke segített.

Turner rámeredt, aztán bólintott. Megfordult, és felemelte a következő porvédő csücskét. Gondosan elrendezett műanyag- és habszivacsdobozok sorakoztak alatta az asztal hideg fémlapján. Ujjával megérintette az egyik kék plasztiklapot, amelyen ezüst monogrampecsét ékeskedett: S W.

— Az ügynökétől származik ez is — mondta Conroy, mikor

Turner felpattintotta a dobozt. A pisztoly halványkék habból öntött tartójában feküdt; súlyos revolver volt, a zömök cső alatt kidudorodó, csúnya burkolattal.

— .408-as S W Tactical. Xenonprojektoros — magyarázta Conroy. — Az ügynöke szerint magának ilyen kell.

Turner kézbe vette a fegyvert, s hüvelykujjával megpöccintette a projektor elemtesztelő gombját. A diófa markolaton kettőt villant egy vörös LED. Kibillentette a hengertárat. — Lőszer?

— Az asztalon. Kézi töltés, robbanófejekkel.

Turner rátalált egy áttetsző, borostyánszínű plasztikkockára, bal kezével kinyitotta, és kiemelt egy töltényt.

— Miért rángattak ebbe bele, Conroy? — Megszemlélte a töltényt, majd gondosan becsúsztatta a henger hat kamrájának egyikébe.

— Fogalmam sincs — felelte Conroy. — Az az érzésem, már kezdettől fogva hajtottak magára, bármikor is szereztek tudomást Mitchellről…

Turner megpörgette a hengert és visszacsattintotta a helyére.

— Azt kérdeztem: „Miért rángattak ebbe bele, Conroy?” — Mindkét kezével markolva felemelte a pisztolyt és kinyújtotta a karjait, egyenesen Conroy arcába célozva. — Az ilyen pisztolyoknál, ha jó szögben esik a fény, keresztülláthat az egész csövön, s láthatja, van-e golyó odabenn.

Conroy csak a fejét ingatta.

— De az is lehet, hogy valamelyik másik tölténykamrában látja meg… — suttogta Turner.

— Nem — mondta Conroy nagyon halkan —, így nem megy.

— Tegyük fel, hogy Hosakáék agytágítói mellényúltak velem kapcsolatban, Conroy. Ehhez mit szólna?

— Nem — felelte Conroy kifejezéstelen arccal. — Nem nyúltak mellé, és maga se fog.

Turner meghúzta a ravaszt. A kakas üres tölténykamrára csapott le. Conroy pislogott egyet, kitátotta és becsukta a száját, és nézte, ahogy Turner leengedi a Smith Wessont. Haja tövéről izzadságcsepp gördült le, és elveszett a szemöldökében.

— Szóval? — érdeklődött Turner, oldalt lógatva a fegyvert.

Conroy vállat vont.

— Ne csináljon ilyen baromságokat. — mondta.

— Annyira kellek nekik?

Conroy bólintott.

— Ez a maga bulija, Turner.

— Hol van Mitchell? — Turner ismét kinyitotta a hengert, és nekilátott, hogy a maradék öt kamrát is megtöltse.

— Arizonában, kábé ötven kilométerre a Sonora-vonaltól, egy fennsíkon lévő kutatási bázison. Maas Biolabs, Észak-Amerika. Ott

minden az övék, egészen a határig, és a fennsík négy felderítő műhold nyomvonalának kellős közepén fekszik. Elég kemény dió.

— És hogyan képzeljük el a bejutást?

— Sehogy. Mitchell fog kijönni, ez az ő dolga. Megvárjuk, felszedjük, és épségben leszállítjuk a Hosakának. — Conroy mutatóujjával fekete ingének nyitott gallérja mögé kotort, és egy fekete nylonszálat húzott elő, a végén apró, tépőzáras, ugyancsak fekete nylonzacskóval. Óvatosan felnyitotta és kivett egy tárgyat, amit nyitott tenyerén Turnernek nyújtott. — Tessék. Ezt küldte.

Turner letette a pisztoly a legközelebbi asztalra és átvette Conroytól a holmit. Vaskos szürke mikrosoftra hasonlított, egyik végén a szokásos idegi csatlakozóval, a másikon különös, kerekded alakzattal, amilyet még sohasem látott. — Mi ez?

— Biosoft. Jaylene becsatlakoztatta, és azt mondta, valószínűleg egy MI kimenetéről való. Egyfajta dosszié Mitchellről, a végén egy üzenettel a Hosakának. Gyorsan tisztába akar jönni a helyzettel? A leghelyesebb, ha máris berakja…

Turner felnézett.

— Jaylene-re hogyan hatott?

— Azt mondta, jobb ha lefekszik, mielőtt beteszi. Nem igazán volt az ínyére a dolog…

A gépi álmok különös szédüléssel járhatnak. A hevenyészett hálóteremben Turner kiválasztott egy érintetlen, zöld habszivacstömböt, végigdőlt rajta, és beillesztette Mitchell dossziéját. Az csak lassan kelt életre, maradt rá ideje, hogy behunyja a szemét.

Tíz másodperc múlva már nyitott szemmel kapaszkodott a zöld habszivacsba, és a rátörő émelygéssel küszködött. Aztán újra lehunyta a szemét… És a dolog fokozatosan ismét feléledt; adatok és tények vibráló, egyenetlen áramlata volt, szürreális vágásokkal és mellérendelődésekkel megspékelt elbeszélés. Hullámvasúthoz lehetett volna hasonlítani, amely találomra hol felemelkedik a létezésbe, hol alázúdulva kibukik belőle, elképesztően gyors időközönként változtatva a magasságát, nekiiramodik, s a semmi minden dobbanásakor újabb irányba fordul. A különbség abban állt, hogy az elmozdulásoknak semmi közük nem volt a fizikai irányokhoz, annál több a modell- és jelrendszerben végbemenő villámcsapásszerű váltakozásokhoz. Az adatokat nem szánták emberi felhasználásra.

Tágra nyílt szemekkel kihúzta a biosoftot az aljzatából, és csak fogta izzadságtól iszamós kezével. Akárha egy lidércnyomás ért volna véget. Ám ez nem afféle vérfagyasztó mese volt, ahol a felgyülemlett szorongások egyszerű, iszonytató alakot öltenek, inkább valamilyen álom: sokkal gyötrőbb, amelyben minden tökéletesen és szörnyen normális, és mégis minden határozottan rossz…

Az egész rettenetesen bizalmas volt; Turner nyers érzelemhullámokkal birkózott. Akaratát megfeszítve igyekezett leküzdeni azt a szerelemhez felettébb hasonló, kínzón gyengéd érzést, amelyre a szemlélő lobban egy hosszú megfigyelés tárgya iránt. Tudta, hogy napok vagy órák múltán felmerülhet a tudatában a Mitchellről szóló feljegyzések bármely apró részlete, vagy akár egy nő neve, napfényben izzó vörös hajzuhatagának illata, ahogy…

Sietve felült, cipőjének plasztiksarka nagyot csattant a rozsdás fedélzeten. Még mindig rajta volt a zubbony, és az oldalzsebbe dugott Smith Wesson fájdalmasan a csípőjének ütődött.

Majd elmúlik. Mitchell pszihо-szaga ugyanolyan biztosan elillan, mint ahogy a lexikonchipben tárolt spanyol nyelvtan is kiszökött a tudatából minden használat után. Amit most megtapasztalt, az egy érzelgős számítógép által összeállított, Maas-féle biztonsági káderlap volt, semmi más. Visszatette a mikrosoftot Conroy fekete tokocskájába, hüvelykujjával helyére simította a tépőzárat, és a zsinórt a nyakába akasztotta.

Lassanként a fúrósziget oldalát csapkodó hullámok moraja is elhatolt a tudatáig.

— Hé, főnök — szólt be valaki a hálóterem bejáratát lefüggönyöző barna katonai pokróc mögül —, Conroy aszongya, ideje megnéznie a csapatokat, oszt' magának meg neki el kell indú'niuk másfele! — A takaró mögül Oakey szakállas arca bukkant elő. — Különben nem kötöttem vóna fel, tuggya?

— Nem aludtam — mondta Turner, és felállt. Ujjaival gépiesen megmasszírozta a bőrt a beültetett aljzat körül.

— Hát az elég baj — felelte Oakey —, de tudok adni dermákat, amiktől elalszik rendesen. Egy óra tuti szunya, aztán bedob valami fasza élénkítőt, és máris dologra, frankón…

Turner megrázta a fejét.

— Vezessen Conroyhoz.

5. A MUNKA

Marly egy szerényszállóban vett ki szobát. A sakktáblamintás márványfolyosók kopott kövein testes rézfazekak terpeszkedtek, bennük élénkzöld növényekkel. A lift cikornyás, aranyozott ketrecének rózsafa falaiból citromolaj és apró szivarkák illata áradt.

A szobája a negyedik emeleten volt. Egyetlen magas, kinyitható ablaka a sugárútra nézett. Amikor a mosolygós szobainas eltávozott, Marly egy fotelbe roskadt, amelynek plüssanyaga ízléses kontrasztot formált a puha belga szőnyeggel. Végre kicipzárazta és lerúgta régi párizsi csizmáit, és a tucatnyi csillogó szatyrot bámulta, amiket a szobainas gondosan az ágyra rendezett. Holnap kéne vennem pár bőröndöt, meg egy fogkefét is, gondolta.

— Sokkos állapotban vagyok — mondta fennhangon, az ágyon heverő zacskókhoz intézve szavait. — óvatosnak kell lennem. Most semmi sem tűnik valóságosnak. — Lepillantott, és megállapította, hogy a harisnyája mindkét lábán kiszakadt a lábujjaknál. Megrázta a fejét. Új erszénye az ágy melletti fehér márványasztalkán hevert. Vastag marhabőrből cserzették feketére és vajpuhára. Többe került, mint amennyivel Andreának tartozott a havi bérleti díj ráeső részeként, és többe, mint egy éjszaka ebben a hotelben. Az erszényben az útlevelén kívül a Duperey Galériában kapott hitelkártya lapult. Fedezetéül egy, a Holland általános Bank egyik orbitális fiókjánál vezetett, Marly nevére megnyitott számla szolgált.

A fürdőszobába ment és kinyitotta a jókora, fehér kád fényes rézcsapjait. Levegővel kevert forró vízsugár zubogott elő a japán szűrőkészüléken keresztül. A fürdőszoba felszerelései között számos, különféle fürdősókkal, krémekkel és illatosított olajokkal töltött tasak, tubus és fiola akadt. Marly egy üvegcse olajat öntött a megtelő kádba, majd vetkőzni kezdett. Ahogy a Sally Stanleyt a háta mögé dobta, belényilallt az elvesztése iránt érzett fájdalom. Egy órával ezelőttig még a kedvenc ruhadarabja, s valamennyi közül talán az egyetlen értékesebb holmija volt ez az egyéves kabát; most pedig nem több, mint egy eltakarításra váró kacat. Bár az is meglehet, hogy nem a szeméttelepre, hanem a város valamelyik bolhapiacára kerül, ahol művészeti főiskolás korában Marly is a turkálókat kutatta a jó vétel reményében…

A fürdőszobát lassan betöltötte az illatos pára, lecsapódott a tükrökön, elködösítve Marly meztelenségét. Valóban ennyire könnyű lenne az egész? Virek lapos, aranyszín hitelchipje emelte volna ki gyötrelmei közül, hogy iderepítse ebbe a szállóba, ahol fehérek, vastagok és érdesek a törölközök? Mintha valami szakadék peremén imbolyogna: lelkébe szédítő érzés markolt. Eltűnődött rajta, hogy

mekkora tényleges hatalmat jelentene a pénz egy olyan ember számára, akinek igazán, de igazán elegendő állna belőle rendelkezésre. Feltehetőleg csak a világ Virekjei tudnák, mekkorát, gondolta, de felettébb valószínű, hogy képtelenek lennének mindezt gyakorlati tudásként felfogni. Vireket efféléről kérdezni olyan lenne, mintha egy halat faggatnánk, mi mindent tud a vízről.

„Hát tudod, drágám, eléggé nedves; no igen, gyermekem, amiről érdeklődik, az minden bizonnyal meleg, illatos és a törölközök érdesek arrafelé."

Marly belépett a kádba, és hanyattfeküdt a vízben.

Holnap fodrászhoz kellene mennie. Párizsban.

Andrea telefonja tizenhatodjára csengett ki, mire Marlynak eszébe jutott, hogy a különleges szűrőprogram még nyilván aktív, s ez a kicsiny, ám drága brüsszeli szálloda nem szerepel a listáján. A kagyló lágyan megcsendült, ahogy kinyújtózva visszatette a márványasztalkára.

— Egy küldönc hozta ezt a csomagot a Duperey Galériából.

A szobainas ezúttal fiatalabb férfi volt, barna bőrű, feltehetően spanyol. Mikor eltávozott, Marly az ablakhoz vitte a küldeményt és megforgatta. Kézi merítésű, sötétszürke papírburkolatát rejtélyes japán módon hajtogatták össze, amely nem igényelt sem ragasztót, sem zsineget. Ismerte a módszert, s tudta azt is, hogy miután kinyitotta, sosem lesz képes a papírt ugyanúgy visszahajtani. A burok egyik sarkában a Galéria neve és címe domborodott, közepén pedig, szép, dőlt betűs kézírással Marly és a szálloda neve állt.

A papírt lehántva egy új Braun holovetítő, és egy tiszta műanyagtok került elő. A tokban hét, számozott holokártya volt. Odakint, az apró vaserkélyen túl a nap már nyugodni készült, sugarai bearanyozták az óváros házait. Autók tülkölése és gyereksivalkodás hallatszott; Marly becsukta az ablakot, és az íróasztalhoz lépett. Ellenőrizte a Braun sima fekete testét tápláló napelemek töltését, majd kiemelte a tokból az első holokártyát és belecsúsztatta.

A Braun felett a Virek szimulációjának Güell Parkjában már megcsodált doboz képe bomlott ki, kristálytiszta felbontása vetekedett a múzeumok legfinomabban kimunkált hologramjaival. Csontok és aranyló áramkörök, holt csipke és a mattfehér, agyagból gyúrt márvány. Marly megrázta a fejét. Hogyan tudta az alkotó a sok hulladék-részletet ennyire szívbemarkoló látvánnyá rendezni, kövér csalivá, melyre a lélek mohón ráharap? De aztán bólintott. Tudta, hogy mindez megtehető, és sok évvel ezelőtt egy Cornell nevű ember, aki szintén dobozokat alkotott, meg is valósította.

Aztán az asztal bal felén heverő elegáns, szürke papírra esett a pillantása. Teljesen találomra választotta ugyanis ezt a szállodát,

amikor már belefáradt a vásárlásba. Sem a Duperey Galériánál, sem máshol nem tudhatta senki, hogy itt lakik.

6. BARRYTOWN

A filmszakadás, az anyja Hitachijába épített óra szerint, nagyjából nyolc órán át tartott. Ahogy az óra poros számlapjára meredt, Bobby érezte, hogy valami kemény dolog böki alulról a combját. Az Ono-Sendai. Megfordult. Áporodott hányásszagot érzett.

Aztán a zuhany alatt találta magát, de nem egészen értette, hogyan került oda ruhástul, és hogyan nyitotta magára a csapokat. Belemarkolt a ruhájába, a fején keresztül igyekezett lecibálni, de az gumimaszkként tapadt az arcára.

— Valami történt — mormolta.

Valami nagy és rossz dolog, de hogy miféle, abban nem volt biztos.

Átázott ruhadarabjai lassan kupacba gyűltek a csempézett zuhanypadlón. Végül kilépett és a mosdókagylóhoz ment. Vizes haját hátracsapta, és jól megnézte tükörképét. Bobby Newmark, ezzel semmi gond.

— De igenis van, Bobby. Biztos, hogy van…

Vállára vetett törölközővel, víztől csöpögve a szűk folyosón hálószobája felé indult. A szoba a lakótömb leghátsó, ékalakú részében kapott helyet. Beléptekor bekapcsolódott a holopornó-egység: féltucatnyi lány vigyorgott felé élvetegen. Úgy tetszett, a szoba falain túl, kobaltkék űr ködös tájképe előtt állnak, fehér mosolyuk és feszes fiatal testük ragyog, akár a neon. Ketten közülük előrébb léptek, s cirógatni kezdték egymást.

— Leállni! — vetette oda.

A vetítőegység a parancsra kikapcsolta magát; az álmok lányai elenyésztek. A szerkezet eredetileg Ling Warren bátyjáé volt, a lányok hajviselete és ruházata avíttnak és valahogy nevetségesnek hatott. A hololányokkal lehetett társalogni, s ha parancsot kaptak, hogy ezt vagy azt tegyék magukkal vagy egymással, azt is végrehajtották. Bobby emlékezett rá, hogy tizenhárom évesen mennyire belezúgott abba a kis kék guminadrágos Brandiba. Mostanában inkább csak a lányok társasága által nyújtott térélménynek örült, ami kissé enyhítette a hevenyészett hálószoba sivárságát.

— Valami kibaszott nagy zűr van itt — dünnyögte, miközben felrángatta fekete farmerét, s belebújt egy tisztának mondható ingbe. Megrázta a fejét. — De mi? Egy kibaszott micsoda? — Valamiféle energiahullám a vonalban? Valami zavaros akció odalenn a Nukleáris Hatóságnál? Talán a bázis, amelybe megpróbált betörni, furcsa módon lerobbant, vagy esetleg megtámadták egy másik negyedből… De a találkozás lenyomata megmaradt a tudatában, találkozás valakivel, aki… Jobbkezét öntudatlanul kinyújtotta, s esdeklőn széttárta ujjait.

— A kurva életbe! — fakadt ki, miközben keze ökölbe szorult.

S akkor visszatért az érzés: először csak a nagy-nagy dolog érzete, amint feléje nyúl a cybertéren át, majd a lány-benyomás. Barna és filigrán valaki, aki ott kuporog a csillagokkal és széllel telt különös, fénylő sötétség mélyén. Ám amint a tudata megindult feléje, a kép kicsúszott a semmibe.

Éhes volt; felhúzta a szandálját és visszaindult a konyhába, miközben a haját szárítgatta a nyirkos törölközővel. Áthaladva a nappalin, a szemébe villant a szőnyegen heverő Ono-Sendai bekapcsolt állapotáról árulkodó ON jelzés.

— Ó, a francba! — Megtorpant, s felszisszent. A deck még mindig be volt kötve. Vajon még mindig összeköttetésben áll a megfúrni kívánt adatbázissal? Vajon rájönnek-e, hogy nem halt meg? Fogalma sem volt róla. Abban viszont biztos volt, hogy a telefonszámát könnyen kideríthették. Az akció előtt már nem akart a visszakeresést meghiúsító kiiktatásokkal és hurkokkal bíbelődni, s most már késő volt.

Megtudták a címét.

Éhségéről elfeledkezve a fürdőszobába rohant, s lázasan kutatott a nedves ruhák között, míg végre ráakadt a hitelchipjére.

Kétszáztíz új yenjét egy csavarhúzókészlet üreges plasztiknyelébe tömte. A csavarhúzót és a hitelchipet zsebrevágta, felvette a legrégibb és legnehezebb csizmáját, majd az ágy alól kimarkolt néhány szennyes holmit. Előásott egy fekete vászondzsekit, legalább egy tucatnyi zsebbel. Az egyik nem is annyira zseb volt, mint inkább a deréktájon végighúzódó egyetlen hatalmas erszény; afféle beépített hátizsák. A párnája alól kiszedte a narancsszín markolatú japán pillangókést, és a dzseki bal ujján, a mandzsetta felett lévő keskeny zsebbe csúsztatta.

Ahogy kiment, az álomlányok életre keltek:

— Bobby, Bobby, gyere vissza játszani…!

A nappaliban kitépte a Hitachiból az Ono-Sendai csatlakozóját, feltekercselte a száloptikai vezetéket, s az egyik zsebébe gyömöszölte. Az elektródakészlettel ugyanígy tett, végül az Ono-Sendait a dzseki hátizsákjába csúsztatta.

A függönyök még a helyükön voltak. Friss lelkesedés hulláma öntötte el. Elmegy. El kell mennie. A halál csak súrolta, s az általa keltett szánalmas gyengédséget már el is feledte. Óvatosan, hüvelyknyire széthúzta a függönyöket, és kilesett.

Késő délutánra járt az idő. Pár óra múlva a Lakótelep sötét tömegén pislákolni kezdenek a fények. A Nagy Játszótér betontengerként terült el; a Lakótelep a túlsó partján emelkedett. Irdatlan, merev szerkezetű háztömbökből állt, melyeknek egyhangúságát csak imitt-amott oldották fel az utólagosan üvegházzá

barkácsolt erkélyek, a törpeharcsa-tenyésztartályok, a napelemes fűtőrendszerek, és a mindenfelé burjánzó drótvázas parabolaantennák.

Napi Kettő most bizonyára fent hortyog, a Bobby által sosem látott bérkaszárnya-tömbök valamelyikében. Napi Kettő csak üzletelni járt le, főleg a barrytowni vagányokhoz, aztán visszamászott a kuckójába. Bobbyt mindig is vonzotta az odafenti világ, a faszén vörösen gomolygó füstoszlopaitól elrejtett erkélyek elevenségtől nyüzsgő éjszakái, a már-már láthatatlanul apró, majmokként hemzsegő alsónadrágos kiskölykök. Olykor megfordult a szél, s a Nagy Játszóteret fővő ételek szaga árasztotta el. Néha egy-egy ultrakönnyű sárkány is szárnyra kapott a legeslegfelső, titkos tetőbirodalmakból. És persze ott zsongott a milliónyi hangszóró sohasem szűnő, összeolvadó duruzsolása, a széllel hol felerősödő, hol elhalkuló zenehullámok.

Napi Kettő az életkörülményeiről soha nem beszélt. Napi Kettő fő témája az üzlet volt, no meg a nők. Amiket róluk mondott, Bobbyt még inkább Barrytown elhagyására sarkallták, s Bobby tudta, hogy kijutni csak jó üzlet útján sikerülhet. Ám ezúttal nem üzleti érdekből, hanem a teljes bizonytalanság miatt indult a seftelőhöz.

Talán Napi Kettő képes lesz megmagyarázni, mi történt vele. Nem feltételezték, hogy azt az adatbázist bármiféle halálos rendszer védené. Napi Kettő választotta ki neki, és a bejutásához szükséges software-t is kikölcsönözte. Sőt, készen állt arra is, hogy elpasszoljon bármit, amit Bobby onnan ki tud hozni. Szóval Napi Kettőnek tudnia kell, mi az ábra. Legalábbis valamennyire tudnia kell.

— Még a telefonszámodat se tudom, haver — morogta a Lakótelep irányába, és visszaengedte a függönyt. Hagyjon talán egy üzenetet az anyjának? — Faszt — sziszegte a szoba belsejének —, tűnés innen! — S már kinn is volt a folyosón, a lépcsőház felé robogott. — Tűnés, de örökre! — tette hozzá, s kirúgta a kivezető ajtót.

A Nagy Játszótér biztonságosnak tűnt, leszámítva egy magányos, félmeztelen narkóst, aki éppen Istennel vitatkozott vadul. Bobby széles ívben kikerülte; a pasas kiabált, ugrált, és karateütésekkel csépelte a levegőt. Csupasz lábát alvadt vér borította; csapzott üstöke a Tuskók hajviseletének nyomait mutatta.

A Nagy Játszótér, legalábbis elvileg, semleges területnek számított, a Tuskók pedig laza szövetségben álltak a Barbárokkal. Ez utóbbiakkal Bobby elég szoros kapcsolatban volt, de sohasem csatlakozott hozzájuk, noha az effajta kívülmaradás Barrytownban komoly kockázatot jelentett. A bandához tartozás legalább ad valami támaszt, gondolta, miközben elhalkult mögötte a narkós dühödt tirádája. Ha például Barbár vagy, és a Lazák kicsinálnak, az még nagyjából érthető. Persze meglehet, hogy a háttérben húzódó, tényleges okok híján vannak a józan észnek, de legalább a

játékszabályokat betartják. Ám a kívülállókra jöttment narkósok, kóbor háborodottak hozták a halált, akár még New Yorkból is — mint az a Péniszbeszedő nevezetű figura tavaly nyáron, aki a cuccait a zsebében hordta, műanyag zacskóban…

Bobby úgy érezte, már születése óta keresi a kiutat ebből a tájból. Most mintha még a hátizsák-zsebben lötyögő, s járás közben a gerincét verdeső cybertér-deck is a menekülésre ösztökélte volna.

— Gyerünk, Napi Kettő! — motyogta a derengő Lakótelep felé. — Bújj elő onnét és legyél Leonnál, mire odaérek, oké?

Napi Kettő nem volt ott Leonnál.

Senki nem volt ott, leszámítva magát Leont, aki egy görbe gemkapocs segítségével éppen egy falképernyő konverterének belső titkait kutatta.

— Miért nem sóz oda annak a szarnak egy kalapáccsal, amíg be nem indul? — kérdezte Bobby. — Az is használna ugyanennyit.

Leon felnézett a konverterről. Korát nehéz lett volna megítélni; a negyvenes éveit taposhatta. Úgy tűnt, semmilyen fajba sem sorolható, hacsak nem egy olyanba, amelyhez rajta kívül más nem tartozik. Vonásait túlnőtt arccsontok torzították el, fején mattfekete sörény göndörödött. Itt az alagsorban kalózklubot vezetett, ami az elmúlt két év során az egyetlen biztos pont volt Bobby életében.

Leon unottan, rezzenéstelen szemekkel bámult Bobbyra. Pupilláinak gyöngyházszín-szürkéjébe áttetsző sárgászöld árnyalat vegyült. Szemei Bobbyban osztrigákat és körömlakkot idéztek fel, s e két dologra szemekkel kapcsolatosan nem túl szívesen gondolt. Amolyan bárszékkárpit-színű szemek voltak.

— Csak azt akartam mondani, hogy az ilyen szarságokat hiába bökdösi, attól nem javulnak meg — tette hozzá Bobby feszengve. Leon megcsóválta a fejét, és folytatta a feltárást. Az emberek szívesen fizettek, hogy bekerülhessenek a klubjába, mert Leon filmekkel kalózkodott, szimstim-adásokat csapolt meg, és még sok egyéb olyan dologban utazott, amihez a barrytowniak másképp nem juthattak hozzá. Hátul kötötték az üzleteket, s egy kis „alamizsna” fejében még ital is került, jobbára tiszta, némi szintetikus narancslöttyel hígított, ohiói kerítésszaggató pálinka, amit Leon hordószámra mért ki szomjas vendégeinek.

— Öö, mondja csak, Leon — fogott bele újra Bobby —, nem látta Napi Kettőt mostanában?

A szörnyű szemek ismét odafordultak, és rászegeződtek, túlságosan is sokáig.

— Nem.

— Esetleg tegnap éjjel?

— Nem.

— És tegnapelőtt éjszaka?

— Nem.

— Aha. Oké, kösz. — Oktalanság lett volna Leont felbosszantani. Számos érv szólt amellett, hogy ne tegyen ilyesmit. Bobby körülnézett a széles, félhomályos teremben, szemügyre vette a szimstim-egységeket és a sötét filmképernyőket. A klub egy félig lakó—, félig ipari célokra felosztott, magányosok által lakott épülettömb alagsorában kapott helyet. Elsőrangú hangszigeteléssel bírt: csak a benti zenét lehetett hallani, azt is alig. Sok éjjel támolygott már ki Leon klubjából, zajtól és tablettáktól zúgó fejjel, bele a csend varázslatos űrjébe; a Nagy Játszótéren át haláig vezető úton végig csengett a füle.

Most még úgy egy órányi ideje volt addig, amíg majd az első Barbárok szállingózni kezdenek. A Barbárok megérkezte előtt a rájuk váró seftesek sem mutatkoztak; ez utóbbiak főleg a Lakótelep feketéi közül kerültek ki, de akadt köztük több fehér fickó is, a Cityből vagy más külvárosból. Egy ücsörgő, várakozó seftes önmagáról állított volna ki igen negatív bizonyítványt, hiszen ez azt jelentette, hogy semmi jó buliba nem sikerült beszállnia. Egy belevaló seftelő semmi szín alatt nem lógott volna Leonnál pusztán azért, mert ott annyira jó. Ez inkább a sok szemét sipistára és ócska deckekkel felszerelkezett, japán jégtörő-filmeket leső amatőrökre volt jellemző…

De Napi Kettő nem ilyen, morfondírozott magában, a betonlépcsőkön kaptatva. Napi Kettő úton volt; kívül a Lakótelepen, Barrytownon, s Leon klubján. Úton volt a City felé, vagy tán Párizsba, esetleg Chibába. Az Ono-Sendai a gerincének ütődött, s erről eszébe jutott, hogy Napi Kettő jégtörőkazettája még mindig benne van. Senkinek nem kívánt magyarázkodni róla. Egy újonnan felhúzott bódé mellett vitt el az útja. Tükröző falába kis plasztikablakot vágtak, mögötte az Asahi Shimbun New York-i kiadásának faxváltozata görgött: kormányválság valahol Afrikában, orosz hírek a Marsról…

Az a napszak volt, amikor minden nagyon tisztán látszik, még az utcák legapróbb és legmesszibb részletei is. Bár már majdnem teljesen besötétedett, mégis mintha szemet élesítő vízrétegen át látta volna a betongödrökbe szorított fák elfeketült ágain fakadó zöld rügyeket, s jó háztömbnyire onnét egy lány csizmáján az acél villanását. Megfordult és felbámult a Lakótelepre. Egész emeletek burkolództak ott örökös sötétségbe; elhagyták már őket a lakóik, vagy csak elsötétítették az ablakokat? Mit csinálhatnak odabenn?

Egyszer meg kéne kérdeznem erről Napi Kettőt, gondolta.

A bódé Coke-órájára pillantott; anyjának ezidőtájt már vissza kellett érkeznie Bostonból, különben még lemaradna a kedvenc sorozatairól. Új lyukak a fejébe; az öreglány persze amúgy is bolond.

Semmi baja sem volt a szülés után beépített aljzatának, mégis évekig statikus zavarokról, a felbontás hibáiról és érzékszervi átszivárgásról nyavalygott. Aztán végül fogta a pénzét és elment Bostonba valami vacak pótbeültetésre. Olyan helyre, ahol az embert még előjegyzésbe sem veszik; csak besétál a műtétre, azok meg egyszerűen belenyomják az aljzatot a fejébe… Jól ismerte anyja szokásait. Ilyenkor rendesen egy becsomagolt palackot szorongatva esett be az ajtón, s amúgy kabátostul a Hitachihoz sietett, hogy becsatlakozzék és hat kemény órán át csak mossa-mossa az agyát azokkal a szappanoperákkal… Ezalatt mit sem látva meredt a semmibe, s csak magában fecsegett, egy-egy jobb epizód alkalmával. Úgy húszpercenként az üveg is az eszébe jutott: ekkor aprót, nőieset kortyintott belőle.

Amióta Bobby az eszét tudta, az anyja mindig is ilyen volt. Fokozatosan egyre mélyebbre merült féltucatnyi szintetikus életébe, a szimstim fantáziasorozatokba, amikkel Bobbynak is telebeszélte a fejét kicsi kora óta. Bobbyt még most is sokszor hatalmába kerítette a hátborzongató érzés, hogy ezek az anyja által annyit emlegetett figurák tulajdonképpen a rokonaik; csupa gazdag és csinos nagynéni és nagybácsi, akik egy napon akár be is kopoghatnának, ha ő nem lenne ennyire pitiáner. Talán mindez igaz is valamennyire, tűnődött el; hiszen anyja a terhesség alatt is végig becsatlakozott abba a szemétbe; azt mondta, muszáj volt. Így ő, a belül gömbölyödő magzat-Newmark is ezer órányi dózist kapott a „Fontos emberek”-ből és az „Atlantá”-ból. De az, hogy ott gömbölyödött Marsha Newmark hasában, kellemetlen és émelyítő gondolat volt. Kiverte tőle az izzadság.

Marsha-mama. Csak úgy tavaly tájékán értette meg Bobby eléggé — ahogyan most látta — a világot ahhoz, hogy elcsodálkozzon rajta, hogyan siklott ennyire félre anyjának élete, a palackkal és a társaságot jelentő kábel-szellemekkel együtt. Néhanapján, mikor olyan hangulatban volt, és elégszer húzta már meg az üveget, anyja megpróbált az apjáról mesélni neki. Négyéves korától tisztában volt vele, hogy csupa zagyvaság az egész, mivel a részletek minden alkalommal megváltoztak; de évekig élvezettel merült el bennük.

Néhány háztömbnyire nyugatra Leon klubjától egy rakodórámpához ért, amelyet az utcától egy frissen mázolt kék szemeteskonténer választott el; a horpadt, rücskös acélfelületen még csillogott a festék. A rakodó felett halogén fénycső himbálózott. Bobby kinézett magának egy kényelmes betonszegélyt, s vigyázva, nehogy megnyomja az Ono-Sendait, letelepedett. Van, amikor muszáj várni; erre is Napi Kettő tanította.

A konténer csordultig volt a legkülönfélébb ipari hulladékokkal. Barrytownban is akadtak féllegális gyárosok, akik a hírolvasók által előszeretettel emlegetett „árnyékgazdaság” részét képezték. Nem

mintha Bobbyt valaha is lekötötték volna a hírműsorok. Az üzlet számított és csak az üzlet…

A halogénizzó körül lepkék járták kusza keringőjüket. Bobby meghökkenve vette észre, hogy három kissrác — a legidősebb talán ha tíz éves lehetett — mássza meg a konténer kék falát, egy darab piszkosfehér nylonkötél és egy csáklyává előléptetett egykori ruhafogas segítségével. Mikor az utolsó is feljutott, a kötelet fürgén felhúzták maguk mögött. A hulladéksalátából reccsenések, zizzenések szűrődtek ki.

Akárcsak én, merengett Bobby, annakidején én is telehordtam a szobámat mindenféle furcsa vacakkal, amit csak találtam. Ling Warren húgocskája egyszer egy csaknem teljes emberi kart talált. Zöld plasztikba volt betekerve, s ráadásul még gumiszalagokkal is jó szorosan átkötötték.

Marsha-mamán időnként kétórás vallásos rohamok törtek ki. Ilyenkor benyomult Bobby szobájába, kiseprűzte a legprímább cuccait, és az ágya fölé valami istenverte öntapadós hologramot ragasztott. Hol Jézust, hol Hubbardot, hol a Szűz Máriát; nem válogatott köztük, ha rájött a hoppáré. Bobbyt mindez rettenetesen dühítette; mikor már elég nagyra nőtt hozzá, egy félgömbfejes kalapáccsal felfegyverkezve bement a nappaliba, a szerszámot ráfogta a Hitachira. Mama, ha még egyszer hozzányúlsz a holmimhoz, megölöm az összes barátodat, úgy bizony, az összeset! Ez hatott; anyja soha többé nem mert rendet rakni nála. A holomatricák viszont mégiscsak hatással lehettek Bobbyra; a vallásra mostanában úgy tekintett, mint egykoron megcsodált, ám félretett dologra. Korábban az volt a véleménye, hogy csak keveseknek van szüksége ezekre a hülyeségekre. Gyanította azt is, hogy ilyen emberek mindig is léteztek, de mivel ő nem tartozott közéjük, így a vallásukból sem kért.

Az egyik guberáló kiskölyök kidugta a fejét, és résnyire húzott szemmel végigpásztázta a környéket, majd újra visszabukott. Kongó, súrlódó hang hallatszott. A konténer peremén ötvözetből készült, horpadt fémtartály jelent meg; apró fehér kezek átbillentették és a nylonkötélen leeresztették. Jó szajré, gondolta Bobby, egy fémkereskedő még adna is érte valamennyit. A tartály a csizmatalpától alig egy méterre huppant le; közben felborult, s így a tetején virító, vészjósló, hatágú biohazard-jel egyenesen Bobbyra villant.

— Hű, a picsába! — hördült fel, ösztönösen felkapva a lábát.

Az egyik gyerek lecsusszant a kötélen, és felállította a tartályt. A másik kettő is előkerült. Bobby látta, hogy valójában fiatalabbak, mint hitte.

— Hé, ti! — szólt oda nekik. — Tudjátok, hogy ez milyen rohadt veszélyes? Rákot kaptok tőle, meg mindent!

— Kapd be és kopj le! — szólt vissza az elsőként lemászott

kölyök, miközben a kötelet lerántották a csáklyáról és feltekerték. Majd megragadták a tartályt, s maguk után vonszolva eltűntek a konténer mögött.

Másfél órát várt. Ez elegendőnek bizonyult; Leonnál már zajlott az élet.

Legalább húsz Barbár lebzselt a nagyteremben. Izgő-mozgó, lakkozott haj-tarajukkal olybá hatottak, akár egy csorda dinoszauruszkölyök. Alakra nagyjából megfeleltek a Barbár-ideálnak: szálasak voltak és izmosak. De ehhez egyfajta ösztövér nyugtalanság társult, miáltal inkább a leépülés korai szakaszában lévő fiatal atléták benyomását keltették a szemlélőben. Mindegyikük arcán temetői sápadtság ült, mintegy kötelezően; ahogy a Barbár-haj is lényegénél fogva kötelezően fekete. Néhányuknak nem sikerült beszorítania testét a szubkultúra sablonjába, s Bobby tudta, hogy az ilyenektől legjobb óvakodni. Egy alacsony Barbárral már bajosan lehetett szót érteni, egy kövér Barbár pedig maga volt az életveszély.

Most csak figyelte őket, ahogy fel-alá hullámzottak Leon klubjában. Tömegük mintha egyetlen hatalmas lény nyálkás-penészesen csillogó teste lett volna, amelynek irháját sötét bőr és rozsdamentes acéltüskék diribdarabjaiból rakták ki. Arcuk szinte teljesen egyforma volt; vonásaikat igyekeztek a filmbankokból kicsemegézett őstípusokéhoz minél hasonlatosabbá rendezni. Bobby egy felettébb mesterkélt küllemű Vezért nézett ki magának, akinek libegő haja éjszakai gyíkok nász-színében pompázott.

— Testvér — szólította meg, nem lévén egészen biztos afelől, hogy ezzel az alakkal beszélt-e már máskor is.

— Üdv, haver — köszöntötte bágyadtan a Vezér, bal arca egészen kiduzzadt az odagyűjtött rágógumitól. — Ez itt a Gróf, bébi — magyarázta a mellette lévő lánynak —, Gróf Zéró Megszakítás. — Hosszú, halvány kézfején friss heg éktelenkedett; megmarkolta a lány bőrszoknyás fenekét. — Gróf, ez itt a csajom. — A Barbár-lány lagymatag érdeklődéssel viszonozta Bobby tekintetét, de lelkes felismerésnek még a nyomát sem mutatta. Akárha egy olyan termék reklámját nézte volna, amiről már hallott ugyan, de esze ágában sem volt megvenni.

Bobby végignézett a tömegen. Volt köztük pár fekete, de egyik sem ismerős. Napi Kettő sehol.

— Hé, idesüss — hajolt közelebb bizalmasan —, izé, tudod, hogyan van ez meg az… A barátomat keresem, a haveromat, üzlettársamat — a Barbár itt bennfentesen biccentett a tarajával -; aki Napi Kettő néven fut… — Elhallgatott. A Barbár kifejezéstelenül nézett maga elé, a rágóját csócsálva. A lány szemmel láthatólag nyugtalan volt, és unta magát. — Kereskedő a pasi; software meg

egyebek — tette hozzá Bobby, s felhúzta a szemöldökét. — Fekete kereskedő.

— Napi Kettő — bökte ki a Barbár. — Hát persze. Napi Kettő. Igaz, bébi? — A barátnője megrázta a fejét és másfelé nézett.

— Ismered?

— Hogyne.

— Itt lesz ma éjjel?

— Nem — felelte a Barbár, és bárgyún mosolygott.

Bobby kinyitotta a száját, aztán becsukta, és rákényszerítette magát, hogy bólintson.

— Kösz, testvér.

— Havernak bármit — mondta a Barbár.

Még egy óra telt el, többé-kevésbé ugyanígy. Kezdte soknak érezni a köröskörül fehérlő, krétaszín Barbár-sápadtságot. A lányok szeme unottan fénylett, akárcsak csizmájuk ébenfekete tűsarka. Bobby megpróbált a szimstim-szobán kívül maradni. Odabent Leon valami bizarr dzsungelpornó-szalagot játszott le, ami különféle állatokba engedett beleélést. Őrült jelenetek tömege játszódott az ágak között, amit Bobby kissé szédítőnek talált. Vágyott már egy kis lebegésre, bár lehet, hogy ez csak a korábban történt rejtélyes esemény utóhatása volt. De sehogy sem tudott koncentrálni, s a gondolatai fura irányokba kalandoztak el. Ki a fene mászta meg például azt a kígyóktól hemzsegő fát, hogy azokat a patkányszerű lényeket a szimstim-felvevőre kösse?

Akárki is volt, munkája a Barbárok közt nagy sikert aratott. Csapdostak, toporzékoltak, teljesen beleélték magukat a fán lakó patkányokba. Ez Leon legújabb slágerszalagja, állapította meg Bobby.

Pont balra tőle, de jóval a stim hatókörén túl, két lány állt a Lakótelepről. Barokkos cicomájuk élesen elütött a Barbárok egyszínűségétől. Hosszú, nyitott szalonkabátjuk alatt vörös selyembrokátból készült, szűk mellényt hordtak; lepedőnyi fehér ingük mélyen a térdük alatt végződött. Sötét vonásaikat puha férfikalapjuk karimája vonta árnyékba. A kalapokon antik aranyforgácsok fityegtek: melltűk, talizmánok, fogak, felhúzós órák. Bobby lopva méregette őket. A ruhájuk után ítélve teli lehettek pénzzel, de a fejébe került volna, ha erről megpróbál közelebbről is meggyőződni. Napi Kettő egy ízben jégkék, hántoltvelúr öltözékben jött le a Lakótelepről, térdén gyémántcsatokkal, azt sugallva, hogy már nem tudott átöltözni. Bobby mégis ugyanúgy viselkedett, mintha a software-seftesen a szokásos bőrruhája lett volna; az üzletben döntő fontosságúnak tartotta a kozmopolita magatartást.

Elképzelte, ahogy lazán odalép a lányokhoz, és egyszerűen nekik szegezi a kérdést: „Hé, hölgyeim, ugyebár ismerik az én derék

cimborámat, Mr. Napi Kettőt?" De a lányok idősebbek voltak nála, magasabbak is, és félelmetes méltósággal mozogtak. Valószínűleg csak kinevetnék, de ezt valahogy egyáltalán nem kívánta.

Amit most rohadtul kívánt, az ennivaló lett volna. Farmerének bársonyán át megtapogatta a hitelchipet. Átmehetne a túloldalra egy szendvicsért… Aztán eszébe jutott, miért is jött ide, s mindjárt kevésbé találta jó ötletnek a chip használatát. Ha a feltörési kísérlet után gyanúba fogták, akkor mostanra már megtudták a chipszámát is. Ha használná, az nyomra vezetne bárkit, aki a cybertérben utána nyomoz; pillanatok alatt kiszúrná a barrytowni rácsban. Olyan feltűnő lenne, mint egy sötét stadionban fellobbanó jelzőtűz. Készpénze is volt ugyan, de ennivalót nem lehetett érte kapni. Nem mintha illegális lett volna ilyesmit birtokolni, csak éppen törvényes ügyletekben senki nem használta. Egy chippel rendelkező Barbárt kellett volna keresnie, irreális árfolyamon új yenért hitelegységet venni tőle, majd kifizettetni vele az ételt. És utána hova az ördögbe tette volna a visszajárót?

Tán csak egy gonosz szellem szállt meg, mondta magának. Nem volt biztos benne, hogy lenyomozták, és a feltörni próbált adatbázis is legális volt; legalábbis annak tartották. Épp ezért mondta neki Napi Kettő, hogy fekete jégtől nem kell tartania. Ugyan ki védene halálos visszacsatoló programokkal egy lágy pornófilmeket lízingelő bázist? Néhány órányi digitalizált filmet szándékozott kiszivattyúzni, csupa újdonságot, ami még nem jutott el a feketepiacra. Ilyesfajta zsákmányért senki sem köteles lemészárolni az elkövetőt…

De valaki mégis megpróbálta. És valami más, valami egészen más dolog történt helyette. Ismét felfelé kaptatott a Leontól kivezető lépcsősoron. Tisztában volt vele, hogy nagyon keveset tud a mátrixról, de ennyire furcsa dologról még sosem hallott… No persze, mendemondákat hallott eleget, és sok vagány esküdött rá, hogy a cybertérben különös dolgokat látott. De Bobby úgy gondolta, már akkor is kómásak voltak, amikor becsatlakoztak; hallucinálni a mátrixban éppoly könnyű, mint bárhol másutt…

Talán éppen ez történt, töprengett tovább. A hang csak a haldoklás része volt, amikor beáll a flatline, s az ember agya tébolyult víziókat okád magából, hogy segítsen magán. A jelforrásnál meg holmi részleges kiesés történhetett, s így az idegrendszere kicsúszott a jég ellenőrzése alól.

Talán igen, talán nem; nem tudta. Ismeretlen terepen mozgott. Újabban egyre jobban erőt vett rajta a nemtörődömség lett, mert ez akadályozta meg a szükséges lépések megtételében. Azelőtt nemigen gondolkodott erről, de semmi másról sem különösebben. Tulajdonképpen amíg el nem kezdte a vagánykodást, úgy érezte, tud róla annyit, amennyi szükséges. A Barbárok is pont ilyenek voltak, s ezért lézengtek ott lenn, míg tönkre nem mentek a portól, vagy a

Lazák nem végeztek velük. S a lemorzsolódás után fennmaradókból kialakul a gyermeknevelő, lakást vásárló barrytowniak újabb hada, s a körforgás csak megy tovább…

Bobby olyan volt, mint az óceán partján felnőtt srácok, akik azt ugyanolyan természetesnek tekintették, mint ő az égboltot, ám mit sem tudtak áramlatokról, hajózási útvonalakról, s az időjárás titkairól. Bobby már az iskolában megismerkedett a deckekkel. Ezek a játékszerek egy olyan tér végtelen távlatain repítették keresztül, amely a szó igazi értelmében sosem volt tér, hanem az emberi faj hihetetlenül bonyolult, közmegegyezésen alapuló hallucinációja. A cybertér mátrixa volt ez, ahol neon-szupernóvákként izzottak az óriáscégek memóriamagjai. Belsejükben akkora adatsűrűség feszült, hogy érzékszervi túlterhelést okozott már az is, ha valaki megpróbált belőlük a puszta körvonalaknál többet felfogni.

De amióta vagánykodott, kezdett rádöbbenni, milyen átkozottul keveset tud a dolgok működéséről, s ez nemcsak a mátrixra állt. Átterjedt más témákra is, és Bobby egyre többet töprengett és gondolkodott. Vajon hogyan működik Barrytown? Mi viszi anyját a hanyatlásba? S miért fordítják a Barbárok és a Lazák minden energiájukat egymás kölcsönös kiirtására? Vagy miért volt Napi Kettő fekete, miért lakott fenn a Lakótelepen, s mindez milyen különbséget jelentett?

Menet közben azért még leste, nem tűnik-e fel valahol a seftes. De csak fehér arcokat látott mindenfelé. Gyomra hangosat kordult; felködlött előtte az otthoni hűtőben bontatlanul lapuló búzaszelet-csomag. Szójaszószban kéne jól átsütni, s harapni mellé némi algaostyát…

Ahogy újra a bódéhoz ért, rálesett a Coke-órára. Marsha most már biztosan hazaért, és már a „Fontos emberek” szövevényes labirintusában andalog. Már huszadik éve osztozott — a csatlakozó útján — a női főszereplő sorsában. Az Ashai Shimbun faxpéldánya rendíthetetlenül tekercselődött apró ablaka mögött, s Bobby épp idejében lépett oda, hogy az első jelentéseket olvashassa a New Jersey állambeli, Barrytownban, a Covina Csomóponti Telep 3. szintjének A blokkjában történt bombarobbanásról…

A riport a következő pillanatban már el is tűnt, s helyette a clevelandi yakuzafőnök temetési szertartásáról szóló tudósítás jelent meg. Szigorúan hagyományos temetés volt: az összes résztvevő fekete esernyőt vitt magával.

Bobby egész életében ott lakott, az A blokkban, az 503-as lakásban.

Az a roppant dolog, amint bevág, és laposra döngöli Marsha Newmarkot, a Hitachijával együtt…

És persze mindezt neki szánták.

— Ott van valaki, ne szaglássz arra! — hallotta a saját hangját.

— Hé! Haver! Grófom! Be vagy lőve, testvér? Hé! De hát hová rohansz?

A két Vezér elkerekedett szemekkel bámult az eszeveszetten rohanó Bobby után.

7. A PIACTÉR

Conroy letérítette a kék Fokkert a háború előtti országút mállatag szalagjáról, és levette a gázt. A porfelhő, amely Needles óta hosszú kakastollként úszott mögöttük, lassan ülepedni kezdett. Megálltak; a légpárnás felfúvódott gumikötényébe süppedt.

— Ez a találkozóhely, Turner.

— Mitől ment így tönkre?

Négyszögletes betonmező nyújtózott előttük, a végében viharverte salaktéglából rótt, szabálytalan falakkal.

— A gazdaság — felelte Conroy. — Még a háború előtti években kezdték a melót, és sosem fejezték be. Innen tíz kilométerre nyugatra egész parcellákat láthat, ahol csak járdacsíkok vannak. Ház egy szál se. Semmi az égvilágon.

— Hányan vannak a csoportban?

— Kilencen, plusz maga. No meg az orvosok.

— Miféle orvosok?

— A Hosaka orvosi különítménye. A Maas biológiai dolgokban utazik, világos? Ki tudja, miket ültettek abba a fiúba? Ezért a Hosaka szabályos kis idegsebészetet állított ki, felszerelve három csúcsdokival. Ketten a cégtől vannak, a harmadik egy koreai, akinek a kisujjában van a zuggyógyászat. Az a hosszú ott az orvosi modul — mutatott előre. — Ott, a féltető alatt.

— Hogyan tudták idehozni?

— Tucsonból egy olajszállítóban hoztuk idáig, aztán úgy tettünk, mintha lerobbantunk volna. Kiszedtük és begurítottuk. Mindenki besegített, úgy három perc alatt megvoltunk vele.

— Esetleg a Maas is — dünnyögte Turner.

— No igen — Conroy leállította a hajtóművet. — Ez is része a paklinak — folytatta a hirtelen beállt csendben. — De van sanszunk rá, nem szúrták ki. Az emberünk az olajszállítóban maradt, és a tucsoni diszpécsernek CB-n siránkozott a szaros hőcserélőről, meg hogy milyen sokáig fog tartani, amíg megcsinálja. Gondolom, lehallgatták. Maga tudott volna jobb módszert?

— Nem. Feltéve, hogy a kliensnek a helyszínen kell a dolog. De most itt ülünk a felderítésük nyomvonalának közepén…

— Édesem — horkant fel Conroy —, hiszen talán csak kúrni álltunk meg itt, félúton Tucson felé. Ezen a helyen bármi előfordulhat; pisálni is itt állnak meg a népek. — Fekete Porsche-órájára nézett, és folytatta: — Egy órán belül ott kell lennem; akkor indulok a 'kopterrel a partra.

— Vissza a fúrószigetre?

— Nem. A maga rohadt sugárhajtásújáért megyek. Remélem,

magam is elboldogulok vele.

— Helyes.

— Ha engem kérdez, én egy légpárnás Dornierrel csinálnám. Leállnánk az úton, amíg Mitchellt nem látjuk kijönni a dokiktól. Mire megpucolják, pont ideérnénk. Akkor behajítanánk a fiút, és már húznánk is a sonorai határ felé…

— Hangsebesség alatt — fejezte be Turner. — Szó sem lehet róla! Maga azért megy Kaliforniába, hogy megvegye nekem azt a helyből felszálló sugárhajtású gépet. A barátunk egy többcélú harci repülőn fog innen kimenni, ez még nem annyira elavult.

— Na és ki lesz a pilóta?

— Én — felelte Turner, és megkopogtatta a csatlakozóaljzatot a füle mögött. — Ez egy teljesen integrált, interaktív rendszer. Maga megveszi tőlük az adapterprogramot, én meg bekötöm.

— Nem tudtam, hogy konyít az ilyen komoly gépekhez…

— Nem is konyítok. De ahhoz, hogy leszállítsak valakit Mexikóvárosba, nincs szükségem okoskolbászokra.

— Még mindig a kemény fiút játssza, Turner? Az a pletyka járja, hogy még Delhiben lecsapták a farkát; hallotta már? — Conroy megperdült és hidegen, tisztán rávigyorgott.

Turner előkotorta a zubbonyt az ülés mögül, és kivette a pisztolyt a lőszeres dobozzal együtt. Mikor vissza akarta tömni a zubbonyt, Conroy rászólt:

— Vigye csak! Éjszaka pokolian hideg lesz itt.

Turner a tetőajtó kilincse felé nyúlt, Conroy pedig felpörgette a hajtóművet. A légpárnás néhány centire felemelkedett, s enyhén ringott, amíg Turner felcsapta a tetőajtót, és kimászott. Fehéren lobogó nap és forró bársonyhoz hasonlatos levegő fogadta. Kék szerelőinge zsebéből előhúzta mexikói napszemüvegét, és feltette. Fehér vászoncipőt és trópusokon használatos harci gyakorlónadrágot viselt; a robbanógolyókkal teli dobozt az egyik combzsebbe dugta. Jobb kezében a pisztolyt, bal hóna alatt meg az összegöngyölt zubbonyt szorongatta.

— Menjen a hosszú épület felé! — Conroy igyekezett túlkiabálni a hajtóművet. — Már várják!

Turner leugrott; a delelőjén járó nap kohószerű izzásba vonta a sivatagot. Conroy ismét felbőgette a Fokker motorját; visszamanőverezett az útra, és kilőtt kelet felé. Turner hosszan nézett a gép gyorsan zsugorodó alakja után, ami hamar eltorzult a felszálló meleg levegő redői között.

Miután a légpárnás szem elől veszett, mély csend borult a tájra; semmi sem moccant. Turner a romok felé fordult. Valami kicsi, kőszürke lény iramodott be két sziklatömb közé.

A töredezett falak körülbelül nyolcvan méternyire meredeztek az

úttól. Az előttük húzódó betonsík valaha nyilván parkoló volt.

Megindult, de öt lépés után megállt. Tengerzúgást hallott: csapdosó hullámverést és a lezúduló bukóhullámok lágy robbanásait. A kezében markolt fegyver hirtelen túl naggyá, túl valóságossá lett, fémrészei átmelegedtek a tűző naptól.

Itt nincs tenger, nincs, hajtogatta magában; itt nem hallhatod a zúgását… Tovább indult. Vászoncipője alatt ősrégi ablaküveg-törmelék keveredett ropogva barna és zöld palackmaradványokkal. A szilánkok között egykori kupakok elrozsdált korongjai, és szétlapított italosdobozok alumíniumlapjai hevertek mindenfelé. A csenevész, kiszáradt bokorcsomók alól rovarok dongtak elő.

„Elmúlt. Vége. Ennek a helynek már vége. Itt nincs sem idő…"

Ismét megtorpant, testét megfeszítve előrehajolt, mintha olyasmit keresne, ami segítene megnevezni a benne feltornyosuló érzést. Azt az ürességet.

A piactér kétszeresen halott volt. Az a partmenti hotel Mexikóban legalább egyetlen szezont megélt…

A hitvány és lélektelen salaktéglafalak csak várakoztak, túl a parkolón, a tomboló nap alatt.

Emberei egy hosszúkás szürke fal vetette, keskeny árnyékcsíkban kuporogtak. Hárman voltak. Turner még meg sem látta őket, de a kávéillatot már megérezte; egy piciny Primus főzőlapon imbolygó, tűztől feketedett zománclábosban kotyvasztották. A kávészaggal persze neki jeleztek, hiszen várták. Ha nem így lett volna, Turner üresen találta volna a romházat, és aztán valahogy nagyon csendesen, majdhogynem természetesen, meghalt volna.

Két férfi és egy nő várta. Kirepedezett, porlepte texasi csizmát viseltek, és zsírtól kifényesedett, szinte vízhatlannak tetsző bársonyruhát. A férfiak szakállasak voltak, lenőtt, napszítta hajukat nyersbőr szalaggal kötötték kontyba. A nő középen elválasztott, szorosan hátrakötött frizurát hordott, ami szabadon hagyta ráncos, széltől cserzett arcát. A falhoz támasztva vízözön előtti BMW motorkerékpár állt: foltos krómalkatrészeit és eredeti festését rozsdásszürke sivatagi álcafoltokkal fújták be.

Turner eleresztette a Smith Wesson markolatát, s hagyta, hogy a fegyver megbillenjen a mutatóujja körül; a cső felfelé lendült, majd visszabukott.

— Turner! — kelt fel az egyik férfi. Fogsorából olcsó fémkoronák villantak elő. — Sutcliffe vagyok. — Akcentussal beszélt, ausztrál lehetett.

— Maguk az őrség? — pillantott Turner a másik kettőre.

— Úgy van — válaszolta Sutcliffe. Napégette hüvelyk- és mutatóujjával a szájához kapott, s kivette a sárgás, acélkoronás

protézist. Valódi fogai fehérek voltak és tökéletesen épek. — Maga hozta el Chauvet-et az IBM-től a Mitsubishi számára — mondta —, és azt mondják, Szemenovot is maga vitte ki Tomszkból.

— Ez kérdés akar lenni?

— Biztonsági őr voltam az IBM-nél Marrakeshben, ahol maga feldúlta a szállodát.

Turner tekintetét a férfiéba fúrta. Higgadt, porcelánkék szempár nézett vissza rá.

— És? Zavarja az emlék?

— Ne izguljon — nyugtatta meg Sutcliffe. — Csak azt akartam ezzel mondani, hogy láttam már magát munka közben. — A helyére csattintotta a műfogsort. — Az ott Lynch — biccentett a másik férfi felé —, ő meg Webber — bökött fejével a nőre.

— Na, akkor meséljék el a sztorit idáig — mondta Turner, és leguggolt a zsebkendőnyi árnyékba; a pisztolyt még mindig kézben tartotta.

— Három nappal ezelőtt érkeztünk, két motoron — kezdte Webber. — Az egyiknek eltörtük a főtengelyét, hogy legyen mire hivatkozni, ha itt találnak minket. Kevesen élnek errefelé, s azok is cserélődnek; kultikus szekták tagjai, meg motorosok. Lynch hat kilométerre keletre húzott ki egy optikai vonalat, és rákötötte egy telefonra…

— Magánvonalra?

— Egy fülkéére — szólalt meg Lynch.

— Kiküldtünk egy tesztelő jelsorozatot — folytatta a nő. — Ha nem működne, maga már tudna róla.

Turner bólintott.

— Sok hívás jön be rajta?

— Egy szál se. Szigorúan a nagy bulira van fenntartva, akármi is legyen az… — A nő kérdőn felhúzta a szemöldökét.

— Disszidálásról van szó.

— Ez elég világos — telepedett le Sutcliffe Webber mellé, hátát a falnak vetve. — Bár általánosságban olyan szaga van a dolognak, hogy a magunkfajta szegény bérencek még a nevét se tudhatják annak, akit kimenekítenek. Nincs igazam, Mr. Turner? Vagy a faxból esetleg megtudhatunk valamit?

Turner rá se nézett.

— Folytassa, Webber!

— Miután a vonalat bekötöttük, a csapat többi tagja is beszivárgott, egyesével-kettesével. De a japcsikkal teli konténerről csak az utoljára jövő szólt nekünk.

— No, az durva volt — dörmögte Sutcliffe -; nagyon előre kellett hozzá menni.

— Gondolja, hogy bajt hoz még ránk?

Sutcliffe vállat vont.

— Talán igen, talán nem. Elég gyorsan lepakoltuk. Rohadt nagy szerencse, hogy itt volt az a tető, ami alá bedugtuk.

— És mi van a benne lévőkkel?

— Csak éjszaka jönnek ki — mondta Webber. — És azt is tudják, hogy ha öt méternél messzebbre mennek a modultól, kinyírjuk őket.

Turner Sutcliffe-re sandított.

— Így szólt Conroy utasítása — magyarázta a férfi.

— Az most édesmindegy, hogy Conroy utasításai hogyan szólnak — felelte Turner -; bár ez az egy érvényben marad. És miféle pasasok ezek?

— Dokik — felelte Lynch. — Alaposan megkent dokik.

— Igaza lehet — dünnyögte Turner. — Na, és mi van a többiekkel?

— Kifeszítettünk pár álcaponyvát, hogy legyen egy kis árnyék. Felváltva alszanak. Kevés a vizünk, és nem pazarolhatjuk főzésre. — Sutcliffe a kávés edény után nyúlt. — Őröket állítottunk, és időről időre ellenőrizzük a vonalkábel épségét. — Kávét löttyintett egy plasztikbögrébe, amit mintha egy kutya rágcsált volna össze. — Szóval mikor kezdődik a tánc, Mr. Turner?

— Először is megnézem ezeket a háziorvosokat a ketrecükben. Aztán látni akarok egy harcálláspontot; egy büdös szót sem mondtak még a harcálláspontokról.

— Már mindet felállítottuk — sietett válaszolni Lynch.

— Derék. Tessék — nyújtotta oda Turner Webbernek a pisztolyt —, találjon valami jó tokot ennek! Lynch, maga meg jöjjön velem, és mutassa meg a dokikat!

— Számított rá, hogy maga lesz az — mondta Lynch, miközben erőlködés nélkül átmászott egy alacsony kavicshalmon. Turner követte. — Magának aztán van hírneve! — nézett rá vissza a fiatal férfi; naptól fakult hajának egy mocskos fürtje a homlokába hullott.

— Sok is egy embernek — morogta Turner -; igaz, bármennyi is sok lenne. Maga dolgozott vele korábban? Marrakeshben? — Lynch oldalvást becsusszant a salaktéglafal egy hasadékán; Turner szorosan a nyomában maradt. A sivatagi növények kátrányszagot árasztottak, szúrós ágbogaikkal beleakaszkodtak abba, aki hozzájuk ért. Egy üresen tátongó ablaknyílás négyszögén át Turner rózsaszínben játszó hegycsúcsokat pillantott meg; míg a másik hosszú léptekkel lefelé indult egy sóderrel borított lejtőn.

— Egen, dolgoztam neki azelőtt — válaszolta Lynch, megállva a lejtő tövében. Csípőjét mélyen csüngő, régies bőröv kerítette; homályos ezüstcsatja halálfejet formázott, amelyen kakastaréj módjára, tompa tüskék gúlái meredeztek. — A marrakeshi buli még az

én időm előtt történt.

— És Connie-nak is?

— Tessék?

— Conroynak. Neki is dolgozott azelőtt? S ami a lényeg: most neki dolgozik? — Turner lassan, megfontoltan ereszkedett le, miközben beszélt. A lejtőn nem esett könnyű járás; a csikorgó kavicsokon meg-megcsusszant vászoncipős lába. Jól látta a tokjában lapuló, kecses tűvetőt Lynch bársonytrikója alatt.

Lynch megnyalta kiszáradt ajkait, de állta a sarat.

— Az Sut kapcsolata. Én nem is találkoztam vele.

— Conroynak van egy kis problémája, Lynch. Nem ruházhatja át a felelősséget. Azt szereti, ha már kezdettől fogva van egy embere, egy megfigyelő, aki a többieken tartja a szemét. Állandóan. Maga ez az ember. Lynch?

Lynch megrázta a fejét, épp csak annyira, hogy a tagadás érthető legyen a mozdulatból. Turner közel volt hozzá, s a sivatagi bokrok kátránybűzén át is megcsapta az orrát a másik izzadságszaga.

— Már kétszer is láttam, ahogy Conroy sikeresen elcseszte a kimenekítést ezzel a módszerrel — folytatta Turner. — Gyíkok és üvegcserepek, Lynch. Volna kedve közöttük végezni? — Öklét Lynch arca elé emelte, majd lassan kinyújtotta a mutatóujját, egyenesen felfelé. — A nyomsávjukban vagyunk. Ha Conroy téglája csak egyetlen kibaszott jelet is kinyög innen, rögtön a nyakunkon lesznek.

— Hacsak nincsenek máris a nyakunkon.

— Pontosan.

— Sut a maga embere, nem én — mondta Lynch -; és azt sem hiszem, hogy Webber lenne az. — Gyászkeretes, töredezett körmeivel szórakozottan babrálta a szakállát. — Nos, kifejezetten ezért a kis tereferéért hívott ki ide, vagy tényleg látni akarja a mi japcsikkal töltött modulunkat?

— Nézzük meg őket.

Lynch. Biztosan Lynch az.

Mexikóban, még évekkel ezelőtt, Turner egyszer kibérelt egy szállítható kempingmodult. Napelemes, francia gyártmány volt. A teste akár egy fényes ötvözetből faragott, szárnyaitól megfosztott, hétméteres házilégy, amelynek szemei helyén fényre sötétedő ablakok páros félgömbje domborodott. Turner ott gubbasztott mögöttük, miközben a modult egy ósdi, ikerforgószárnyas orosz teherszállító vitte a karmaiban, végigdübörögve a parton, a legmagasabb pálmák koronájával cicázva. Miután lerakták egy félreeső partszakasz fekete homokjára, Turner három napot töltött ott, a tíkfa-burkolatú kabin kényelmes magányában. Élelemről a jól felszerelt hűtő és egy mikrosütő gondoskodott; módjával, de azért rendszeresen tusolt is,

friss, hideg vízben. A modul napelemcella-táblái utánafordultak a napnak, s állásukból még az időt is meg tudta saccolni.

A Hosaka hordozható idegsebészete a francia modul mattbarnára festett, szemek nélküli, jó két méterrel hosszabb hasonmása volt. A modulhéj alsó felének összeillesztéseiből nemrég felhegesztett, lyukacsos szögletvas-idomok álltak ki, ezek tartották a közönséges rugós felfüggesztésű, keményre tömött, vastag, piros tíz biciklikereket.

— Alszanak — közölte Lynch. — Onnan lehet tudni, hogy a szerkezet beleng, ha megmozdulnak. Ha eljön az ideje, leszedjük a kerekeket, de most még szeretnénk őket szemmel tartani.

Turner lassan körbejárta a barna modult, figyelmét nem kerülte el a csillogó szennyvízvezeték sem, ami egy közeli, kisméretű, szögletes tartályba torkollt.

— A múlt éjjel ki kellett ürítenünk. Jézusom! — rázta meg a fejét Lynch. — Kajájuk van, meg egy kevés vizük is.

Turner a modultestre tapasztotta a fülét.

— Hangszigetelt — jegyezte meg Lynch.

Turner felpillantott a föléjük boruló acéltetőre. A sebészmodult jó tízméternyi rozsdás tetőzet takarta. Acéllemez, amelyen most akár tojást is lehetne sütni. Elégedetten bólintott. Ez a forró téglalap már régóta állandó tereptárgy lehet a Maas infravörös kamerái számára.

— Csak denevérek — mondta Webber, és átnyújtotta Turnernek a fekete nylon válltokba bugyolált Smith Wessont. A félhomályban mindenfelől hangok hallatszottak, mintha belülről jönnének: fémes nyüszítések és bogarak koppanása, láthatatlan madarak rikoltása. Turner a fegyvert tokostul a zubbony egyik zsebébe gyömöszölte. — Ha pisálni akarna, menjen fel a naszád mellé; sok a tövis arra, legyen óvatos.

— Maga honnét jött?

— Új-Mexikóból — felelte a nő; a gyenge fényben arca fából faragottnak tűnt. Megfordult, és az álcaponyvákat rejtő falszöglet felé indult. Turner észrevette, hogy Sutcliffe ott áll, egy fiatal fekete férfi társaságában. Fakó fóliazacskóból falatoztak éppen. Ramirez, a helyszíni konzolzsoké, Jaylene Slide társa. Los Angelesből.

Turner felbámult a csillagokkal teleszórt, határtalan égboltozatra. Furcsa, hogy innét mennyivel nagyobbnak látszik, gondolta, míg földkörüli pályáról csak egy alaktalan, arányait vesztett beöblösödés. És tudta, hogy ma éjjel nem fog aludni, és a Göncölszekér megkerüli majd, mielőtt a látóhatár alá robogna, maga után vonszolva görbe rúdját.

A biosoft-dosszié képei kéretlen-váratlan beúsztak a tudatába, s Turnert elöntötte az összezavarodás émelyítő hulláma.

8. PÁRIZS

Andrea a Quartier des Ternes-ben lakott, egy ódon épületben, amely az utca többi házával együtt várta a város kérlelhetetlen megújítóinak homokfúvóit. A sötét bejáraton túl a Fuji Electric egyik biofluoreszcens csíkja vetett halványan izzó fényt egy apró fadobozokból összerótt, omladozó fal fölé. A bedobónyílásos ajtajú ládák némelyike még érintetlen volt. Marly tudta, hogy valamikor a postások naponta levelekkel etették azokat a nyílásokat: Mindebben volt valami romantikus, bár a ládák, rajtuk a réges rég eltűnt lakók foglalkozását hirdető, megsárgult névjegyekkel mindig elszomorították. A kapualj falain duzzadó kábel- és száloptika-kötegek húzódtak; mindegyik vezeték potenciális rémálmot tartogatott a balszerencsés szerelőnek. Szemben egy kvarcüveg ajtó poros, kitárt szárnya nyirkosan fénylő macskakövekkel kirakott, elhagyatott udvarra nyílt.

Mikor Marly belépett a házba, a házmester épp az udvaron üldögélt, fehér plasztikrekeszen, amiben valaha Evian-vizes palackokat tartottak. Egy régi biciklilánc szemeit olajozta egyenként, nagy türelemmel. Amikor Marly nekivágott az emeletre vezető első lépcsősornak, a házmester felpillantott, de különösebb érdeklődést nem mutatott iránta.

A lépcső márványból készült, de fokait már elkoptatták és kimélyítették az ittlakók nemzedékei. Andrea a harmadikon lakott. Lakása két szobából, konyhából és fürdőszobából állt. Marly akkor költözött ide, amikor legutóbb bezárta a galériáját, s lehetetlenné vált, hogy továbbra is ott aludjon. Amúgy is csak az eladótér mögötti kis irodában tudott kialakítani egy hevenyészett hálóhelyet, s ráadásul Alain-nel osztozott rajta. Az épülettől ismét körözni kezdett körülötte a depresszió, de csizmáinak vidám kopogása a márványon visszaszorította. A táskája színénél néhány árnyalattal világosabb, túlméretes bőrkabátot viselt, alatta gyapjúszoknyát, hozzá selyemblúzt Paris Isetantól. Haját aznap reggel vágatta a Fabourg St. Honoré-n; a burmai fodrászlány nyugatnémet lézerceruzával dolgozott. Drága mulatság volt; kifinomult, de nem túl konzervatív.

Megérintette az Andrea ajtajának közepére szegecselt kerek lemezt. Hallotta a lágy csippanást, ahogy a készülék leolvasta az ujjlenyomatainak tekervényes redőzetét. — Andrea, én vagyok! — szólt bele az apró mikrofonba. Kattanássorozat hallatszott: a barátnője kioldotta a reteszeket.

Andrea a régi frottírpongyolába burkolózva, víztől csöpögve állt az ajtóban. Felleltározta Marly új külsejét, és elmosolyodott:

— Megkaptad a munkát, vagy csak bankot raboltál?

Marly belépett, és csókot lehelt barátnője nedves arcára.

— Egy kicsit mindkettőt — felelte nevetve.

— Kávét — javasolta Andrea -; főzz magunknak kávét! Grands crémes. Még be kell mosnom a hajam. A tiéd gyönyörű… — Visszament a fürdőszobába, s Marly máris meghallotta a porcelánra freccsenő víz hangját.

— Hoztam neked ajándékot — szólt oda Marly, de Andrea nem hallotta meg. Bement a konyhába és megtöltötte a kannát, majd az ódivatú szikrapisztollyal meggyújtotta a gázt és keresni kezdte a kávét a zsúfolt polcokon.

— Igen — szólt Andrea. — Látom. — Annak a doboznak a hologramjába kukucskált, amit Marly először Virek Gaudi-parki jelenésében látott. — Ez illik hozzád. — Megérintett egy kapcsolót, s a Braun illúziója kihunyt. A szoba szimpla ablakán túl néhány fátyolfelhő-foszlány terült az égre. — Nekem túl komor és túl komoly. Akárcsak a többi, amiket a galériádban mutattál. De ez mind csak azt jelenti, hogy Herr Virek jól választott. Te majd megoldod számára a talányt. Ha neked lennék, és ekkora fizetést kapnék, bizony minden időmet erre szánnám. — Andrea már felöltötte Marly ajándékát. Szürke flamand flanellből készült, méregdrága, csodálatosan kidolgozott férfi frakkinget kapott tőle. Az ilyesmit szerette a legjobban, s láthatóan nagy örömöt szerzett neki. Jól kiemelte világos haját, és a szemével majdnem azonos színű volt.

— Ez a Virek, azt hiszem, igazán szörnyűséges… — mélázott el Marly.

— Igazán nem meglepő — felelte Andrea, újra kortyintva a kávéból. — Talán azt várnád, hogy aki olyan gazdag, az normális módon még szép is legyen?

— Volt egy pillanat, amikor úgy éreztem, hogy egyáltalán nem is ember. És ezt nagyon erősen éreztem.

— Na de hát nem is volt az, Marly. Egy vetített képpel beszéltél, egy különleges effektussal…

— Mégis… — Gyámoltalan kézmozdulatot tett, ami rögtön fel is dühítette.

— Mégis nagyon-nagyon gazdag, s szép pénzt fizet neked azért, hogy olyasmit tegyél, amire páratlanul alkalmas vagy. — Andrea elmosolyodott, s megigazította egyik finoman esztergált faszén-mandzsettáját. — Nincs valami sok választásod, ugye?

— Tudom. S gondolom, éppen ez az, ami zavar.

— Nos — mondta Andrea —, azt gondoltam, talán később kellene bővebben elmondanom, de van valami, ami szintén zavaró lehet a számodra. Ha a „zavaró” a helyes kifejezés.

— Igen?

— Eredetileg szólni se akartam róla, de biztos vagyok benne, hogy végül úgyis megtalál. De azt hiszem, pénz néz ki belőle.

Marly óvatosan lerakta kiürült csészéjét a rendetlen nádasztalkára.

— Eléggé rámenős — tette hozzá Andrea.

— Mikor jelentkezett?

— Tegnap. Azt hiszem, kábé egy órával azután kezdődött, miután találkoznod kellett Virekkel. A munkahelyemen hívott fel. Itthon meg a házmesterrel üzent. Ha leszedném a szűrőprogramot — intett a telefon felé —, szerintem félórán belül idecsöngetne.

Eszébe jutott a házmester szeme, s a biciklilánc kettyenései.

— Azt mondta, csak beszélgetni akar, semmi mást — folytatta Andrea. — Akarsz vele beszélni, Marly?

— Nem — vágta rá, s a hangja vékony és nevetséges volt, akár egy kislányé. Aztán: — Hagyott telefonszámot?

Andrea lassan megcsóválta a fejét, és felsóhajtott:

— Hát persze, hogy hagyott.

9. FENN A LAKÓTELEPEN

A sötétséget vérvörös méhsejt-alakzatok töltötték meg, s mindent valami ragacsos, lágy melegség borított.

— Micsoda szörnyűség! — szólalt meg az egyik angyal; mély, erős hangja távolról, de nagyon tisztán hallatszott.

— Már Leonnál le kellett volna állítanunk — mondta a másik. — Itt fent nem csípik az ilyet.

— Nézd csak ezt a nagy zsebet itt! Ebben biztos valami fontosat tartott. Csúnyán szétszabdalták, mikor elszedték tőle.

— Nemcsak a zsebét szabdalták szét, nővérem. Jézusom… Nézz csak ide!

A minták meglódultak és szétúsztak, ahogy valami a fejéhez közelített. Arcán hűvös tenyér simított végig.

— Vigyázz, hogy az ingedre ne menjen! — figyelmeztette az első angyal.

— Napi Kettő nem örül majd neki. Szerinted mitől vadult meg annyira és hová rohant?

Idegesítette a dolog, mert aludni kívánt. Bár álomban volt, ez biztos, de Marsha kábel-álmai valahogy beszivárogtak a fejébe, s így most a „Fontos emberek” jelenettöredékei közt botorkált. A sorozat már születése előtt is állandóan ment. Cselekménye sokfejű galandféreg módjára pár havonta előtekergett, hogy meséljen és felfalja önmagát. Aztán újabb fejek csíráztak ki roncsain, izgalomra és támadásra éhesen. Bobby most teljességében látta vonaglani, ahogy Marsha sohasem láthatta: a Sense/Net hosszan elnyúló DNS-spiráljaként, amelyről hitvány, morzsálódó oktoplazma terjedt szét a számtalan mohó álmodó felé. Marsha most éppen Michele Morgan Magnumnak, a női főszereplőnek a szemszögéből látta a dolgokat, aki megörökölte a Magnum AG vállalatvezetői posztját. Ám a mai epizód bizarr módon elkanyarodott Michele kétségbeejtően kusza szerelmi ügyeitől (amiket Bobby egyébként sem tartott számon), s belemerült a Soleri-stílusú bérkaszárnya-negyedek aprólékos szocio-építészeti taglalásába. Néhány részlet még Bobby előtt is gyanúsnak tetszett. Kétlette például, hogy teljes szinteket rendeztek volna be lezser jégkék, a térdeknél gyémántcsatokkal díszített hántoltvelúr-öltönyök árusítására. Aztán voltak örökös sötétségbe burkolódzó szintek is, amelyekben kizárólag éhező csecsemők lakoztak. Bobbynak felrémlett, hogy ez utóbbi Marsha egyik hittétele volt; anyja babonásan iszonyodott a Lakóteleptől, mintha az holmi függőlegesen tornyosuló pokol lenne, ahová egy nap majd úgyis kénytelen lesz alászállni. A kábel-álom más részei Bobbyt a Tudomány-csatornára emlékeztették,

amit a Sense/Net minden stim-előfizetőhöz díjmentesen bekötött. Finoman kidolgozott mozgó ábrák mutatták be a Lakótelep belső szerkezetét, s duruzsoló géphang tartott előadást a különféle lakók életstílusáról. Ezek, mikor sikerült összpontosítania rájuk, még a jégkék velúr-bemutatóknál és a sötétben némán kúszó-mászó elvadult csecsemőknél is kevésbé meggyőzőeknek tűntek. Vidám fiatal anyát látott, aki makulátlan egyszobás lakásának konyha-sarkában épp pizzát szeletelt egy irdatlan méretű ipari vízkéssel. Az egyik fal teljes egészében a lapos erkélyre s a rajzfilmszerűen kék égre nyílt. Bobbynak úgy tűnt, a nő néger volt, de nem fekete. Nagyon-nagyon sötét és anyai kiadása volt a hálószobai pornó-egység babáinak. Ránézésre még a mellei is ugyanolyan kicsik, ám rajzfigurához illően tökéletesek voltak. (Ennél a pontnál, még jobban fokozva tompult zavarodottságát, egy döbbenetesen hangos és felettébb nem Net-szerű hang szólalt meg: — No, ez aztán igazi életjel, Jackie! Ha a prognózist még nem is állították fel, de valamit már igen…) Aztán pörögve visszahullott Michele Morgan Magnum affektáló világába, ahol a főhősnő elkeseredetten küzdött a Shikoku-beli gonosz Nakamura-iparklánnal, amely be akarta kebelezni a Magnum AG-t. A klánt ezúttal (bonyodalom!) Michele ügyeletes barátja, egy Vaszilij Szuszlov nevű fiatal újszovjet politikus képviselte, aki gazdag volt ugyan, mégis újabb milliók után sóvárgott. Küllemét és öltözékét tekintve figyelemreméltó hasonlatosságot mutatott a Leonnál tanyázó Barbárokkal.

Az epizód cselekménye most érte el tetőpontját: a Covina Csomóponti Telep alatt húzódó utcán alacsonyan támadó, szervópilótás német minikopterek vettek tűz alá egy napcellássá átalakított régi BMW-t, Michele Morgan Magnum egy nikkelburkolatú Nambu agyával püfölte árulóvá lett személyi titkárát, és Szuszlov — akivel Bobby egyre jobban azonosult — hanyagul készülődött, hogy lelépjen a városból, egy bámulatos japán testőrnővel, aki Bobbyt szintén a holopornó-egység egyik álomlányára emlékeztette. Így álltak a dolgok — s ekkor valaki felsikoltott.

Bobby még senkit nem hallott így sikoltani, és a sikoly rémületesen ismerősnek tetszett. De még mielőtt rágódni kezdhetett volna rajta, azok a vérvörös méhsejtek ismét bekavarogtak, s megfosztották a „Fontos emberek” utolsó kockáitól.

Sebaj, gondolta tudatának egy darabja, miközben a vörös feketébe váltott, Marshától bármikor meg lehet kérdezni, mi lett a vége…

— Nyisd ki a szemedet, öreg! Ez az! Túl erős a fény?

Igen, az volt, de nem csökkent. Fehéren sütött; fehéren, mint az a robbanás a fejében, ködlött fel az emlék évek távlatából, a teltfehér gránátvillanás a sivatag szélfútta, hűvös sötétjében. Mindkét szeme

nyitva volt, de semmit sem látott. Csupán fehérséget.

— Fiam, rendes körülmények között hagynálak úgy, ahogy vagy. De akik fizetik a melómat, azt mondták, oldjam meg, ezért keltelek fel, mielőtt végzek. Most biztosan az érdekel, hogy miért nem látsz szart sem, igaz? Csak fényt látsz, semmi egyebet, ez a helyzet. Ez itt egy idegmegszakító. Bevallom, valójában egy szexboltból származik, de ha kell, nyugodtan használhatjuk orvosi célokra is. És most kell, mert elég rossz bőrben vagy, fiacskám, és abban is maradsz, míg meg nem csinálom, akármi is legyen a bajod. — A hang higgadt volt és magabiztos. — Nos, a hátadnál nagy gubanc volt, de egy varratozóval és pár lábnyi piócával elég jól el tudtam látni. Plasztikkal itt nem dolgozunk, de a csajok felettébb érdekesnek fogják találni azokat a karcolásokat. Most először is kitisztítom a melleden lévő sebet, aztán egy kis piócával összehúzom azt ott lent, és már készen is vagyunk. Ja, meg pár napig nemigen ugrálhatsz, nehogy felszakadjanak a varratok. Raktam rád egy csomó dermát, és még fogok is párat. Az érzékrendszeredet közben bekötöm egy teljes audiovizuális egységbe, szóval nem maradsz ki semmiből. A vérrel ne is törődj; mind a tiéd, de több már nem fog folyni.

A fehérség szürkés felhőkké csomósodott, s akárha lassan oszladozó porfátyolon át látná, a tárgyak is alakot öltöttek. Kipárnázott mennyezetre tapadva bámult lefelé, egyenesen egy vértől mocskos, fehér bábura, aminek egyáltalán nem volt feje. Csak egy zöldeskék műtőslámpa volt a helyén, ami mintha a bábu vállai közül nőtt volna ki. A bábu testén a medencecsontjától induló és majdnem egészen a bal mellbimbójáig keresztbefutó, hosszú vágás tátongott. Foltos orvosi köpenybe öltözött, fekete férfi hajolt föléje, s valami sárgás anyagot porlasztott a sebre. Azt, hogy a pasas fekete, a csupaszra borotvált, izzadsággal borított fejéről állapította meg. Kezére szorosan tapadó zöld kesztyűt húzott, s Bobby a csillogó koponyáján kívül mást nem is látott belőle. A bábu nyakának mindkét oldalára rózsaszín és kék dermakorongokat tapasztottak. A sebnyílás széleit csokoládészínű sziruppal kenték be, s a sárga spray sziszegve tódult elő a kicsiny ezüstpalackból.

Aztán Bobby átlátta a helyzetet, és a világ émelyítő módon a visszájára fordult. A lámpa a tükröző mennyezetről lógott le, és a bábu ő maga volt. Úgy érezte, hosszú és ruganyos zsinór rántja vissza, keresztül a vörös méhsejteken, fel egészen az álomszobáig, ahol a fekete lány pizzát szeletelt a gyerekeinek. A vízkés hangtalanul működött: nagysebességű, tűvékony vízsugárban mikroszkopikus kvarchomokszemcsék áramlottak. Bobby jól tudta, hogy az eszközt üveg és fémötvözet darabolására szánták, nem pedig mikrózott pizza szeletelésére. Rá akart kiabálni a lányra, mert attól rettegett, hogy levágja a hüvelykujját, anélkül hogy megérezné.

De nem tudott sem kiabálni, sem mozogni, sőt semmilyen hangot sem kiadni. A lány szeretetteli mozdulatokkal felszeletelte a pizzát, és lábával megpöccintette a kés leállítópedálját. A pizzaszeleteket egy sima fehér kerámiatálra rakta, majd az erkélyen túl kéklő négyszög felé fordult, ahol a gyerekei voltak. Ó, nem!, lehelte Bobby önnön gubójában. Ez nem lehet igaz! Mert a lány előtt pörgő-bucskázó lények nem az ő sárkányrepülőző kölykei voltak, hanem a szörnyűséges csecsemők Marsha álmából. Fémdarabok és rózsaszín csontok között feszülő, hulladék műanyaghártyák toldott-foldott, rongyos szárnyain vitorláztak… Bobby a fogaikat is látta…

— Hohó! — szólalt meg a fekete férfi. — Egy pillanatra elkószáltál! Nem sokáig, ne izgulj, tán csak egy New York-i percig… — A feje feletti tükörben látta, hogy a férfi keze lapos, áttetsző, kék műanyagtokot húz elő Bobby bordái mellől, a véres kendő alól. A szélein parányi fénypontok villogtak; reszketni és mozogni látszott.

— Íme, a pióca! — mondta a férfi, s a másik kezének hüvelykujjával benyomta a lezárt kék tok beépített nyitókését. A gyöngyfüzérre hasonlító szál most már szabadon lengett, s vonaglani kezdett. — Fasza cucc — dicsérte a férfi, miközben Bobby látóterébe emelte, — Vadiúj. Chibában most mindenki ezt használja. — A pióca barna, fejetlen jószág volt, minden gyöngy egy testszelvényének felelt meg, s mindegyik szelvény szélén halványan csillogó lábak csápoltak. Aztán a férfi, zöld kesztyűs csuklójának bűvészmozdulatával végigfektette a százlábút a nyílt seb mentén, és gyengéden megbökte a legutolsó szelvényt, ami Bobby arcához a legközelebb esett. Ahogy a szelvény megindult, csillogó fekete szálat húzott maga után, ami a pióca idegrendszeréül szolgált. Ahogy haladt, a szelvények karmai egymást követve összezárultak, és úgy zárták össze szorosan a vágást, mint a cipzár az új bőrdzsekit.

— Látod, ugye nem is volt olyan borzasztó az egész — jegyezte meg a férfi, és egy nedves fehér tamponnal felitatta a barna szirup ottmaradt cseppjeit.

Teljesen másképp lépte át Napi Kettő lakásának küszöbét, mint azt korábban oly gyakran elképzelte. Először is, legvadabb álmában sem gondolta, hogy tolószékben fogják begurítani, ráadásul olyanban, amit a Szent Mária Szülőotthonból lovasított meg valaki — a név és a leltári szám gondosan be volt maratva lézerrel a bal oldali, fénytelen króm kéztámaszba. A széket toló nő már jobban illett volna az elképzelt jelenetbe. Jackie-nek hívták; egyike volt a Leonnál látott két Lakótelep-beli lánynak, és — ahogy időközben rájött — a két angyalnak is. A tolószék némán surrant végig a lakás keskeny belépőjének rücskös faltól-falig szőnyegén. Csak a Jackie kalpagjáról csüngő karperecek csilingeltek vidáman.

Aztán arra sem számított, hogy Napi Kettő lakása ilyen ménkű nagy lesz; arra meg végképp nem, hogy fákkal lesz tele.

Pye, az orvos (aki gondosan kifejtette, hogy ő nem orvos, csak olyasvalaki, aki „segít néhanapján") a hevenyészett műtőben egy megszaggatott bárszékre telepedett, lehámozta magáról a véres zöld kesztyűket, rágyújtott egy mentolos cigarettára, és komoly hangon figyelmeztette Bobbyt, hogy legalább egy hétig férjen a bőrébe. Percekkel később Jackie, és Rhea, a másik angyal, rácibáltak egy gyűrött fekete pizsamát — ami úgy nézett ki, mintha egy huszadrangú nindzsafilmből kölcsönözték volna —, beemelték a tolókocsiba, s megindultak vele a lakónegyed központi gerincét képező liftrendszer felé. Hála a Pye patikájából előkerült további három dermának, főleg annak, amelyik jó kétezer milligrammnyi analóg endorfint tartalmazott, Bobby sem fáradtságot, sem fájdalmat nem érzett.

— Hol a cuccom? — tiltakozott, mikor kigurították egy folyosóra, ami az átalakított csővezetékektől már veszedelmesen beszűkült. — Hol vannak a ruháim és a deckem és mindenem?

— A ruháid, szépfiú, ha ugyanazokra gondolunk, már egy leragasztott plasztikzacskóban várják, hogy Pye a budiba hajítsa őket. Le kellett rólad hámoznia valamennyit, s már akkor is inkább csak véres rongyok voltak. Ha a decked a dzsekid hátuljában volt, akkor biztosíthatlak, hogy már azok a fiúk piszkálják, akik kihasították érte a zsebedet, és vele együtt téged is. Örülhetsz, hogy csak a deckedet hagytad ott, s nem a fogadat. És tönkretetted a Sally Stanley ingemet, te kis seggfej! — Rhea angyal nem tűnt túl barátságosnak.

— Hú de jó! — nyögte Bobby, ahogy befordultak egy sarkon. — És nem találtak véletlenül egy csavarhúzót? Vagy egy hitelchipet?

— Chipet nem, bébi. De ha arra a csavarhúzóra gondolsz, aminek a nyelébe kétszáztíz új yen volt dugva, nos, az új ingem pont ennyibe került…

Napi Kettő nem úgy festett, mintha különösebben örülne, hogy viszontlátja Bobbyt. Mi több, leginkább úgy festett, mintha egyáltalán nem is venné észre. Egyenesen keresztülnézett rajta, és Jackie-re meg Rheára mosolygott, de mosolya mögött idegesség és álmatlanság rejlett. A két nő elég közel gurította Bobbyt ahhoz, hogy lássa, mennyire sárgás Napi Kettő szeme. A plafonról összevissza lógó tenyészlámpa-csövek rózsáslila izzásában szemgolyói narancssárgának tűntek.

— Mi szél hozott benneteket, ringyók? — kérdezte a seftelő, de hangjában nem volt harag, csak ólmos fáradtság, és még valami, amit Bobby nem tudott rögtön felismerni.

— Pye — felelte Jackie; otthagyva a tolószéket, páváskodva odábbsétált, s egy hatalmas fahasábról, ami Napi Kettő

dohányzóasztalául szolgált, elemelt egy csomag kínai cigarettát. — A jó öreg Pye-nak csak a tökéletes a jó.

— Ezt még a dögész-suliban verték bele — magyarázta Rhea Bobbynak. — Csak rendszerint piszlicsáré dolgokra pocsékolja a tudását; nem kutyákat kellene kezelnie…

— Tehát te lennél az, aki megcsinálja — mondta végül Napi Kettő, és szeme megpihent Bobbyn. És a szeme végtelenül hideg és fáradt és beteges volt. Bobby mindig nyüzsgő, őrületesen aktív pasasnak tartotta, de most mindettől nagyon távol állt. Bobby lángoló arccal lesütötte a szemét, és tekintetét inkább az asztalra szegezte. Majdnem három méter hosszú és egy méternél valamivel szélesebb volt. A rönkfákból pántolták össze, melyek vastagabbak voltak, mint Bobby combja. Valaha vizet is láthatott, gondolta; a repedésekben még látszott az uszadékfák kifakult, ezüstös patinája. Akár az a tuskó, amivel annakidején Atlantic Cityben játszadozott, idézte fel a régi emléket. Az asztal különben nem sokat ázott a vízben, s a tetejét sűrű mozaikban borították a gyertyacseppek, borfoltok, furcsa mattfekete zománcjelek, és többszáz cigaretta égésnyomai. Tele volt pakolva ennivalóval, hulladékkal, és szerkentyűkkel, amitől a szemlélőnek az a benyomása támadt, hogy valami utcai hardware-árus rakta ki ide a portékáját, majd mégis az ebéd mellett döntött. A félbehagyott pizzák mellett — Bobbynak megkordult a gyomra a piros szószban úszó algagombócok láttán — software-kupacok tornyosodtak, mosatlan poharak, bennük a vörösborüledékben kioltott csikkekkel, egy gyanús küllemű szendvicsekkel gondosan kidekorált rózsaszín habszivacstálca, felbontott és bontatlan sörösdobozok, egy ősrégi Gerber típusú rohamkés, amely csiszolt márványlapon feküdt, hüvely nélkül, legalább három pisztoly, és kábé kéttucatnyi rejtélyes készülék: olyasfajta konzolcowboy-felszerelés, amitől Bobbynak normális esetben csurogni kezdett a nyála.

A nyála e pillanatban leginkább egy szelet hideg algapizza után csorgott. De éhsége eltörpült a váratlanul rászakadt megaláztatás mellett, amikor látta, hogy Napi Kettő rá se hederít. Nem mintha Bobby a barátjának tartotta volna, egyáltalán nem; de azért titkon azt remélte, hogy Napi Kettő olyannak tartja, akiben megvan rá a tehetség, a tettrekészség és az esély, hogy kijut Barrytownból. De Napi Kettő szemeiből azt olvasta ki, hogy tulajdonképpen egy senki, egy wilson, ha azt…

— Nézzen ide, barátom! — szólalt meg valaki, de nem Napi Kettő, és Bobby felnézett. Napi Kettő két másik férfi között ült a vaskos, króm-bőr kanapén; mindketten feketék voltak. Az imént szóló szürke köpenyféleséget és régimódi plasztikkeretes szemüveget viselt. A nagyméretű, szögletes keretből hiányoztak a lencsék. A másik férfi kétszer olyan széles vállakkal dicsekedhetett, mint Napi Kettő, de sima

fekete, kétrészes öltönyben feszített, amilyenben a filmek japán üzletemberei szoktak. Makulátlanul fehér, francia kézelőin arany mikroáramkörök téglalapjai csillogtak. — Sajnálatos, hogy meg kell zavarnunk a lábadozásban — folytatta az első férfi —, de súlyos gonddal kell megbirkóznunk. — Szünetet tartott, levette a szemüveget, és megdörzsölte az orrnyergét. — A segítségedre van szükségünk.

— A francba — mondta Napi Kettő; előrehajolt, kivett egy szálat az asztalon heverő kínai cigarettákból, és rágyújtott egy citrom nagyságú, homályos cinkoponyával. Aztán egy borral teli pohár után nyúlt, de a szemüveges férfi hosszú, barna mutatóujjával megérintette a csuklóját. Napi Kettő eleresztette a poharat, és visszahanyatlott; fegyelmezett arca semmilyen érzelmet nem árult el.

A férfi rámosolygott Bobbyra.

— Gróf Zéró — mondta. — Említették nekünk, hogy ez a beceneved.

— Valóban ez — krákogta Bobby, mikor sikerült megszólalnia.

— A Szűzről akarunk hallani, Gróf. — A férfi várakozott.

Bobby kérdőn pislogott rá.

— Vyéy Mirak — tette fel ismét üvegétől megfosztott szemüvegét a férfi. — Miasszonyunk, a Csodák Szűze. Ahogy mi nevezzük — s bal kezével jelet írt a levegőbe -: Ezili Freda…

Bobby rádöbbent, hogy tátva van a szája, így becsukta. A három fekete arc várakozással tekintett rá. Jackie és Rhea eltűnt, de nem látta távozni őket. A zöld levelek erdejében a tenyészlámpa-csövek marokkó-pálcikákként meredeztek szanaszét. Falak sehol. Egyetlen falat sem lehetett látni. A kanapé és az ütött-kopott asztal holmi betontalajú tisztáson állt.

— Tudjuk, hogy eljött magához — szólalt meg most a nagydarab férfi, s óvatosan keresztbevetette a lábát. Megigazította tökéletes nadrághajtókáját, s Bobbyra villantotta aranymandzsettáját. — Tudunk róla, érti?

— Napi Kettő úgy tájékoztatott, hogy első alkalommal vágtál neki — vette át a szót a másik. — Igaz ez?

Bobby bólintott.

— Akkor téged Legba szemelt ki rá — mondta a férfi, újfent levéve az üres keretet —, hogy találkozz Vyéy Mirakkal. — A férfi elmosolyodott.

Bobbynak ismét kinyílt a szája.

— Legba — tette hozzá a férfi —, az utak és ösvények ura; loa ő, a kommunikáció loája…

Napi Kettő elnyomta cigarettáját az összekaristolt faasztalon, és Bobby látta, hogy reszket a keze.

10. ALAIN

A Napoleon Telep ötödik szintjén lévő söröző̈be beszélték meg a találkát, a Louvre üvegpiramisa alatt. Mindketten ismerték a helyet, bár különösebben nem jelentett számukra semmit. A helyszínt Alain javasolta, s Marly élt a gyanúperrel, hogy nem csak úgy találomra, hanem gondos kiválasztás eredményeként. Érzelmileg semleges, ismerős környezet volt, ám mentes mindenféle emléktől. Berendezése a századfordulót idézte: gránitpultok, a padlótól a mennyezetig nyúló fekete gerendák, tükörborítású falak, s hozzá az elmúlt száz év évtizedeibe illő, sötét acélból hegesztett olaszos éttermi bútorzat. Az asztalok zöld lenvászon abroszainak vékony feketecsíkos mintázata az étlapok fedeléről, a gyufaskatulyákról és a pincérek kötényéről is visszaköszönt.

Marly a Brüsszelben vett bőrkabátot viselte, alatta piros lenblúzzal és új fekete pamutfarmerrel. Andrea úgy tett, mintha nem venné észre, milyen kínos aprólékossággal öltözik fel a randevúhoz. Még egy sima gyöngysort is kölcsönadott Marlynak, ami ragyogóan passzolt a piros blúzhoz.

Amikor belépett, megállapította, hogy a férfi korábban érkezett; az asztalt máris telepakolta a holmijaival. Alain-on ott volt a kedvenc nyakravalója, amire még együtt leltek tavaly a bolhapiacon; mint mindig, most is kócos volt, de tökéletesen nyugodt. Az asztalka fényes márványnégyzetét a viseltes aktatáska bendőjéből előkerült tárgyak borították: spirál-jegyzettömbök, a hónap botrányregényének egy még olvasatlan példánya, szűrő nélküli Gauloise-ok, egy skatulya valódi gyufa, és az a bőrkötésű naptár, amit Marly vett neki a Brownsnál.

— Már azt hittem, el sem jössz — mosolygott rá a férfi.

— Miért ne jöttem volna? — kérdezte Marly kapásból, hogy (szerinte szánalmasan) elleplezze a belsejében tomboló, visszafojtott rettegést. Rettegett, hogy elgyengül, hogy odalesz az akarata és céltudatossága, s megrettent a még mindig érzett szerelemtől is. Leült a másik székre és kényelembe helyezte magát. A csíkos köténytviselő, fiatal spanyol pincérfiú ott termett, hogy felvegye a rendelését. Marly Vichy vizet kért.

— Mást nem? — kérdezte Alain. A pincér várakozott.

— Nem, köszönöm.

— Hetek óta próbállak elérni — mondta a férfi, s Marly tudta, hogy ez nem igaz. Mégis, ahogy korábban is sokszor, most is kíváncsi lett volna rá, hogy férfi mennyire tudatosan hazudik. Andrea váltig állította, hogy az Alain-féle pasasok olyan megrögzött, szenvedélyes hazudozók, hogy már észre sem veszik, hol a határ. Andrea szerint a maguk módján művészek voltak, akik a valóság átépítésén fáradoztak,

és az új Jeruzsálem eszményi hely volt számukra. Itt nem voltak fedezetlen csekkek és zsémbes háziurak, s nem kellett balekra vadászni, aki majd kifizeti az esti cechet.

— Akkor nem nagyon törted magad, mikor Gnass rámtört a rendőrökkel — jegyezte meg epésen Marly, remélve, hogy Alain-nak ez majd az elevenébe vág; ám a kisfiús arc szokásos higgadtságával nézett rá vissza, s a férfi megszokott mozdulattal hátrasimította tiszta barna haját.

— Sajnálom — mondta, elnyomva a Gauloise-át. Marly tudatában a férfihoz hozzátársult a sötét francia dohány szaga; Párizsban mindenütt ott érződött Alain illata, a szelleme, a nyomai. — Sosem hittem volna, hogy rájön. Meg kell hogy értsd: amikor beláttam, mennyire nagyon kell nekünk a pénz, tudtam, hogy cselekednem kell. Azt is tudtam, hogy te túlságosan is idealista vagy. A galéria így is, úgy is befuccsolt volna. Ha Gnassal minden terv szerint ment volna, most ott lehetnénk, és boldog lennél. Boldog — ismételte, s újabb cigarettát kotort elő a csomagból.

Marly csak csodálkozva bámult rá; vágya, hogy higgyen neki, szertefoszlott.

— Tudod — folytatta Alain, s kihúzott egy gyufaszálat a piros-sárga skatulyából —, nekem már azelőtt is meggyűlt a bajom a rendőrséggel. Még diákkoromban; természetesen politikai okokból. — Fellobbantotta a gyufát, félredobta a dobozt, és rágyújtott.

— Politikai okokból — mondta utána Marly, és hirtelen nevethetnékje támadt. — Olyan pártról még nem hallottam, amibe a magadfajták belépnének. El sem tudom képzelni, vajon mi lenne a neve.

— Marly — mondta a férfi, s hangja elmélyült, mint mindig, amikor érzelmeinek fokozódását akarta kifejezni —, jól tudod, tudnod kell, hogy érted tettem. Vagy ha úgy tetszik, értünk. De azt biztosan tudod, hiszen érezheted is, Marly, hogy szándékosan sohasem bántottalak volna, vagy sodortalak volna veszélybe…

A zsúfolt asztalkán Marly retiküljének már nem maradt hely, így az ölében szorongatta. Érezte, hogy körme belemélyed a vastag, puha bőrbe.

— Sohasem bántottál volna. — A hangja zavart és elképedt volt, mint egy kisgyereké. S egyszerre csak felszabadult, leomlott róla a hiány, a vágy és a félelem, s csak egyszerű visszatetszést érzett az átellenben ülő csinos arc iránt. Csak bámulni tudta ezt az idegent, akivel egy évig együtt aludtak egy pirinyó szobában, a rue Mauconseil egyik pici galériája mögött. A pincér lerakta eléje a Vichy-s poharat.

Alain a nő némaságát az egyetértés kezdetének, üres arckifejezését pedig nyitottságnak vélte.

— Azt nem érted — lendült bele, a jól ismert nyitószöveggel —,

hogy az ilyen Gnass típusú emberek bizonyos értelemben azért léteznek, hogy támogassák a művészetet. Hogy támogassanak minket, Marly. — Elvigyorodott, mintha önmagát nevetné ki; hetyke, cinkos mosolyától most végigfutott a hideg Marly hátán. — Mindazonáltal úgy hiszem, ha máshoz nem is, de ahhoz a minimális érzékhez hozzájuttattam a pasast, amelynek birtokában már saját Cornell-szakértőt is kereshet. Bár biztosíthatlak, az én Cornell-szakértőm messze a legképzettebb volt a két…

Hogyan hagyja itt?

Állj fel, biztatta magát Marly. Fordulj meg. Menj vissza nyugodtan az bejárathoz. Menj ki az ajtón. Lépj ki a Napoleon Telep szelíd csillogásába, ahol fényes márvány burkolja a rue du Champ Fleurit, az állítólag csak kurválkodásra használt, XIV. századi utcát. Mindegy, mindegy, csak elmenni, itthagyni! Most rögtön eltűnni mellőle, s járni az utcákat céltalanul, a párizsi útikalauzba temetkezve, amit még ideérkeztekor olvasgatott.

— Most viszont — hallotta meg ismét Alain hangját — láthatod, hogy a dolgok a lehető legjobban alakulnak. Gyakran megesik az ilyesmi, nemde? — újra mosolygott, de a mosolya ezúttal kisfiús volt, szomorkás, s valami szörnyű módon még bizalmasabb. — A galériát elveszítettük, de találtál munkát, Marly. Érdekes feladatot kaptál, s nekem megvannak a kapcsolataim, amikre szükséged lesz, Marly. Ismerem azokat, akikkel majd találkoznod kell, hogy megtaláld a művészedet.

— A művészemet? — A nő sietve belekortyolt a Vichybe, hogy leplezze zavarát.

A férfi kinyitotta összekarcolt aktatáskáját, s egy lapos, egyszerű hologramot húzott elő. Marly átvette, s magában hálás volt, hogy végre csinálhat valamit a kezével. Hanyagul készített kép volt: azt a dobozt ábrázolta, amit Virek Barcelona-szimulációjában látott. A dobozt férfikezek tartották, de nem Alain-éi; egyiken valami sötétes fémből való pecsétgyűrű látszott. A háttér kivehetetlenül elmosódott; csak a doboz volt éles, meg a kezek.

— Alain — szólalt meg Marly —, hol szerezted ezt? — Felpillantott, bele a barna szemekbe, amikben rémes, gyermekded diadal csillogott.

— Nagyon sokba kerül majd valakinek, hogy kiderítse. — A férfi elnyomta a cigarettáját, és felállt. — Elnézésedet kérem. — Elsétált a mosdók felé. Amint eltűnt a tükrök és a fekete acélgerendák mögött, Marly félredobta a hologramot, átnyúlt az asztalon, és felcsapta az aktatáska fedelét. Nem volt benne semmi, csak egy kék gumiszalag meg némi dohánytörmelék.

— Hozhatok Önnek még valamit? Esetleg még egy Vichyt? — állt meg mellette a pincér.

A nő felnézett rá, s hirtelen belehasított, hogy ismeri valahonnét. Ez a sötét, beesett arc…

— A barátja adóegységet visel — közölte a pincér. — És fegyvert is. Én voltam Brüsszelben a szobainas. Adja meg neki, amit kér! Jusson eszébe, magának a pénz nem számít. — Elvette Marly poharát, és vigyázva a tálcájára helyezte. — őt valószínűleg romlásba fogja dönteni.

Alain vigyorgott, amikor visszatért.

— Nos drágám — nyúlt a cigarettája után —, beszéljünk az üzletről!

Marly visszamosolygott rá, és bólintott.

11. A BÁZISON

Végül mégiscsak ledőlt; háromórányi alvást engedélyezett magának az ablaktalan bunkerben, ahová az őrség a harcálláspontot telepítette. Már találkozott az akciócsoport többi tagjával. Ramirez vékony, ideges fickó volt, s csak a saját konzolzsoké-képességei érdekelték. Mindannyian tőle függtek, meg Jaylene Slide-tól, a partmenti fúrószigeten. Ők fogják figyelni a cybertérnek azt a részét, amely a Maas Biolabs kemény jéggel őrzött bankjait hordozó rácsszektort övezte. Ha a Maas-nál felfedeznék őket, Ramirez az utolsó pillanatban még leadhat egy vészjelet. A vonal egy telefonfülkébe volt kötve a semmi közepén. Ha a fülkén túlhaladtak, ő és Jaylene már egyedül voltak a mátrixban. Ha elrontják a dolgot, a Maas vissza tudna nyomozni, és rátalálna a bázisukra. Aztán ott volt még Nathan, a szerelő, akinek tényleges feladata a bunkerbeli készülékek ellenőrzése volt. Ha a rendszer valamelyik része bedöglik, legalább van rá esélyük, hogy valaki megjavítja. Nathan abba a fajtába tartozott, amelybe Oakey is, és még ezer másik, akikkel Turner az évek során együtt dolgozott. Szabadúszó technikusok voltak, akik szerették a veszélyes munkáért járó pénzt, és bizonyították már, hogy tudják tartani a szájukat. A többiek: Compton, Teddy, Costa és Davis, csak zsoldosok voltak, a felső árkategóriába tartozó gorillák, akiket ilyen munkákra szoktak felbérelni. A kedvükért alaposan kifaggatta Sutcliffe-et a menekülőutak beosztásáról. Pontosan elmagyarázta nekik, hol jönnének be ilyen esetben a kopterek, milyen sorrendben szednék fel őket, s pontosan hogyan és mikor kapják meg a pénzüket.

Aztán kiküldte őket a bunkerből, hogy egyedül lehessen, és Webbernek meghagyta, hogy három óra múlva keltse fel.

A hely talán szivattyúháznak épült, vagy az elektromos hálózathoz lehetett köze. A falból meredező műanyag csőcsonkok villanydrótokat vezethettek, de ugyanilyen valószínűséggel szennyvizet is. A szobában semmi sem utalt rá, hogy bármelyiket is bekötötték volna bárhová. Az öntött beton mennyezet túlságosan alacsony volt ahhoz, hogy felállhasson. S a szobát belengte valami szag, ami nem volt kimondottan kellemetlen. A csoport kitakarította a bunkert, mielőtt behozták volna az asztalokat és a felszerelést, de Turner még mindig talált néhány megsárgult újságpapírt a padlón, amelyek szétmállottak az érintésétől. Betűket látott rajtuk, néha egész szavakat is.

A fal mellé összecsukható tábori fémasztalokat állítottak, L-alakban. Az L mindkét szárán különlegesen kifinomult kommunikációs eszközök pompáztak. Nyilván a legjobbak, amiket a Hosaka fel tudott hajtani.

Turner óvatosan végigbotorkált az asztalok mentén, könnyedén megérintve közben minden egyes konzolt és fekete dobozt. Akadt közöttük egy alaposan átalakított oldalsávú katonai adó-vevő, amelyet jelsorozatokra hegyeztek ki. Ha Ramirez és Jaylene elszúrnák az adatátvitelt, akkor ezzel tartják a kapcsolatot. A jelcsoportok korábban felvett, kimunkált technikai kitalációkból álltak, amiket a Hosaka rejtjelezői kódoltak le. Egy-egy jelcsoport tartalma értelmetlen volt, de a sugárzásuk sorrendje egyszerűbb üzeneteket tartalmazott. A B/C/A-sorozat arról tájékoztatta a Hosakát, hogy Mitchell megérkezett; a D/F-fel adták hírül, hogy elindult a bázisról, míg az F/G azt jelezte, hogy meghalt, s egyben a hadműveletet is lefújták. Turner ismét megérintette az oldalsávú jeladót, és összeráncolta a homlokát. Nem tetszett neki, ahogy Sutcliffe elrendezte a dolgokat. Ha a kimenekítés megbukik, nem volt valószínű, hogy bármelyikük is kijut egy darabban. Webber csendesen még azt is közölte vele, hogy a kapott parancs szerint, baj esetén egy kézi tankelhárító rakétával ki kell lőnie a miniműtőt, az orvosokkal együtt.

— Tudnak erről — fűzte hozzá a nő. — Gondolhatja, hogy ezért a kockázatért külön megfizették őket…

A többiek csak a Tucson közelében állomásozó helikopterekre számíthattak. Turner úgy vélte, hogy a Maas légvédelme, ha riasztják, könnyen leszedheti őket, amikor berepülnek. Mikor mindezt felvetette Sutcliffe-nek, az ausztrál csak a vállát vonogatta:

— Ideális esetben én sem így szervezném, öregem, de hát mindnyájunkat csak úgy hipp-hopp rángattak ide, nem igaz?

Az adó-vevő mellett finom szerkezetű Sony biomonitor állt; közvetlenül a műtőmodulba volt kötve, s tartalmazta Mitchell biosoft-aktájának mindennemű orvosi vonatkozását. Ha eljön az ideje, az orvosok hozzáférnek a disszidens orvosi előéletéhez; a műtőben végrehajtott beavatkozásaikat egyidejűleg visszacsatolják a Sonyba. Az így kapott és összerakott adatokat Ramirez rögtön lekódolhatja, és kilőheti a cybertérbe, ahol a fúrószigeten ülő Jaylene Slide pásztázza a terepet. Ha minden simán megy, az orvosi adatmódosítás már a Hosaka mexikóvárosi magánzónájában lenne, amikor Turner és Mitchell befut a sugárhajtású géppel. Turner sohasem látott még a Sonyhoz hasonlót, de feltételezte, hogy a hollandusnak valami nagyon hasonló készüléke lehetett a szingapúri klinikáján. A gondolatra önkéntelenül a mellkasához emelte a kezét, és végigsimított a szövetbeültetés forradásának helyén.

A második asztalon a cybertér-szerkentyűk kaptak helyet. A deck kiköpött mása volt az olajfúrószigeten látott Maas-Neotek prototípusnak. A deck-konfiguráció megfelelt a szabványnak, de Conroy említette, hogy új biochipekből épült fel. A konzol tetején jó ökölnyi, halvány rózsaszín, odacsapott plasztikcsomó éktelenkedett.

Valaki, talán Ramirez, ujjal két szemgödröt vájt bele, alájuk meg egy idióta vigyorba görbülő durva vonalat. A plasztikgolyó rózsás homlokától egy kék és egy sárga vezeték futott a konzol mögött tátongó egyik fekete csőbe. Webber újabb biztonsági intézkedése, mintha bizony fennállna a veszély, hogy lerohanják a bázist. Turner homlokráncolva szemezett a drótokkal: egy ekkora töltet, ilyen kicsi, zárt helyen garantáltan végez az összes bentlévővel.

Bár nyilallt a válla, és a tarkója a plafon durva betonját súrolta, tovább szemlélődött. Az asztal többi részén a deck kiegészítői sorakoztak: kínos pontossággal elhelyezett fekete dobozok. Gyanította, hogy mindegyiknek megvolt a maga pontos helye és a szomszédjától mért távolsága. Ramirez sajátkezűleg pakolhatta ki őket, és Turner biztosra vette, hogy ha csak az egyiket is megérintené vagy egy hajszálnyival elmozdítaná, a zsoké észrevenné. Ezt a neurotikus tünetet már más konzollovagoknál is megfigyelte, így ez semmi közelebbit nem árult el Ramirezről. Találkozott persze olyan zsokékkal is, akik az ellenkező véglethez tartoztak; ezek a cuccaikat szándékosan széthányva, egy kábelmakaróni közepében tartották, irtóztak a rendtől, s a konzoljaikat dobókockák és üvöltő koponyák matricáival ragasztották tele. Nem lehetett megítélni, hogy Ramirez érti-e a dolgát. Vagy érti, vagy mindannyian itt fognak megdögleni.

Az asztal távolabbi sarkán öt bontatlan, füldugós Telefunken adóvevő-készlet lapult fóliacsomagjában, az öntapadós gégemikrofonokkal együtt. A kimenekítés döntő fontosságú szakaszában — amit Turner a Mitchell érkezését megelőző és követő húsz percre tett — ő, Ramirez, Sutcliffe, Webber, és Lynch ezekkel lesz összekapcsolva, bár a forgalmazást igyekeznek az abszolút minimumra korlátozni.

A Telefunkenek mögött jelzés nélküli kartondoboz feküdt, benne húsz darab svéd katalitikus kézmelegítő. Rozsdamentes, hosszú és lapos acélrudak voltak, mindegyikük a maga mikuláspiros, összehúzott szájú zsákjában.

— Te okos csirkefogó! — dünnyögte Turner a kartondoboz irányába. — Ezt én is kitalálhattam volna…

A harcálláspont padlatára terített, gyűrött habszivacs-matracon aludt, és a zubbonyával takarózott. Conroynak igaza lett a sivatagi éjszakát illetően, de a beton, úgy látszott, megőrizte a nappali meleget. A gyakorlót és a cipőjét nem vetette le. Webber azt tanácsolta neki, hogy öltözködéskor mindig rázza ki a cipőit és a ruháit.

— A skorpiók kedvelik a nedves vagy izzadt helyeket…

Lefekvés előtt Turner kivette a Smith Wessont a nylontokból, és gondosan a habszivacspárna alá rakta. A két elemlámpát égve hagyta,

aztán lehunyta a szemét…

És máris az álmok sekély tengerébe csusszant, képek sodródtak tova, s a Mitchell-dosszié szilánkjai egybeolvadtak önnön élete morzsáival… Ő és Mitchell együtt vezették a buszt, ami a záporzó üvegcserép-zuhatagon keresztül egy marrakeshi szálloda halljába robogott. A tudósok felüvöltöttek, amikor megnyomta a gombot, felrobbantva a járműre erősített kéttucatnyi könnygázhengert, és Oakey is ott volt, whiskyt kínált neki palackból, aztán sárga perui kokaint egy kerek, plasztikkeretes tükörről; a tükröt utoljára Allison táskájában látta. Úgy rémlett, látta Allisont, valahol a busz ablakán túl, amint a gázfelhőben fuldoklik. Megpróbált szólni Oakey-nek, próbált rámutatni a nőre, de az ablakok mexikói szentkép-hologramokkal és a Szüzet ábrázoló levelezőlapokkal voltak beragasztva, és Oakey valami sima és kerek dolgot emelt fel, egy rózsaszínű kristálygolyót, s Turner látta, hogy a mélyén egy pók kuporog, egy higanypók, de Mitchell felnevetett, fogairól vér csöpögött, és nyitott tenyerén Turnernek nyújtotta a szürke biosoftot. Turner látta, hogy a dosszié valójában egy szürkés-rózsaszínű agyvelő: tiszta és nedves hártyája alatt lágyan lüktetett Mitchell kezében, s ekkor lefordult az álomtenger egyik felszín alatti párkányáról, és puhán belesüppedt a teljesen csillagtalan éjszakába.

Webber ébresztette fel; az ajtó szögletes keretében meglátta a nő kemény vonásait, a bejárat elé függesztett nehéz katonai pokróc köpenyként terült a vállára.

— Letelt a három óra. A dokik ébren vannak, ha akar velük beszélni… — A nő visszahúzódott, csizmái alatt ropogott a kavics.

A Hosaka orvosai az önhordó idegsebészet mellett várták. A sivatagi hajnalpírban úgy festettek, mintha most léptek volna ki holmi anyagátvivő berendezésből, divatosan gyűrött, hétköznapi Ginza-viseletükben. Az egyik férfi egy túlméretezett mexikói kéziszőttesbe burkolózott, afféle öves kardigánba, amit Turner a Mexikóvárosban mászkáló turistákon látott. A másik két orvos drága külsejű szigetelt sídzsekit hordott, védekezésül a sivatagi hideg ellen. A férfiak egy fejjel alacsonyabbak voltak a karcsú koreai nőnél. Utóbbi erős, archaikus arcvonásokat mondhatott magáénak, meg madárszerű, vörhenyes hajfodrokat, ami Turnert ragadozó madarakra emlékeztette. Conroy mondta, hogy a két férfi belső ember, és Turner ezt észre is vette rajtuk. Csak a nőnek volt a Turner világához közel eső beállítódása, s ő bűnöző volt, fekete zuggyógyász. Otthon érezné magát a hollandusnál, gondolta Turner.

— Turnernek hívnak — mutatkozott be. — Én vagyok itt a parancsnok.

— Nem kell tudnia a nevünket — mondta a nő, ahogy a két

Hosaka-orvos gépiesen meghajolt. Pillantásokat váltottak, Turnerre néztek, majd újra a koreaira.

— Nem — értett egyet Turner —, nincs rá szükség.

— Miért nem férhetünk még mindig hozzá a páciens orvosi adataihoz? — kérdezte a koreai.

— Biztonsági okokból — válaszolta Turner; a válasz felettébb automatikusnak hatott. Valójában semmi okot nem látott rá, hogy visszatartsák őket Mitchell adatainak tanulmányozásától.

A nő vállat vont, és elfordult, arcát a szigetelő dzseki felgyűrt gallérja mögé rejtette.

— Kívánja megszemlélni a műtőt? — kérdezte az ormótlan kardigánba bújt férfi. Arca udvarias és várakozó volt: elsőrangú vállalati maszk.

— Nem — felelte Turner. — A parkolóba visszük magukat, húsz perccel az érkezése előtt. A kerekeket leszedjük, emelőkkel szintbe hozzuk magukat. A szennyvízvezetéket leválasztjuk. Azt akarom, hogy a modul lerakása után öt perccel már teljesen munkára készen álljanak.

— Nem lesz fennakadás — ígérte a másik férfi mosolyogva.

— Most pedig hallani akarom, mit fognak itt bent csinálni, mihez kezdenek majd vele, és hogyan fog az rá hatni.

— Maga nem tudja?! — kérdezte éles hangon a nő, és visszafordult, hogy szembenézzen vele.

— Azt mondtam, hallani akarom — mondta Turner.

— Azonnal átvizsgáljuk, nincsenek-e benne halálos beültetések — mondta a kardigános férfi.

— Kérgi töltetek, meg ilyesmik?

— Kétlem, hogy ennyire durva dolgokkal találnánk magunkat szembe — mondta a másik férfi —, de valóban: a halálos készülékek teljes skálája után kutatni fogunk. Egyidejűleg teljes vérképet készítünk. Értesültünk róla, hogy a páciens jelenlegi munkáltatója rendkívül kifinomult biokémiai rendszerekkel foglalkozik. Lehetségesnek látjuk, hogy a legnagyobb veszély ebben az irányban lappang…

— Mostanában eléggé dívik a csúcsalkalmazottak módosított bőr alatti inzulinpumpákkal való ellátása. — szólt közbe a társa. — A célszervezetet bizonyos szintetikus enzimanalógokkal mesterséges függőségbe lehet hozni. A bőr alatti egységet rendszeres időközönként feltöltik, s a forrástól — a munkáltatótól — való megvonás traumát okozhat…

— Erre az esetre szintén felkészültünk — jegyezte meg a másik.

— Nagyon messze vannak attól, hogy készen álljanak olyasmire, amivel szerintem találkozni fogunk — szólalt meg most a feketegyógyász. Hangja hideg volt, akár a kelet felöl fújó szél. Turner

hallotta, ahogy a fejük felett homokszemcsék süvítenek keresztül a rozsdás acéllemezen.

— Maga — szólt oda a nőnek Turner — jöjjön velem! — Azzal sarkon fordult, s hátra sem nézve elindult. Persze előfordulhatott, hogy a nő fittyet hány a parancsára; ebben az esetben Turner elvesztette volna az arcát a másik két férfi előtt. Mégis ezt tartotta helyes lépésnek. Mikor tízméternyire eltávolodott a műtőmodultól, megállt. Háta mögött meghallotta a nő lépteit a kavicson.

— Mit tud és mennyit? — kérdezte, meg sem fordulva.

— Talán csak annyit, mint maga, talán többet — hangzott a válasz.

— A kollégáinál szemmel láthatólag többet.

— Ők rendkívül képzett emberek. És… szolgák is.

— Maga pedig nem az.

— Ahogy maga sem szolga, csak zsoldos. Engem Chiba legkitűnőbb fekete klinikájáról fogadtak fel erre a munkára. Rengeteg tanulmányanyagot adtak át, hogy felkészülhessek a mi illusztris páciensünkkel való találkozásra. A chibai zugklinikák jelentik az orvostudomány csúcsát. Még a Hosaka sem tudhatta, hogy a zuggyógyászatban szerzett tapasztalatommal kiszagolhatom, mit rejt a mi disszidensünk kobakja. Az utca megpróbálja a saját javára fordítani a dolgokat, Mr. Turner. Már sok ízben béreltek fel arra, hogy megpróbáljam kiszedni azokat az új beültetéseket. A javított Maas bioáramkörökből egy bizonyos mennyiség a piacra is eljutott. Ebből logikusan következnek a beültetési kísérletek is. Az a gyanúm, a Maas szándékosan szivárogtatja ki ezeket a dolgokat…

— Akkor magyarázza el nekem az egészet!

— Nem hiszem, hogy képes lennék rá — mondta a nő, s hangjában furcsa beletörődés rezgett. — Azt mondtam, hogy láttam már őket, nem pedig azt, hogy meg is értettem a működésüket. — Ujjai hirtelen végigsimították a bőrt Turner koponyacsatlakozójánál. — Ha ezt egy biochip-beültetéshez hasonlítanánk, olyan lenne, mintha egy falábat versenyeztetnénk egy elektronikus művégtaggal.

— De az ő esetében ez életveszélyt jelent?

— Ó, nem! — húzta vissza a kezét a nő. — Számára nem… — És aztán hallotta, amint visszalépdel a műtő felé.

Conroy futárral küldte el Turnernek a Mitchellt a mexikóvárosi Hosaka-zónába szállító vadászgép vezetéséhez szükséges software-csomagot. Lynch a vad tekintetű, napbarnította futárt Harrynak szólította. Kötélizomzatú jelenés volt, Tucson felöl érkezett homokkal bevert, kopott tömörgumikkal szerelt kerékpárján, a nyersbőr szíjjal betekert kormányt markolva. Lynch átvezette Harryt a parkolón; a futár kis dallamot dudorászott magában, amely furcsán hangzott a

bázis fokozott csendjében. A dal, ha ugyan annak lehetett nevezni, olyan volt, mintha valaki az éjszaka közepén egy törött rádió keresőgombját tekergetné ide-oda egy mérföldnyi skálán, s hol gospel-kiáltásokat, hol a nemzetközi popzene húszévnyi töredékeit sikerülne előcsalnia. A biciklit Harry madárcsontú, napégette vállára vetve vitte magával.

— Harry hozott magának valamit Tucsonból — közölte Lynch.

— Maguk ismerik egymást? — nézett Turner kutatóan Lynchre. — Netán vannak közös barátaik?

— Hogy érti ezt? — kérdezte Lynch.

Turner nem vette le róla a szemét.

— Tudja a nevét.

— A rohadt nevét ő mondta meg, Turner!

— A nevem Harry — szólalt meg a lesült férfi. Biciklijét egy bokorcsonkra dobta. Szélesen elvigyorodott, kivillantva kuszán nőtt, odvas fogait. Csupasz mellkasán porral keveredő izzadság gyöngyözött. Nyakában finom acélláncokon és nyersbőr szalagokon szarv- és prémdarabkák csüngtek, kilőtt réz töltényhüvelyek és a használattól simává kopott rézpénzek társaságában, egy puha barna bőrszütyővel együtt.

Turner végigmustrálta a vézna mellkast takaró mütyürkiállítást, aztán előrenyúlt, és megpöccintett egy alaktalanná görbült porcogódarabot, ami egy sodrott zsinór végén fityegett.

— Mi a nyavalya ez, Harry?

— Egy mosómaci kukija — felelte Harry. — A mosómedvéknek van egy csontízület a faszukban. De ezt kevesen tudják.

— Találkozott már korábban is az én Lynch barátommal, Harry?

Harry pislogott.

— Tudta a jelszavakat — szólalt meg Lynch. — Méghozzá a sürgősségi sorrendben a legelöl állókat. A nevét ő maga közölte velem. Kellek még itt, vagy visszamehetek dolgozni?

— Menjen — mondta Turner.

Amikor Lynch hallótávolságon kívülre ért, Harry bogozgatni kezdte a bőrzacskót lezáró szíjakat.

— Nem kellett volna ilyen gorombán beszélnie a fiúval — jegyezte meg. — Nagyon ügyes gyerek. Addig észre sem vettem, míg a torkomnak nem szegezte azt a tűvetőt. — Kinyitotta a zacskót és vigyázva belekotort.

— Mondja meg Conroynak, hogy kivallattam.

— Már bocsánat — szólt Harry, egy sárga, összehajtogatott jegyzetlapot húzva elő a zacskóból —, de kit vallatott ki maga?

— Lynchet. Ő Conroy itteni buzikája. Csak mondja meg neki. — Kibontotta a papírt és kivette belőle a vaskos katonai mikrosoftot. A papíron nagy kék betűkkel ez az üzenet állt:

„KÉZ- ÉS LÁBTÖRÉST, SEGGFEJ! TALÁLKOZUNK A DF-BEN.”

— Tényleg azt akarja, hogy elmondjam neki?

— Tényleg.

— Hát… Maga a főnök.

— Kurva jól átlátja a helyzetet. — Turner galacsinná gyűrte a papírt és Harry bal hóna alá tömte. Harry mézédesen, szélesen vigyorgott, s felhorgadt intelligenciája ismét ellankadt, mint amikor egy vízszörny ernyedten visszamerül a naptól poshadt tenger sima vízébe. Turner mélyen a futár szemébe nézett, de a sárga, meghasadt opálgolyókban csak a nap és a repedezett országút tükröződött. A futár csonka ujjperceivel szórakozottan megvakarta egyhetes szakállát. — Nyomás — förmedt rá Turner. Harry megfordult, felemelte kerékpárját a bokorroncsról, nyögve a vállára vetette, és elindult vissza, a romos parkolón át. Rongyos, bő keki sortja lobogott járás közben, láncgyűjteménye halkan csilingelt.

Füttyentés hallatszott. Sutcliffe húsz méterrel arrább, egy földhányáson állt, és egy tekercs narancsszínű földmérőszalagot mutatott fel. Ideje volt kijelölni Mitchell leszállóhelyét. Sietve kellett dolgozniuk, mielőtt még a nap túl magasra hágna, s már így is kezdett egyre melegebb lenni.

— Tehát — mondta Webber — a pasas repülővel jön. — Barnás nyálat köpött egy elsárgult kaktuszra. Arcára rátapadtak a koppenhágai tubákszemcsék.

— Eltalálta — felelte Turner. Egymás mellett ültek egy sárgásbarna agyagpárkányon. Nézték, hogyan tisztítja meg Lynch és Nathan azt a sávot, amit ő meg Sutcliffe jelöltek ki a narancsszínű szalaggal. A szalag egy négy méter széles és húsz méter hosszú téglalapot kerített be. Lynch rozsdás, hosszú vasgerendát cipelt a szalaghoz, és rádöntötte. A gerenda nagyot döndült a betonon, s valami eliramodott a bozótban.

— Ha nagyon akarják, észreveszik a szalagot — jegyezte meg Webber, kézfejével megtörölve a száját. — Ha nagyon akarják, a főcímeket is elolvashatják a maga reggeli faxán.

— Tudom — felelte Turner —, de ha nem tudják, hogy már itt vagyunk, akkor nem hiszem, hogy észre fogják venni. És az országútról nem lehet látni. — Megigazította a Ramireztől kapott fekete nylonsapkát, a sildjét egészen a napszemüvegéig lehúzta. — Különben is, csak nehéz, tárgyakat tologatunk, amikkel esetleg levágjuk a lábunkat. Nem fog gyanúsnak látszani, műholdról nézve pláne nem.

— Valóban nem — értett egyet Webber; ráncos arca mozdulatlan maradt napszemüvege alatt. Turner orrát megcsapta a nő átható, állatias kipárolgása.

— Mondja, Webber, mi a fenét csinál maga civilben? — fordult oda a nőhöz.

— Fenemód több mindent, mint maga, azt hiszem — felelte a nő. — Az időm egy részét a kutyatenyésztés köti le. — Csizmaszárából kést húzott elő, s a talpán türelemmel fenni kezdte, meg-megfricskázva minden húzásnál, mintha egy borotváját élező mexikói borbély lenne. — Aztán pisztrángozni is szoktam.

— Vannak hozzátartozói új-Mexikóban?

— Valószínűleg több is, mint magának — mondta unottan a nő. — úgy gondolom, az ilyeneknek, mint maga meg Sutcliffe, nincs hazájuk. Maguk valójában itt élnek, igaz, Turner? A bázison élnek, a mának, amikor kijön a fiú, akire várnak. Jól mondom? — Hüvelykjével a penge élét méregette, majd visszacsúsztatta a tokjába.

— De magának van aki hazavárja? Egy férfi például?

— Egy nő, ha éppen tudni akarja — felelte Webber. — Konyít maga valamit a kutyatenyésztéshez?

— Semmit — vallotta be Turner.

— Nem is néztem ki magából — sandított rá a nő. — Gyerekünk is van. A sajátunk. Ő hordta ki.

— DNS-átalakítás?

A nő bólintott.

— Az sokba kerül — jegyezte meg Turner.

— Sokba bizony. Nem lennék itt, ha nem kéne kifizetnünk. De a lány gyönyörű.

— A barátnője?

— A kislányunk.

12. CAFÉ BLANC

Miközben elsétált a Louvre-tól, az a benyomása támadt, hogy városbeli ődöngését valami összetett szervezet iparkodik egy titkos ösvényre terelni. A pincér csupán kis része volt ennek, végtag, egyfajta finom szonda vagy csáp. A teljes egész sokkal, de sokkal nagyobb lehetett. Hogyan is gondolhatta, hogy Virek gazdagságának természetellenes közegében képes lesz élni és mozogni anélkül, hogy eltorzulna? Virek kihúzta őt a nyomorúságból, keresztülhengergette a pénzének roppant, láthatatlan erőterén, és Marly megváltozott. De ez természetes, nyilvánvaló, hajtogatta magában; hiszen Herr Virek hatalmas és kifinomult felügyeleti rendszere állandóan itt kering körülöttem, s rajtam tartja láthatatlan szemét.

Egyszerre csak ott találta magát a Blanc terasza alatti járdán. Ez is ugyanolyan jó helynek látszott, mint akármelyik. Egy hónappal ezelőtt még elkerülte volna: túlságosan sok estét töltöttek itt Alain-nal. Most, hogy felszabadult, úgy döntött, hogy saját Párizsának újrafelfedezését egy Blanc-beli asztal kiválasztásával kezdi. Oldalt ült le, az ablak közelében. Konyakot rendelt, s megborzongott a hömpölygő párizsi forgalom láttán. Csupa acél és üveg száguldott odakint, míg körülötte, a többi asztalnál idegenek ettek és mosolyogtak, ittak és vitáztak, keserűen elköszöntek egymástól vagy éppen hűségesküt tettek a délutáni hangulat fellobbanásában.

De — s Marly elmosolyodott — most ő is mindenestül a részévé vált mindennek. Amikor Alain elvetemültsége (és saját kerge vágya, hogy tovább szerethesse) nyilvánvalóvá vált számára, valami mélyen alvó, régóta lefojtott dolog ébredt fel benne, és a napvilágra tört. A férfi iránti vágy már halványult, aközben is, hogy itt üldögélt. Alain elcsépelt hazugságai valahogy széttörték depressziójának láncait. Ez illogikusnak tűnt; énjének egy része már jóval a Gnass-féle ügyletet megelőzően tisztában volt, miféle szerepet játszik Alain a világban, s ez jottányit sem változtatott az iránta érzett szerelmén. Ennek az új érzésnek a tükrében viszont nyugodtan sutba dobhatta a logikát. Elegendő volt hogy itt ült a Blanc asztalánál elevenen, s elég volt maga köré képzelni azt a bonyolult gépezetet, amit — most már tudta — Virek vetett be.

Ironikus, gondolta, megpillantva a teraszra lépő, fiatal pincért, a Napoleon Telepről. A munkában hordott fekete nadrágot viselte, de kötényét felcserélte egy kék viharkabáttal. Sötét hajának lágy tincse előrehullott a homlokába. Marly felé jött, bizalmasan mosolyogva, tudva, hogy a nő nem futna el. Bár mocorgott benne a szaladhatnék, Marly tudta, hogy nem fog elfutni. Milyen ironikus, mondta magában. Tobzódom a felismerésben, miszerint nem a világ legszerencsétlenebb

nője vagyok, csak egy a város kőlabirintusában szaladgáló sok gyarló állatka közül; ugyanakkor azt is látnom kell, hogy valami sötét szándéktól hajtott irdatlan szerkezet fókuszában állok…

— A nevem Paco — húzta ki a fiú a nőével szemközti, fehérre festett vasszéket.

— Te voltál a gyerek, az a kisfiú a parkban…

— Valamikor régen, igen. — A fiú leült. — A Senor megőrizte a gyermekkorom képét.

— Sokat gondolkoztam a te Senorodon. — Marly nem a fiút, hanem az elsuhanó kocsikat nézte, szemét megpihentette a forgalom lüktetésén, a polikarbon és a festett acél színein. — Egy Virek-féle ember képtelen levetkőzni a gazdagságát. A pénze önálló életet él. Tán még saját akarata is van. A találkozásunkkor sokat utalt erre.

— Maga kész filozófus.

— Csak eszköz vagyok, Paco. A legújabb vasalás vagyok egy nagyon öreg ember nagyon öreg masináján, s ez az öregember be akar hatolni valamibe, s igyekezete eleddig kudarcot vallott. A gazdád ezernyi szerszám között kotorászott, s valamiképpen én akadtam a kezébe…

— Úgy látom, nemcsak filozófus, költő is!

Marly felkacagott, s abbahagyta a forgalom tanulmányozását. A fiú vigyorgott, száját mély, függőleges ráncok fogták zárójelbe.

— Útban idefele elképzeltem egy szervezetet, egy gépezetet, ami olyan hatalmas, hogy nem is láthatom. Egy olyan gépezetet, amely körülvesz, és előre látja minden lépésemet.

— Ráadásul beképzelt…

— Az lennék?

— Talán nem. Természetesen megfigyelés alatt áll. Figyeljük magát, és jól tesszük. A sörözőbeli barátját is szemmel tartjuk. Sajnos, képtelenek voltunk meghatározni, honnét került hozzá az a hologram, amit magának mutatott. Nagyon valószínű, hogy már akkor nála volt, amikor telefonálgatni kezdett a maga barátnőjének. Valaki odaadta neki, érti? Valaki a maga útjába állította. Nem találja ezt felettébb érdekesnek? Nem birizgálja a magában rejtező filozófust?

— De igen, azt hiszem. Megfogadtam a sörözőben adott tanácsodat, és elfogadtam Alain árajánlatát.

— Akkor a kétszeresére fogja emelni — mosolyodott el Paco.

— Ami engem teljesen hidegen hagy, amint rámutattál volt. Megállapodtunk, hogy holnap megkeres. Felteszem, hogy el tudod intézni a pénzszállítást. Készpénzt követelt.

— Készpénzt! — forgatta a szemét Paco. — Minő merészség! De el tudom intézni. És a részleteket is ismerem. Lehallgattuk a beszélgetésüket. Nem volt nehéz, mert egy gombmikrofonnal ő maga közvetítette az egészet. Nemigen mertünk belegondolni, kinek szánta

az adást, de kétlettük, hogy ő maga tudná…

— Nem vall rá — ráncolta a homlokát Marly —, hogy elnézést kérve felállt és félrevonult, mielőtt előállt a követeléseivel. Mindig azzal hízelgett magának, hogy van érzéke a drámai hatáskeltéshez.

— Kénytelen volt — mondta Paco. — Mi intéztük így; ő azt hitte, a mikrofonja elemével van baj. Hogy megnézze, ki kellett mennie a mosdóba. Amikor egyedül maradt a fülkében, igen ocsmányakat szólott magáról.

Marly intett egy elhaladó pincérnek, és üres poharára mutatott.

— Még mindig nehezen látom át az én szerepemet, a jelentőségemet ebben az egészben. Már úgy értem, amilyennel Virek számára bírok…

— Ne engem kérdezzen. Kettőnk közül maga a filozófus. Én pusztán a Senor utasításait hajtom végre, legjobb képességem szerint.

— Innál egy konyakot, Paco? Vagy talán egy kávét?

— A franciáknak fogalmuk sincs a kávéról — jelentette ki Paco mély meggyőződéssel.

13. MINDKÉT KEZÜKKEL

— Elmesélhetné mégegyszer az egészet — mondta Bobby, miközben újabb adag tojásos rizst lapátolt be. — Azt hittem, azt mondta, hogy ez nem vallás.

Beauvoir levette a szemüvegkeretet és megszemlélte az egyik szárát.

— Nem azt mondtam. Azt mondtam, ne izgasd magad amiatt, hogy ez vallás-e vagy sem. Ez csak egy szerveződés; egy struktúra. Beszéljük meg, mi történik, különben nem tudjuk megnevezni, elemezni…

— De maga úgy beszél, mintha ezek az izék, ezek a lovak…

— Loa — javította ki Beauvoir, szemüvegét az asztalra dobva. Felsóhajtott, kihalászott egy kínai cigarettát Napi Kettő csomagjából, és meggyújtotta a fémkoponyával. — Az egyes és a többes szám ugyanolyan. — Mélyet szippantott, majd ívelt orrlyukain át kifújta a füstöt. — Ha már vallás, akkor mondd el, mégis pontosan mire gondoltál?

— Hát tudja, anyám nővére például elég ortodox tudományokos. Aztán az a nő odaát a hallban katolikus. A mutterom meg… — egy pillanatra elhallgatott, az étel ízetlenné vált a szájában — …néha hologramokat akasztott ki a szobámban; Jézust vagy Hubbardot vagy más, efféle szirszart. Azt hiszem, ilyesmire gondoltam.

— A vudu egészen más — mondta Beauvoir. — Semmi köze a megváltás-elméletekhez és a transzcendenciához. Az a lényege, hogy a dolgok elrendeződjenek. Tudsz követni? A mi rendszerünkben sok isten és szellem van. Egyetlen nagy család tagjai, minden erényükkel és bűnükkel együtt. A közösségi megnyilvánulásnak rituális hagyományai vannak, érted? Persze a vudu is azt tanítása szerint is létezik Isten, a Gran Mét, de ő nagy, túl nagy és túl távoli ahhoz, hogy a halandók sirámaival bajlódjon. Ugyan már, ember, maga is tudja, hogyan működik a dolog. Ez utcai vallás, mocskos és szegény odúkból kúszott elő millió évvel ezelőtt. A vudu olyan, akár az utca. Ha a nővéredet kicsinálja egy narkós, nem borulsz a jakuzák küszöbére könyörögni, igaz? Semmi esetre sem. Inkább keresel valakit, aki elrendezi a dolgot. Jól mondom?

Bobby bólintott, és elgondolkodva rágcsált tovább. Egy friss derma és két pohár vörösbor rengeteget segített rajta, és a nagydarab pasas Napi Kettővel sétára indult a fák és a fluoreszkáló pálcikák között, magára hagyva Bobbyt Beauvoirral. Aztán Jackie bukkant fel vidáman, nagy tálnyi ilyen tojás-plusz-rizs kajával, ami nagyon is finom volt. Amikor lerakta eléje a tálat az asztalra, egyik mellbimbóját nekinyomta Bobby vállának.

— Tehát — folytatta Beauvoir —, minket az érdekel, hogy a dolgok elrendeződjenek. Ha jobban tetszik, rendszerekkel foglalkozunk. Ahogyan te is teszed, vagy szeretnéd tenni; máskülönben nem lennél cowboy és nem lenne beceneved sem, ugye? — Cigarettája maradványait egy vörösborral félig teli, összefogdosott pohárba fullasztotta. — úgy fest, Napi Kettő épp komoly bulira készült, amikor szar került a palacsintába.

— És miféle szar került bele? — kérdezte Bobby, kézfejével megtörölve a száját.

— Te — felelte homlokráncolva Beauvoir. — Nem mintha tehetnél róla. Napi Kettő kábé eddig a szintig szeretne tisztán látni az ügyben.

— Tényleg tisztán akar látni? Most elég feszültnek és háklisnak tűnik.

— Pontosan. Jól látod. Feszült. Bár az a kifejezés, hogy „marhára be van szarva", jobban illene rá.

— Szóval mi van vele?

— Nos, tudod, Napi Kettővel kapcsolatban a dolgok nem egészen azok, aminek látszanak. Úgy értem, tényleg szokott ilyen piti dolgokkal tökölni, mint amiket te is megszoktál tőle, vadiúj software-t passzol el, már megbocsáss — és elvigyorodott — tejbebabáknak, szerte Barrytownban, miegymás. De a fő témája, úgy értem, a tényleges ambíciói másutt keresendők. — Beauvoir felemelt egy kiszikkadt szendvicset, nyílt gyanakvással méregette, majd átfricskázta az asztal felett, be a fák közé. — Tulajdonképpen a Sprawl-beli nagymenő ounganok számára dolgozik.

Bobby kérdőn pislogott.

— Olyan fickóknak, akik mindkét kézzel szolgálnak.

— Továbbra sem kristálytiszta.

— Hivatalos papi dolgokról beszélünk; te akartad így. Egyébként olyan menő fickókat képzelj el, akik — amellett, hogy többek közt konzolcowboyok — abból csinálnak üzletet, hogy elrendeznek dolgokat az embereknek. A „mindkét kézzel szolgálni" kifejezésünk arra utal, hogy mindkét véglettel dolgoznak. Fehérrel és feketével, érthető?

Bobby lenyelt egy falatot, és megrázta a fejét.

— Varázslók — próbálta magyarázni Beauvoir. — Na mindegy. Gonosz pofák, sok dohány, ennyit elég tudnod. Napi Kettő afféle csúcsapródként dolgozik ezeknek az embereknek. Ha néhanapján olyasmit talál, ami érdekelné őket, akkor elsózza nekik, és később bekaszál érte pár szívességet. De ha túl sok szívességet kaszált már be, akkor esetleg ők sóznak oda neki. Nem éppen azonos súlycsoport, tudsz követni? Tegyük fel, hogy van valamijük, ami feltehetőleg sokat ér, de tartanak tőle. Ezek az alakok hajlanak kissé a

konzervativizmusra, érted? Nem? Sebaj, majd fogod.

Bobby bólintott.

— Az olyan software, amit a hozzád hasonlók kölcsönöznének Napi Kettőtől, az semmi. Úgy értem, működni működne, de a nehézfiúk hozzá sem nyúlnának. Már sok cowboyfilmet láttál, ugye? Nahát, az a cucc, amiket azok összeszednek maguknak, nem sokat érne egy olyan szarsággal szemben, amivel egy igazán tökös operátor találkozhat. Különösen igaz ez a jégtörők esetében. Nehéz jégtörőkben még a nagyfiúk is szívesen utaznak. És tudod, miért? Mert a jég, ami igazán kemény dolog, ami falakat képez a mátrixban minden főbb adattár körül, mindig egy MI-től, egy mesterséges intelligenciától származik. Semmi egyéb nem elég gyors, hogy jóminőségű jeget szőjön, s azt állandóan változtassa és frissítse. Szóval amikor egy igazán erőteljes jégtörő felbukkan a feketepiacon, akkor jó néhány igen kockázatos tényező is felmerül. Először is, honnan származik a termék, például? Tíz esetből kilencszer egy MI-től, és a MI-ket állandóan figyelik, jobbára a Turing emberei, nehogy túl ügyesekké váljanak. Szóval a Turing-gépezet könnyen az ember seggében terem, csak mert valahol egy MI talán a saját likviditásán próbál javítani. Néhány MI-nek állampolgársága is van, stimmt? Akad még, amire vigyázni kell; meglehet, hogy a jégtörő katonai, ami szintén meredek dolog, vagy esetleg valami zaibatsu ipari kémkedéssel megbízott egységétől került ki, ami szintén nemkívánatos eset. Meg tudod emészteni mindezt, Bobby?

Bobby bólintott. Úgy érezte, egész életében várta, hogy hallja, amint Beauvoir elmagyarázza egy olyan világ működését, amelynek létezését azelőtt csak sejtette.

— Mindazonáltal egy tényleg hatásos jégtörő értéke mega, úgy értem, beaucoup. Szóval, tegyük fel, hogy a piacon te vagy Mr. Nagymenő, és valaki felkínálja neked ezt az árut, és nem akarod elzavarni, akkor végül megveszed. Nyugodt lélekkel megveszed, de nem nyomod be, nem. Mit teszel hát vele? Szépen hazaviszed, és a technikusoddal egészen átlagosra bütykölteted. Hogy úgy nézzen ki, mint ezek — és rákoppintott az előtte tornyosuló software-kupacra -; ezután elviszed az apródodnak, akik szokás szerint úgyis sáros néhány szívességgel…

— Várjon egy percet! — vágott közbe Bobby. — Nem hiszem, hogy szívesen…

— Helyes. Ez azt jelenti, hogy kezdesz ügyes, vagy legalábbis ügyesebb lenni. Ugyanis ők is ezt tették. Kihozták ide, a te barátságos seftelődhöz, Mr. Napi Kettőhöz, és elmondták neki, mi a gondjuk. „Testvér”, mondták neki, „szeretnénk megvizsgálni ezt a szart, kipróbálni, de eszünk ágában nincs sajátkezűleg csinálni. Ez rád vár, fiú.” Hát ilyen esetben Napi Kettő mit tegyen? Nyomja be saját maga?

Arról szó sem lehet. Ő is ugyanazt a gennységet fogja csinálni, amit vele a nagyfiúk, azzal a különbséggel, hogy ő nem magyaráz meg a balekjának semmit. Tehát kiválaszt egy középnyugati adatbázist, ami adócsalási programokkal és valami Kansas City-beli kupleráj pénzmosási folyamatábráival van tele. Ráadásul mindenki, akit nem ejtettek fejre, tudja hogy a rohadt fülig ül a jégben, fekete jégben, azaz abszolút halálos visszacsatoló programokban. A Sprawl-on innen és túl egyetlen cowboy sincs, aki megpiszkálná azt a bázist, egyrészt, mert csöpög róla a sok védőprogram, másrészt mert a benne lévő anyag legfeljebb az adóhivatalt érdekelné, ők meg már valószínűleg kergetik a tulajdonost.

— Hé — kiáltott fel Bobby —, mondja már meg világosan…

— Hát nem beszélek eléggé világosan, fehér testvér? Kiszúrta azt a bázist, aztán átnyálazta a vagányokról és barrytowni nagyravágyó punkokról vezetett listáját. Azokét a wilsonokét, akik elég ostobák ahhoz, hogy egy sosem látott programmal nekiessenek egy bázisnak, amit egy ilyen viccmester, mint Napi Kettő megmutat nekik, ráfogva, hogy gyerekjáték az egész. Na, és kire esik a választása? Természetesen olyasvalakire, akinek még új a játék, aki még a saját környezetével sincs tisztában, sőt még az első buliját se hozta össze. Aztán azt mondja neki: „Nesze, testvér, vidd ezt haza, és keress egy kis pénzt! Ha bármi jót szerzel, elpasszolom neked!” — Beauvoir nem húzta össze a szemét; nem mosolygott. — Nem ismerős ez az eset, testvér? Vagy balekokkal nem szoktál összejárni?

— Úgy érti, hogy tudta, hogy hidegre vágnak, ha belenyúlok abba az adatbázisba?!

— Azt nem, Bobby, de azt tudta, hogy ha a csomag befürdik, akkor fennáll a lehetősége. Meg akarta nézni, ahogy kipróbálja, de ezzel sem akart vesződni, inkább ráállított pár cowboyt. Sokféleképpen végződhetett volna a dolog. Ha mondjuk a jégtörő megtette volna a magáét a fekete jéggel szemben, akkor odabent egy csomó számadatot találtál volna, amikből lófaszt se értenél. Aztán talán minden nyom nélkül kijöttél volna onnét. S irány Leon klubja, lebaltázni Napi Kettőt, hogy rossz adatbázist jelölt ki. Ó, persze rettentően sajnálkozott volna, az hétszentség, és máris adott volna újabb célpontot, új jégtörővel együtt. ő pedig visszaküldte volna az elsőt a Sprawl-ba, mondván, hogy okénak látszik. Mindeközben a fél szemét azért rajtad tartotta volna, hogy lássa, milyen egészségben vagy, s meggyőződjék róla, hogy senki nem szimatol az általad használt jégtörő után. De történhetett volna úgy is, ahogyan majdnem történt; ha a jégtörő nem egészen kóser, a jég halálra sütögetett volna, és Napi Kettő valamelyik figyelő cowboya betört volna a mamuskád lakásába, hogy visszavegye azt a software-t, mielőtt még bárki belebotlik a holttestedbe.

— Nemt'om, Beauvoir, ezt kurva nehéz meg…

— Nehéz a valagam! Az élet, az a nehéz. Úgy értem, üzletről beszélünk, tudod? — Beauvoir szigorúan nézett rá, keskeny orrára letolt szemüvege felett. Bőre világosabb volt, mint Napi Kettőé vagy a nagydarab másiké: tejszínnel megfuttatott kávé árnyalatában játszott. Magasan a sima homloka felett kezdődött lenyírt, gyapjas fekete haja. Szürke cápabőr köpenye alatt soványnak hatott, s Bobby egyáltalán nem találta fenyegetőnek. — De ami miatt itt vagyunk, és ami miatt te is itt vagy, az az a cél, hogy kideríts ük, mi történt valójában. És az valami más lesz.

— De úgy gondolta, hogy Napi Kettő bepalizott, és meg kellett volna döglenem? — Bobby még mindig a Szent Mária Szülőotthon tolószékében ült, bár már úgy érezte, nincs rá szüksége. — És most kurva nagy balhé néz ki a Sprawl-beli nehézfiúktól?

— Csakhogy felfogtad végre!

— És ezért dilizik most, hogy le se szar, mintha rühellené a pofámat, igaz? És közben be van szarva?

Beauvoir bólintott.

— És — folytatta Bobby, hirtelen ráébredve, mi miatt ideges annyira Napi Kettő, és miért van begyulladva — azért ilyen, mert én lerohantam a Nagy Játszótérre, ahol azok a geci Tuskók lepofoztak a deckemért! És a pasasok software-e még a deckemben volt! — Bobby előrehajolt izgalmában, hogy sikerült összeraknia a képet. — És ezek a fickók, ezek kinyírják vagy ilyesmi, ha vissza nem szerzi nekik, igaz?

— Azt hiszem, nagyon sok filmet nézel — mondta Beauvoir —, de határozottan ilyen kaliberű ügyről van szó.

— Na jó. — Bobby visszadőlt a tolószékbe, és csupasz lábát az asztal szélére rakta. — Nos, Beauvoir, kik ezek a fickók? Ezek a hogyishíjjákok, guanók? Azt mondja, varázslók? Mi a francot akar ez jelenteni?

— Hát, Bobby — felelte Beauvoir —, az egyikük én vagyok, és az a nagydarab pasas, akit szólíthatsz Lucasnak, az a másik.

— Valamelyiket már biztosan láttad korábban is — mondta Beauvoir, miközben a Lucas nevű férfi a asztalra tette a vetítődobozt, miután szakszerűen helyet csinált neki.

— Az iskolában — felelte Bobby.

— Te iskolába jársz, testvér? — csattant fel Napi Kettő. — Mi a faszért dugtad onnan ki az orrod? — Amióta Lucassal visszajöttek, egyfolytában dohányzott, és még rosszabbul nézett ki, mint korábban.

— Pofa be, Napi Kettő — förmedt rá Beauvoir. — Egy kis tanulás magának sem ártana.

— Megtanították, hogyan mozogjunk a mátrixban, hogyan férjünk hozzá a nyomtatvány-könyvtárban tárolt dolgokhoz, mint például…

— Jó, jó. — Lucas felegyenesedett, és nagy rózsaszín tenyeréről levert néhány nemlétező porszemet. — És használta valaha is arra, hogy nyomtatott könyvekhez jusson? — Levette makulátlan fekete zakóját; patyolattiszta fehér ingén vékony gesztenyevörös nadrágtartó feszült. Sima fekete nyakkendőjén kioldotta a csomót.

— Nem vagyok valami jó olvasó — felelte Bobby. — Tudok olvasni, csak fárasztó. Szóval, egen, már használtam ilyesmire. Megnéztem pár marha régi könyvet a mátrixról és egyebekről.

— Ezt sejtettem — mondta Lucas, és a doboz alját képező konzolba valamilyen apró decket csatlakoztatott. — Gróf Zéró. Count Zero interrupt. Régi programozózsargon. — átadta Beauvoir-nak a decket, akit parancsokat pötyögött bele.

A vetítődobozban bonyolult mértani alakzatok csúsztak a helyükre, egy háromdimenziós rács alig látható vonalai mentén. Bobby látta, hogy Beauvoir Barrytown cybertér-koordinátáit vázolja fel. — Téged ez a kék gúla fogja jelképezni, Bobby. Ott is van. — A doboz kellős közepén kék gúla kezdett lágyan pulzálni. — Most megmutatjuk, mit láttak Napi Kettő cowboyai, akik téged figyeltek. Innentől már felvett anyagot látsz.

A gúlából szaggatott kék fénysugár indult ki, egy rácsvonalat követve. Bobby nézte, s szinte látta önmagát, ahogy az anyja nappalijában ül egyedül, a behúzott függönyök mögött, ölében az Ono-Sendaival, s ujjai a decken mozognak.

— Megy a jégtörő — mondta Beauvoir.

A kék pontok elérték a doboz falát. Beauvoir a deckhez nyúlt, és a koordináták megváltoztak. Az első beállítást újabb mértani mező váltotta fel. Bobby ráismert a rács közepén lévő narancsszínű téglalaphalmazra.

— Ez volt az — dünnyögte.

A kék vonal a doboz falából továbbhaladva a narancssárga adatbázis felé igyekezett. Ahogy megközelítette, a téglalapok körül halovány szellemképek kezdtek pulzálni, és hunyorogva keringeni.

— Látni, hogy itt valami bűzlik — magyarázta Lucas. — Az ott a jegük, és már rád is állt; kiszúrt, még mielőtt elakadtál volna benne.

Amint a kék pontsor hozzáért a kavargó narancssíkhoz, rögtön egy áttetsző, narancssárga cső burkolta be, melynek átmérője valamivel nagyobb volt. A cső nyúlni kezdett, visszafelé száguldott a vonalon, amíg el nem érte a doboz falát…

— Ezalatt pedig odahaza Barrytownban… — szólalt meg Beauvoir. Ismét megpaskolta a decket, és most a Bobbyt jelző kék gúla került a középpontba. Bobby figyelte, ahogy előbukkan a narancsszínű cső a vetítődoboz falából, s a vonalat követve lágyan odasiklik a gúlához. — Ennél a pontnál komoly halál várt rád, cowboy. — A cső elérte a gúlát; narancsszín háromszögek csapódtak fel az oldalaira.

Beauvoir kimerevítette a vetítést.

— Ekkor — mondta Lucas — Napi Kettő felbérelt segítői, akik végeredményben kemény és tapasztalt konzolzsokék, meglátták, amit mindjárt magad is meg fogsz látni, és azt hitték, hogy szegény deckjük megzakkant. Lévén profik, előszedték a tartalék decket, de mikor bekötötték, ugyanazt látták. Na, ekkor döntöttek úgy, hogy felhívják a megbízójukat, Mr. Napi Kettőt, aki ebből a rumliból ítélve épp bulit akart csapni…

— Ember! — szólalt meg Napi Kettő, hisztérikusan remegő hangon. — Már megmondtam. Néhány ügyfelem szórakozni kívánt idefenn. Felfogadtam a fiúkat, hogy figyeljenek. Figyeltek is, és felhívtak. Én meg felhívtam magukat. Mi a fenét akarnak tulajdonképpen?

— Csak azt, ami a miénk — mondta szelíden Beauvoir. — Most pedig nézd meg ezt jó alaposan! Ezt a geciládát mi rendellenes jelenségnek nevezzük, frankón… — megint megpöccintette a decket, és a visszajátszás folytatódott.

A doboz aljáról tejfehér virágok szökkentek szárba; Bobby kinyújtotta a nyakát, és úgy látta, mintha a virágok ezernyi apró gömböcskéből vagy buborékból állnának. Aztán tökéletesen rásimultak a rácsra, összeolvadtak, s egy fejnehéz, aszimmetrikus szerkezetet alkottak, ami egy szögletes gombára hasonlított. A fazettás oldallapok üresen és tisztán fehérlettek. A dobozban lebegő kép akkora lehetett, mint Bobby nyitott keze, de bárki, ha deckbe csatlakozva észleli, óriásinak találta volna. A dolog szarvakat növesztett, amelyek megnyúltak és harapófogókká görbültek, majd széttárultak, hogy megragadják a gúlát. Bobby látta, hogy a hegyük finoman keresztülhatol az ellenséges jég villogó narancsszín felületén.

— Azt kérdezte tőlem női hangon: „Mit csinálsz?” — hallotta Bobby a saját hangját. — Aztán azt kérdezte, miért csinálják, miért teszik ezt velem, miért ölnek…

— Aha — mondta nyugodtan Beauvoir. — A végén még jutunk valamire!

Nem tudta, hogy hová mennek, de örült, hogy kikerült végre abból a székből. Beauvoir félrehajolt egy kacskaringós ikerszálon himbálózó tenyészlámpa útjából, kishíján belecsúszva egy zöld hártyával borított pocsolyába. Eltávolodva Napi Kettő kanapé-tisztásától, a levegő sűrűbbé vált. Üvegházat idéző nyirkosság és növényszag lebegett körülöttük.

— Szóval így történt — mondta Beauvoir. — Napi Kettő odaküldte pár haverját a Covina Csomóponti Telepre, de neked hűlt helyed volt. S a deckednek is.

— Nos — mondta Bobby —, azt hiszem, egy kicsit az én hibám is

volt. Úgy értem, ha akkor nem húzok el Leonhoz, mert tényleg kerestem Napi Kettőt, sőt még ide is próbáltam feljutni, szóval akkor megtalált volna, igaz? — Beauvoir megállt, hogy megcsodáljon néhány szál dús levelű, virágzó kendert. Vékony barna mutatóujjával könnyedén megsimította a sápatag, színtelen virágokat.

— Való igaz — válaszolta végül —, de ez üzleti dolog. Valakit be kellett volna állítania, hogy figyelje a lakásodat, amíg a buli tart, hogy se te, se a software ne indulhasson programon kívüli sétákra.

— Hát, Rheát és Jackie-t Leon klubjába küldte, mivelhogy ott láttam őket. — Bobby benyúlt pizsamája nyakán, és megvakarta a mellét és a hasát keresztbehasító, leragasztott sebet. Aztán eszébe jutott a százlábúszerűség, amit Pye a varrathoz használt, és sietve kihúzta a kezét. Viszketett ugyan végig az egész, de meg sem akarta érinteni.

— Nem, Jackie és Rhea hozzánk tartozik. Jackie mambo, egy papnő, Danbala lova… — Beauvoir továbbcsörtetett. Bobby feltette, hogy rátalált a kusza hidroponikus erdőn átvezető csapásra vagy ösvényre, bár az látszólag nem vezetett sehová. Néhány nagyobb cserjét zölden műanyag szemeteszsákokba ültettek, amelyek sötét humusszal voltak degeszre tömve. Sok zsák már kipukkadt; halvány gyökerek kúsztak táplálékot keresve az árnyékban, a tenyészlámpák között, ahol az idő és a fokozatosan hulló levelek összjátéka folytán vékony komposztréteg képződött. Jackie talált Bobbynak egy pár fekete nylonsarut; most ezt viselte, de lábujjainak köze máris megtelt nyirkos földdel.

— A lova? — kérdezte Beauvoir-tól, miközben kikerült egy szúrós küllemű és kifordított pálmának tűnő képződményt.

— Danbala lovagolja meg, Danbala Wedo, a kígyó. Más alkalmakkor a felesége, Aida Wedo lovául szolgál.

Bobby úgy döntött, nem feszegeti a dolgot. Megpróbált témát váltani:

— Hogyhogy Napi Kettőnek ilyen kurva nagy kéglije van? És mire jók ezek a fák meg ezek az izék? — Emlékezett rá, hogy Jackie és Rhea keresztülgurították egy ajtón a Szent Mária tolószékével, de azóta sem látott egyetlen falat sem. Tudta, hogy a lakónegyed x hektárra rúg, tehát Napi Kettő lakása elvben ekkora is lehetne. De az, hogy egy mégoly belevaló seftelő ekkora lakást megengedhessen magának, felette valószínűtlennek tűnt. Senki nem engedhet meg magának ilyen baromi méretű helyet, és egyáltalán, miért akarna bárki is egy csepegő hidroponikus erdőben lakni?

Az utolsó derma hatása már a vége felé járt, a háta és a mellkasa égni és sajogni kezdett.

— Fikuszok, mapou-fák… A Lakótelepnek ez az egész szintje lieu saint, szent hely. — Beauvoir Bobby vállára tette a kezét, és egy közeli

fa ágairól alátekeredő, kétszínű szálakra mutatott. — A fákat különböző loának szentelték. Azt ott például Ougounak, Ougou Feraynek, a háború istenének. Sokféle növényt termesztenek idefent, gyógyfüveket a természetgyógyászoknak, másokat meg csak kedvtelésből. De ez nem Napi Kettő birtoka; ez köztulajdon.

— Úgy érti, az egész Lakótelep benne van ebben? Ezekben a vudu-dologokban? — Ez rosszabb volt, mint Marsha legsötétebb képzelgései.

— Nem, fiam — nevetett fel Beauvoir. — A legtetején egy mecset található, aztán szanaszét szórva több tízezer szentfazék baptista, meg van egy templom, a tudo… A szokásos dolgok. Mégis — vigyorodott el —, mi vagyunk azok, akiknél hagyomány a dolgok elrendezése. De ennek a szintnek a története régi időkre nyúlik vissza. Akik jó száz éve megtervezték ezeket a helyeket, lehettek vagy nyolcvanan, arra törekedtek, hogy annyira önellátóvá tegyék őket, amennyire csak lehetséges. Termesszenek ennivalót, tudják fűteni és energiával ellátni magukat, satöbbi. Na most, ez a hely, amibe már jó mélyre ástál, pont egy jókora hévforrás felett van. Odalenn nagy a meleg, de egy kazán fűtéséhez mégsem elegendő; ebből nem jutottak energiához. Megpróbáltak a tetőre telepíteni egy erőművet, kiraktak kábé száz Darrieus-rotort, amiket ők tojásszeletelőknek hívnak. Szélerőművet csináltak, érted? Manapság már jobbára a Nukleáris Hatóságtól kapják a wattokat, mint akárki más. De a hévforrás vizét felszivattyúzták egy hőcserélőbe. Meginni túl sós lenne, így csak felmelegítik vele a szokásos Jersey-i csapvizet, amiről sokan szintén azt tartják, hogy nem érdemes meginni… — Végre valami falféleséghez közeledtek. Bobby visszanézett. A sáros betonpadlón csillogó sekély tócsákban a törpefák ágai tükröződtek, a csupasz, sápadt, összevissza nőtt gyökerek a hidroponikus folyadék hevenyészett tartályaiba merültek. — Aztán garnélarákos tartályokba szivattyúzták a vizet, és sokat tenyésztettek belőlük; a garnélák melegvízben gyorsan nőnek. Aztán csöveken keresztül átvezették a betonon, fel idáig, hogy itt jó meleg legyen. Ezt a helyet arra tervezték, hogy hidroponikus taréjfűt, salátát, meg efféléket termesszenek benne. Aztán felvitték a vizet ki a tetőre, a törpeharcsa-tartályokhoz. A garnélaürüléket algákkal zabáltatták fel, az algákat meg a törpeharcsákkal; és így megy körbe a dolog. Vagy legalábbis ez volt az elképzelés. Arra nem számítottak, hogy valaki felmegy és felrugdossa azokat a Darrieus-rotorokat, hogy helyet csináljon egy MEnek, és sok egyéb változást sem kalkuláltak bele a tervbe. A végén ez a hely maradt meg nekünk belőle. De a Lakótelepen még mindig akad némi fenemód finom garnélarák… és harcsa is.

A falhoz értek. üvegből volt, és vastagon gyöngyözött rajta a páralecsapódás. Mögötte pár centire újabb fal sötétlett, amely mintha

rozsdás lemezacélból lett volna. Beauvoir cápabőr köpenye belső zsebéből holmi kulcsot halászott elő, és az ablakot kettéosztó csupasz fémötvözet-gerenda nyílásába dugta. Valahol a közelben egy motor életre köhögte magát; a széles acélredőny felnyílt és remegve kifordult, s mögötte feltárult az a panoráma, amit Bobby már sokszor elképzelt.

Magasan a Lakótelep tetején lehettek, majdnem legfelül, mert a Nagy Játszóteret a két kezével le tudta volna takarni. Barrytown lakótömbjei szürkésfehér gombákként terjengtek egészen a látóhatárig. Már szinte teljesen besötétedett, és Bobby a lakótornyok utolsó hulláma mögött rózsaszín derengésre lett figyelmes.

— Az a rózsaszín, az ott a Sprawl, ugye?

— Úgy van, ám minél közelebb kerül hozzá az ember, annál kevésbé tetszik neki. Volna kedved elruccanni oda, Bobby? Gróf Zéró készen áll, hogy elmenjen a Sprawlba?

— De még mennyire! — mondta Bobby, tenyerét a gyöngyöző üvegre tapasztva. — Fogalma sincs, hogy… — S ekkor a derma hatása végképp elenyészett, hátába és mellébe pokoli fájdalom hasított.

14. ÉJSZAKAI JÁRAT

Ahogy beesteledett, Turnert újra elfogta a stressz.

Úgy tűnt, már jó ideje nem érezte, de most, hogy bekattant, olyan volt, mintha mindig is körülvette volna az emberfeletti, szinkronkapcsolt áramlás, amelyet a stimulálószerek meg sem közelítenek. Csak nagyobb disszidálások helyszínén számíthatott rá, ahol ő volt a parancsnok, és akkor is csak a tényleges bevetés előtti utolsó órákban.

De azóta sok idő eltelt. Delhiben csak lehetséges menekülési útvonalakat vizsgált meg egy tisztviselő számára, aki még nem volt egészen biztos benne, hogy igazán át akar-e állni. Ha akkor éjjel is stresszben dolgozik, ott a Chandni Chauk-ban, talán ki tudta volna kerülni azt a dögöt. Valószínűleg nem sikerült volna, de a stressz rábírta volna, hogy megpróbálja.

Most a stressz lehetővé tette, hogy csoportosítsa a bázison szerepet játszó tényezőket, mérlegelje a kisebb problémákkal szemben álló egyedi, de nagyobb gondokat. Apróbb zűrök már akadtak, de igazán nagy egyelőre nem. Lynch és Webber már-már hajba kapott, szét kellett választania őket. Kezdeti ösztönös meggyőződése, miszerint Lynch lenne Conroy vamzere, most megerősödött. A stressz alatt az ösztönök kiélesednek; a dolgok boszorkányossá válnak. Nathannak a kommersz svéd kézmelegítőkkel gyűlt meg a baja; ha valamiben nem akadt elektronikus áramkör, akkor nem tudott vele mit kezdeni. Turner végül Lynch-et állította be, hogy feltöltse és begyújtsa a kézmelegítőket. Aztán hagyta, hogy Nathan kettesével kivigye, és méterenként felszínesen a homokba ássa őket, a két narancsszínű szalag mentén.

A Conroy küldte mikrosoft telefújta a fejét saját világának kavargó tényezőivel: repülési sebességgel és magassággal, g-értékekkel, a gép állás- és irányszögeivel. Állandó, tudatalatti litániát zengett a gép tűzvezető rendszeréről, magyarázva a célkijelölőket, bombavetési vonalakat, befogóköröket, késleltetési és kioldási jelzéseket, fegyverszámlálókat. Conroy a mikrosoftot egy kis üzenettel is megfejelte, amelyben jelezte, mikorra várható a gép, és hogy az utas számára is kialakították benne a helyet.

Kíváncsi volt, vajon Mitchell most mit csinál vagy érez. A Maas Biolabs észak-amerikai telepét egy meredek fennsík mélyébe faragták, amely sziklaasztalként emelkedett a sivatag padlata fölé. Turner a biosoft-dossziéból már ismerte a fennsíkba vágott ablakok fényesen ragyogó esti látványát. Úgy hatott, mint egy roppant hajó kormányosfülkéje, mely az arizonai óriáskaktuszok tengerének magasra emelt karjai felett úszik. Mitchell számára ugyanez börtön és

erődítmény volt, s az otthona is kilenc éven át. Ott a belsejében tökéletesítette azokat a keresztezési eljárásokat, amelyekkel más kutatók már közel egy évszázada kísérleteztek eredménytelenül. Elrákosodott emberi sejtek és egy korábban elvetett, félig már feledésbe merült DNS-szintetizálási módszer segítségével létrehozta azokat a halhatatlan hibridsejteket, amelyek az új technológia alapvető termelési eszközei lettek. Ezek a miniatűr biokémiai üzemek aztán ontották magukból a megtervezett molekulákat, amelyekből aztán a biochipeket gyártották. Mitchell mint csúcsszintű kutató, az utolsó órákat töltötte a Maas-tömb mélyén.

Turner próbálta elképzelni Mitchell új és megváltozott életvitelét a Hosakához való átállás után, de sehogy sem sikerült. Tényleg annyira különbözne egymástól egy arizonai és egy honsúi kutatótelep?

Mitchell kódolt emlékei többször is feltörtek benne azon a hosszú napon, s különös félelemmel töltötték el, amelynek, úgy tűnt, semmi köze a küszöbön álló hadművelethez.

A jelenség intimitása azonban továbbra is zavarta, s meglehet, hogy a félelemérzet is ebből származott. Bizonyos töredékek a tartalmukhoz képest teljesen aránytalan érzelmi erővel bírtak. Vajon egy koszos Cambridge-i kollégiumi hálóterem kopár folyosóját felidézve miért fogta el bűntudat és önutálat? Más képekhez viszont, amelyeknek logikailag bizonyos fokú érzelmi töltéssel kellett rendelkezniük, különös módon semmilyen hatás nem kapcsolódott. Mitchell csecsemőkorú kislányával játszik egy bérelt genfi villa hatalmas gyapjúszőnyegén: a gyermek kacag, apja kezét cibálja. Érzelmi reakció: nulla. Turner szemével nézve a kutató egész életét egyfajta végzetesség jellemezte; éleselméjű volt, amit már korán felfedeztek és magasan motiváltak, és a vállalaton belüli szelíden könyörtelen manipulációkra is igen rátermett. Ez utóbbira mindenkinek szüksége van, aki arra pályázik, hogy vezetőszintű kutató legyen. Ha létezik valaki, aki eleve arra rendeltetett, hogy feltornázza magát a laboratóriumi-vállalati szamárlétra tetejére, akkor az Mitchell, állapította meg Turner.

Turner maga sosem tudott közelebbi kapcsolatba kerülni a zaibatsuk embereinek, ezeknek az életfogytosoknak a meglehetősen törzsi szerveződésű világával. Ő örökös kívülálló volt; a vállalatközi politika titkos tengerén hánykolódó zsivány-tényező. A vállalati alkalmazottak képtelenek lettek volna olyan kezdeményezésekre, amilyeneket Turnernek kellett megtenni egy-egy kimenekítés megtervezése során. Képtelenek lettek volna arra is, hogy olyan profi hányavetiséggel igazítsák hűségüket új munkaadójukhoz, ahogyan Turner szokta. Vagy talán arra nem lettek volna képesek, hogy a szerződés megkötése után olyan rendíthetetlen elkötelezettséggel

dolgozzanak neki, ahogyan ő. Turner tinédzserkora végén sodródott bele a biztonsági munkákba, amikor a háború utáni gazdaságban dühöngő pangás teret nyitott az új technológiák lendítőerejének. Tekintve, hogy nem volt különösebben nagyravágyó, biztonsági munkáit jól végezte. Keménykötésű, erős testtartása mély benyomást tett gazdái ügyfeleire, és ravasz volt, nagyon ravasz. Jól öltözködött, és jó érzéke volt a technológiához.

Conroy Mexikóban fedezte fel, ahol Turner munkáltatója a Sense/Net egyik szimstim forgatócsoportjával szerződött le a biztonsági feladatok ellátására. A csoport félórás epizódokat akart felvenni egy futó dzsungelkaland-sorozathoz. Amikor Conroy megérkezett, Turner már az utolsó simításokat végezte. Összehozta egymással a Sense/Netet és a helyi kormányt, lefizette a városi rendőrfőnököt, kielemezte a szálloda biztonsági rendszerét. Elbeszélgetett a helyi idegenvezetőkkel és sofőrökkel, majd kétszer is leellenőrizte a történeteiket. Digitális hangvédelmet biztosított a szimstim-csoport adó-vevői számára, megszervezte a válságstábot is, és a Sense/Net táborhelye köré szeizmikus érzékelőket telepített.

Bement a szálloda bárjába, ami a hall dzsungelkertszerű meghosszabbítása volt, és leült az egyik üveglapú asztalhoz. Egy sápadt, kócos, hidrogénezett hajú pasas, mindkét kezében egy pohár itallal, odasétált hozzá. Sápadt bőre megfeszült csontos arcvonásain és magas homlokán; bőrszandált, farmert, és gondosan vasalt katonai inget viselt.

— Maga azoknak a szimstimes srácoknak a biztonsági embere — szólította meg Turnert, és az egyik poharat letette eléje az asztalra. — Alfredótól tudom.

Alfredo a szálloda egyik csaposa volt. Turner felpillantott a pasasra: szemmel láthatóan józan volt, és világraszólóan pökhendi.

— Nem hiszem, hogy bemutattak volna minket egymásnak — mondta Turner, s nem mutatta jelét, hogy elfogadná a felkínált italt.

— Annyi baj legyen — felelte Conroy, s letelepedett az asztalhoz. — Egy csapatban játszunk.

Turner csak bámult. Testőrszerű mivolta lerítt róla, alakja sohasem nyugvó éberséget sugárzott, és akkor holmi jöttment csak ilyen lazán megsérti a személyes terét.

— Tudja — folytatta a férfi, olyan hangnemben, mintha egy csapatot dorgálna, akiknek nem ment az idény túl fényesen —, azok a szeizmikus érzékelők, amiket kirakott oda, szart se érnek. Tudok olyan embereket, akik bemennének oda, megennék a srácokat reggelire, tekéznének egyet a csontjaikkal, és fütyörészve távoznának. Azok a szeizmikus egységek észre sem vennék az egészet.

A „tekéznének egyet a csontjaikkal” kifejezés elég is volt Turnernek. Úgy döntött, hogy kidobja a pasast.

— Nézze csak, Turner, itt a főnöknője! — A férfi rámosolygott Jane Hamiltonra, aki viszonozta a mosolyt. Hatalmas kék szemei tökéletesen és tisztán ragyogtak, s mindkét írisz körül megcsillantak a Zeiss Ikon embléma miniatűr aranybetűi. Turner megdermedt, a másodperc törtrészéig teljes bizonytalanság fogta el. A sztár ott állt mellettük, túlságosan is közel, és a sápadt pasas felkelt…

— Örülök, hogy találkoztunk, Turner — mondta. — Előbb vagy utóbb összekerülünk. Ami a szeizmikus érzékelőket illeti, azt tanácsolom, egészítse ki őket egy sor vijjogóval!

Aztán megfordult és elballagott; barna, frissen vasalt inge alatt táncoltak az izmai.

— Ez jó, Turner — mondta Hamilton, leülve az idegen helyére.

— He? — Turner a pasast figyelte, amint eltűnik a rózsás bőrű turistáktól zsúfolt hallban.

— Sosem láttam még magát másokkal társalogni. Maga mindig mintha csak adatokat gyűjtene és jelentést írna az emberekről. Jólesik látni, hogy a változatosság kedvéért barátkozik is velük.

Turner ránézett a lányra. Húsz éves volt, néggyel fiatalabb Turnernél, heti keresete pedig durván kilencszerese volt annak, amit Turner egy év alatt kapott. Szőke haját a sorozatbeli szerep miatt rövidre vágatta, bőre csokibarna volt, s a lány sugárzott, mintha kvarclámpák hevítenék belülről. Kék szemei embertől idegen, tökéletes optikai készülékek voltak: tápoldatban növesztették őket, Japánban. A lány színésznő és kamera volt egy személyben; szemei sok millió új yenbe kerültek, és ő még nem is számított drágának a Sense/Net sztár-rangsorában.

Ott maradt vele a bárban, amíg a lány felhajtott két italt, aztán visszakísérte a táborhelyre.

— Most sincs kedve bejönni még egy italra, igaz, Turner?

— Nincs — felelte a férfi. A lány már előző este is felajánlotta ezt, és elég nyilvánvaló volt, hogy többet nem fogja. — Ellenőriznem kell a szeizmikus egységeket.

Később, de még aznap éjjel, felhívta New Yorkot egy olyan mexikóvárosi cég számáért, amely szállítana neki vijjogókat a táborhely körbekerítéséhez.

De egy hét múlva Jane és még három társa — a forgatócsoport fele — már halott volt.

— Részünkről kiguríthatjuk a dokikat — jelentette Webber. Turner észrevette, hogy a nő ujjatlan, barna bőrkesztyűt visel. Napszemüvege helyett átlátszó lövész-szemüveget tett fel, csípőjéről pisztoly lógott. — Sutcliffe a bázishatár egységeit figyeli távszabályzóval. Mindenki másra szükségünk van, hogy azt a dögöt áttoljuk a bokrokon.

— Rám is?

— Ramirez arra hivatkozott, hogy ilyen kevéssel a becsatlakozás előtt már nem szabad semmilyen fárasztó munkát végeznie. De szerintem csak a lustaság beszél a kis Los Angeles-i szarfaszúból.

— Téved — kelt fel Turner a padról. — Igazat beszélt. Ha meghúzza a csuklóját, mi a bokánkat ütjük meg marhára. Még egy olyan apró sérülés is kihathat a sebességére, amit esetleg meg se érezne…

Webber vállat vont.

— Egen. Most a bunkerben ül, a maradék vizünkben sikálja a kezét, és dúdol hozzá, úgyhogy biztos nem lesz semmi baj.

Amikor a műtőmodulhoz értek, Turner gépiesen megszámolta a fejeket. Hét. Ramirez a bunkerben volt. Sutcliffe pedig valahol a salaktégla-labirintusban, az öregségeket lesve. Lynch egy Steiner-Optic lézert akasztott a jobb vállára; kompakt modell volt, behajtható, ötvözött válltámasszal, és beépített telepekkel, amelyek a csőként szolgáló titánzávárzat alatti, vaskos markolatban rejtőztek. Nathan fekete kezeslábast vett fel, hozzá porlepte fekete ejtőernyős-csizmát. A nyakában ott lógott a dülledt, hangyaszem-szerű képerősítő szemüveg. Turner levette mexikói napszemüvegét, kék munkásinge mellzsebébe dugta, és rágombolta a hajtókát.

— Hogy s mint, Teddy? — szólított meg egy száznyolcvan centis, tagbaszakadt, felnyírt hajú férfit.

— Kösz, jól — vigyorgott vissza Teddy, kivillantva fogait. Turner végigmérte és fejbiccentve üdvözölte az akciócsoport másik három tagját is: Comptont, Costát és Davist.

— Kezdünk a végihez érni, he? — kérdezte Costa. Kerek, nyirkos arca volt, s vékony, gondosan nyírott szakálla. Akárcsak Nathan és a többiek, ő is feketébe öltözött.

— Közel járunk hozzá — felelte Turner. — Eddig minden simán ment.

Costa bólintott.

— Még harminc perc van hátra a becsült érkezésig — közölte Turner.

— Nathan, Davis! — mondta Webber. — Kössék ki a szennyvízvezetéket! — átnyújtotta Turnernek az egyik Telefunken fülhallgató-egységet; már korábban kibontotta a fóliacsomagolásból. Egyet ő is feltett, az öntapadós gégemikrofonról lehúzta a védőszalagot, és napégette nyakára illesztette.

Nathan és Davis a modul mögötti árnyékban motoszkált. Turner hallotta, ahogy Davis csendesen átkozódik.

— A francba — szólalt meg Nathan. — Nincs csővégzáró kupakunk!

A többiek felnevettek.

— Hagyják! — szólt rájuk Webber. — Gyerünk a kerekekkel! Lynch és Compton, szedjék le az ékeket!

Lynch pisztolyforma motoros csavarhúzót húzott elő az övéből, és bebújt a műtő alá. A modul himbálózott, rugóstagjai meg-megnyikordultak; az orvosok mozogtak odabenn. Turner hallotta, amint belül felsivít valami készülék, aztán Lynch csavarhúzójának csattogása hallatszott, ahogy végzett az ékekkel.

Turner betette a füldugóját, és az ádámcsutkájához ragasztotta a gégemikrofont.

— Sutcliffe? Hallani?

— Igen — jött az ausztrál válasza, a koponyája fenekéről visszhangzó, vékony hangon.

— Ramirez?

— Hangosan és tisztán…

Nyolc perc. Tolták kifelé a modult, tíz vastag kerekén gurítva. Turner és Nathan az elülső kerekeket kormányozta. Nathan feltette a képerősítő szemüveget; Mitchell kimenekítése újhold idejére esett. A modul képtelenül nehéz volt, és alig lehetett kormányozni.

— Mintha egy bevásárlókocsikra rakott kamiont tolnánk — dünnyögte Nathan magában. Turnernek sajgott a dereka. Delhi óta még egyszer sem fájt.

— Állj! — szólalt meg Webber, a bal oldali harmadik kerék mellől. — Elakadtam egy kurva kőben…

Turner elengedte a saját kerekét, és kiegyenesedett. A denevérek ma éjszaka csapatokban rajzottak: rengeteg csillámló lény a csillagos sivatagi égbolt előtt. Mexikóban, a dzsungelben is voltak denevérek, gyümölcsszopó fajták, amik a Sense/Net táborhelyét körülölelő fákon aludtak. Turner megmászta azokat a fákat, s a lecsüngő ágakat teliaggatta feszesre húzott molekuláris egyágú fonalakkal, melyek többméternyi, láthatatlan borotvaként lesték az óvatlan behatolót. Ám Jane és a többiek ennek dacára meghaltak az Acapulco melletti hegyoldalon történt robbantásban. Valaki később úgy nyilatkozott, hogy egy szakszervezettel támadt nézeteltérésük. De igazából semmit nem derítettek ki, csak a primitív, zsinóros bomba tényét, a töltet elhelyezését, és a rejtekhelyet, ahonnét felrobbantották. Turner is felkapaszkodott a hegyoldalra, vérrel borított ruhában, s megszemlélte az aljnövényzetből gyúrt fészket, ahol a gyilkosok várakoztak. Látta a késes kapcsolót és a rozsdás kocsiakkumulátort; néhány kézzel sodort cigaretta csikkje is ott hevert, meg egy Bohemia söröskupak, amely még újként csillogott.

A sorozatot le kellett állítani. A válságstáb nagy szolgálatot tett: ők szervezték meg a holttestek elszállítását, meg a szereplők és a forgatócsoport túlélőinek hazatelepítését. Turner az utolsó géppel

távozott. Acapulcóban nyolc whiskyt hajtott le a reptéri bárban, s mikor már alig látott, kitámolygott a központi jegykezelő területre. Itt belebotlott egy Buschel nevű technikai tisztviselőbe, aki a Sense/Netnél dolgozott Los Angelesben. Buschel Los Angelesi barnasága alatt sápadt volt, hullámkrepp öltönye izzadságtól csatakosan lógott rajta. Sima falú alumíniumtáskát cipelt, filmesdobozhoz hasonlót, oldalait elhomályosította a párakicsapódás. Turner rámeredt a férfire, aztán a párás táskára, amin vörös és fehér figyelmeztető matricák hirdették a kriogenizált anyagok szállításánál betartandó előírásokat.

— Krisztusom — szólalt meg Buschel, megpillantva öt. — Turner. Sajnálom, öregem. Ma reggel jöttem le. Mocskos, rohadt üzlet! — Zakója zsebéből lucskos zsebkendőt vett elő, és megtörölte az arcát. — Mocsok meló. Ilyet még sosem kellett csinálnom, mielőtt…

— Mi van abban a táskában, Buschel? — Turner most közelebb állt hozzá, noha nem vette észre, hogy előrelépett volna. Még a pórusokat is látta Buschel lebarnult képén.

— Jól van, öregem? — Buschel hátralépett. — Rosszul néz ki.

— Mi van abban a táskában, Buschel? — Öklével belemarkolt a hullámkrepp zakóba, ízületei fehérek voltak és reszkettek.

— Hagyjon már a francba, Turner! — A férfi kitépte magát, és most már mindkét kezével megmarkolta a táska fülét. — A szemek… alig sérültek meg. Csak az egyik szaruhártyán esett néhány apróbb karcolás. Azok a rögzítők a Net tulajdonát képezik. Ez is benne volt a lány szerződésében, Turner.

És ő elfordult, zsigerei csomóba rándultak a nyolc tisztán lehúzott whisky körül; küzdött a rátörő hányingerrel. És sikeresen küzdött ellene kilenc éven át, egészen addig, amíg a hollandustól eljövet rá nem szakadt minden emlék. Londonban, a Heathrow-n zuhant rá, s ő előrehajolt, s míg továbbmasírozott egy újabb folyosón, belehányt a kék szeméttartóba…

— Gyerünk, Turner! — hallotta Webbert. — Húzzon bele egy kicsit! Mutassa meg nekünk, hogy megy ez!

A modul ismét előrenyomult, a sivatagi növények kátrányos illatfelhőjén át.

— Itt készen vagyok — szólalt meg Ramirez távoli és nyugodt hangja. Turner megérintette a gégemikrofont:

— Küldök magának egy kis társaságot.

Elvette ujját a mikrofonról.

— Nathan, itt az ideje. Maga és Davis menjenek vissza a bunkerbe!

Davis a jeladót kezelte, ez volt az egyetlen olyan kapcsolatuk a Hosakával, amit nem a mátrixon keresztül tartottak. Nathan volt a Mr JavítsdMeg.

Lynch az utolsó biciklikereket is félregurította, be a parkolón túli bokrok közé. Webber és Compton a modul mellé térdelt, és rögzítették a vonalat, amely Hosaka sebészeit a harcálláspont Sony biomonitorával összekötötte. Most, hogy kerekeitől megfosztották, leengedték, és négy ékre felbakolták, a mozgó műtő Turnernek ismét a francia üdülőmodult juttatta eszébe. Arra az útra csak jóval később került sor, négy évvel azután, hogy Conroy beszervezte Los Angelesben.

— Hogy haladnak? — érdeklődött Sutcliffe a hírközlőn keresztül.

— Prímán — felelte Turner, megérintve a mikrofont.

— Magányos itt egyedül — panaszkodott Sutcliffe.

— Compton — szólt Turner —, Sutcliffe nem boldogul egyedül a bázishatár biztosításával. Szüksége van a segítségére. És a magáéra is, Lynch.

— Elég nagy kár — felelte Lynch a sötétből. — Azt reméltem, látni fogom az akciót.

Turner keze a tokjába dugott Smith Wesson markolatára csúszott, a zubbony nyitott szárnya alatt.

— Nyomás, Lynch! — Ha Lynch volt Connie besúgója, akkor vagy itt akar maradni, vagy a bunkerbe akar menni.

— A kurva életbe! — fakadt ki Lynch. — Senki sincs odakint, maga ezt jól tudja! Ha nem akarja, hogy itt legyek, akkor bemegyek és Ramirezt fogom nézni…

— Helyes — felelte Turner; kihúzta a pisztolyt, és benyomta a xenonprojektort aktiváló gombot. Az első fénysugár egy meggörbült kaktuszra vetült, tüskéi szürke szőrcsomóknak látszottak a kegyetlen fényességben. A második Lynch övcsatjának tüskés koponyáját fogta éles peremű, ragyogó fénykörbe. A lövés és a becsapódáskor felrobbanó lövedék hangja egybeolvadt, s rendülés ereje láthatatlan, táguló gyűrűkben terjedt szét, akár a mennydörgés.

Az ezt követő néhány másodpercben egyetlen hang sem hallatszott, még a denevérek és a bogarak is várakozón elnémultak. Webber a cserjésbe vetette magát, s Turner valahogy megérezte, hogy a nő most ott van mögötte. Tudta azt is, hogy már a pisztolyát is előkapta, s most barna, ügyes kezében tartva, halálos nyugalommal rászegezi. Compton eltűnt, fogalma sem volt, hová. Aztán Sutcliffe hangja tört elő a fülhallgatón keresztül, szinte a koponyájába hasítva:

— Turner! Mi volt ez?

A csillagfénynél most már ki tudta venni Webber alakját. A nő ott ült, térdére támasztott könyökkel, kezében a lövésre kész pisztollyal.

— Conroy vamzere volt — szólalt meg Turner, magyarázólag, s leengedte a Smith Wessont.

— Úristen! — mondta Webber. — De hiszen én vagyok Conroy vamzere!

— Volt kapcsolata kifelé. Már ismerem az ilyet.

A nőnek még kétszer el kellett ismételnie, míg meggyőzte.

Sutcliffe hangja a fejében, aztán Ramirezé:

— Megcsíptük a szállítmányt. Nyolcvan kilométer és közeledik… Minden más tisztának látszik. Húsz kilométerre dél-délkeletre parkol egy léghajó, Jaylene azt mondja, személyzet nélküli, menetrend szerinti teherszállító. Más semmi. Mi a faszról sipákol Sutcliffe? Nathan azt mondja, lövést hallott. — Ramirez be volt csatlakozva, s érzékrendszerének legnagyobb részét lekötötte a Maas-Neotek deck bemenete. — Nathan készen áll az első jelsorozattal…

Turner most már hallotta a bedőlő vadászgép hangját, ahogy fékez az országúti leszálláshoz. Webber már felállt, és feléje közeledett, fegyverével a kezében. Sutcliffe ugyanazt kérdezgette, újra és újra.

Turner felnyúlt és megérintette a gégemikrofont:

— Lynch meghalt. Itt a vadászgép. Ennyi.

És a sugárhajtású gép már ott is volt, mint egy föléjük boruló árnyék; iszonyú alacsonyan jött, fények nélkül. Felvillantak a fékrakéták; a gép úgy szállt le, hogy abba egy hús-vér pilóta belehalt volna, aztán különös nyikorgás hallatszott, amint utánállította burkolata csuklós lemezeit. Turner megpillantotta a műszerek zöld izzásának visszfényét a műanyag fülketető íve alatt.

— Elbaszta, Turner! — sziszegte Webber.

A nő mögött felpattant a műtőmodul oldalának csapóajtaja, keretében zöld fertőzésvédő kreppruhás, maszkos figura jelent meg. A mögüle kicsapó vakító, kékesfehér fényben torz árnyékot vetett a gép leszállásakor felkavart, s most a parkoló felett lebegő vékony porfelhőre.

— Becsukni! — üvöltött fel Webber. — Ez még nem az!

Amint az ajtó becsapódott és elnyelte a fényt, mindketten meghallották a könnyű sárkány motorhangját.

A vadászgép dübörgése után ez csak egy szitakötő zümmögésének hatott. A döngicsélés szaggatott volt, ahogy hallgatták, hol elhalkult, hol felerősödött.

— Fogytán az üzemanyaga — dünnyögte Webber —, de már közel van…

— Megjött — nyomta meg Turner a gégemikrofont. — Első jelsorozat.

Az apró gép elcsettegett felettük, mint a csillagokra vetülő fekete háromszög. Csendes elhaladtában hallották, hogy valami csapkod a szélben, talán Mitchell egyik nadrágszára.

Ott vagy fent, gondolta Turner, tök egyedül, a legmelegebb ruhádban, fejeden a magad fabrikálta infraszemüveg, és most keresed vele a számodra kirakott kézmelegítők kettős pontsorát…

— Te őrült marha — mondta hangosan, s szíve különös csodálattal telt meg —, te tényleg nagyon ki akarsz jutni!

S ekkor vidám kis pukkanással felröppent az első világítórakéta, és a fehér magnéziumfény lassan kezdett alászállni a sivatagra. Szinte azonnal követte két másik, és a piactér nyugati végéből hosszan felugattak a géppuskák. Turner a szeme sarkából látta, hogy Webber a bunker felé botladozik a bokron át, de tekintetét az élénk narancs-kék szárnyain alákanyargó sárkányrepülőre szegezte, meg a törékeny, háromszögletű futómű feletti, nyitott fémkeretben kuporgó, szemüveges alakra.

Mitchellre.

A parkoló a sodródó rakéták alatt olyan volt, akár egy kivilágított futballpálya. A sárkány bedőlt, és olyan lusta kecsességgel fordult, hogy Turnernek üvölteni támadt kedve. A bázishatáron túlról fehér ívben nyomkövető lövedékek spricceltek elő. Egy sem talált.

Tedd már le! Tedd már le!

Turner rohant, átugrálva a bokrok csonkjait, amik belekaptak a bokájába, s a zubbonya szegélyébe.

A rakéták. A fény. Mitchell szemüvege most hasznavehetetlen volt, nem láthatta a kézmelegítők infravörös izzását. A kijelölt sávot messze elhibázva jött be; az orrkerék beleakadt valamibe, a sárkány felbukfencezett, s összetaposott, megszaggatott lepkeként elterült önnön fehér porfelhőjében.

Turnernek úgy tetszett, a robbanás fénye egy villanásnyival hamarabb elérte, mint a hangja, s árnyéka a lába elé vetült, a sápadt bokrokra. A detonáció ereje felkapta és földhöz csapta. Ahogy elzuhant, meglátta a sárga tűzgolyóvá változott, széttört műtőmodult, s tudta, hogy Webber használta a tankelhárító rakétát. Aztán feltápászkodott, s már rohant is tovább, a pisztollyal a kezében.

Amikor elérte Mitchell sárkányának roncsait, épp kihunyt az első világítórakéta. A semmiből újabb rakéta ívelt fel, s kibomlott odafent. A tüzelés most már folyamatos volt. Turner átkúszott egy rozsdás, összegörbült bádoglemezen, és rábukkant a pilótára. Kezét-lábát szétvetve hevert, arcát és szemét eltakarta a házilag barkácsolt sisak és az otromba szemüveg-készülék. A szemüveget kifakult, ócska szalagcsíkokkal erősítették a sisakra. A kicsavarodott végtagokat fekete ruharétegek párnázata óvta. Turner nézte, amint a keze tépni kezdi a szalagot, odakap a szemüveghez: mintha távoli lények lennének, önálló életet élő fakó tengermélyi állatok holmi iszonyú csendes-óceáni árok fenekéről. Csak nézte, hogyan szaggatják őrjöngve a szalagot, a szemüveget, a sisakot.

Végül mindet lecibálta, s a hosszú, barna, verejtéktől csatakos haj előrehullott a lány fehér arcába, szétkenve rajta az egyik orrlyukból szivárgó vékony vércsíkot. A lány szeme kinyílt, látszott kifordult

fehérje, és Turner valahogy felrángatta, tűzoltófogásba kapta, és tántorogva elindult vele, amerre a vadászgépet remélte.

Vászoncipője talpa alatt megrendült a föld a második robbanáskor, és felködlött előtte a Ramirez cybertér-deckjén terpeszkedő plasztiktömb idétlen vigyora. Fény nem lobbant fel, csak a rázkódás hangja és hulláma terjedt szét a parkoló betonján.

Aztán a pilótafülkében találta magát. Hosszúláncú monomerek friss szaga érződött, akárcsak az új kocsikban: a nemrég alkotott technika ismerős illata. A lány mögötte volt; esetlen babaként tespedt el egy magassági háló ölelésében. Ezt Conroy egy San Diegó-i fegyverkereskedővel szereltette be a pilóta rögzítőhálója mögé. A gép remegett, akár egy eleven lény. Turner mélyebbre gubódzott a saját magassági hálójába, miközben az összekötő kábel után kotorászott. Megtalálta, a mikrosoftot kitépte a füle mögötti aljzatból, és a helyére csúsztatta kábel csatlakozóját.

Az ismeretek videojátékként csaptak le rá, tudata belecsúszott a vadászgép rendszerébe. Érezte, a hajlékony burkolat hogyan formálja át magát az elemelkedéshez, miközben a simán zümmögő szervómotorok lehajtották a pilótafülke tetejét. A magassági háló felfúvódott körülötte, merevvé rögzítve a végtagjait; a fegyver még mindig a kezében volt.

— Indulj, te rohadék!

De a gép már tudta, mit akar, s a hirtelen fellépő gyorsulás belepréselte Turnert a sötétségbe.

— Elvesztette az eszméletét — közölte a gép. Chiphangja távolról Conroyéra hasonlított.

— Mennyi időre?

— Harmincnyolc másodpercre.

— Hol vagyunk?

— Nagos felett. — A kivetítős üveglemez felfénylett: az Arizona-Sonora-vonal vázlatos térképét mutatta, alatta folyamatosan változó számjegyek peregtek.

Az égbolt elfehéredett.

— Mi volt ez?

Csend.

— Mi volt ez?

— Az érzékelőim robbanást jeleztek — szólalt meg a gép. — Nagyságrendje alapján taktikai nukleáris robbanófejre következtetek, de elektromágneses pulzálást nem tapasztaltam. A pusztítás epicentruma a kiindulási helyünk volt.

A fehér izzás elhalványult és elenyészett.

— Töröld az útvonalat — utasította Turner.

— Útvonal törölve. Kérem az új pályaadatokat.

— Azokat én is szeretném tudni — morogta Turner. Nem tudta hátrafordítani a fejét, hogy megnézze a lányt maga mögött. Csak töprengeni tudott, vajon él-e még.

15. DOBOZ

Marly Alainról álmodott.

Az alkonyati, vadvirágos réten a férfi magához ölelte a fejét, s cirógatta, majd hirtelen eltörte a nyakát. Marly ott hevert mozdulatlanul, de tudatában volt, hogy Alain mit csinál. Végigcsókolgatta, tetőtől talpig; aztán elvette a pénzét és a szobakulcsát. A csillagok óriásira nőttek, mozdulatlanul ragyogtak a fénylő mezők felett, s Marly még mindig érezte a férfi kezét a nyakán…

Felébredt a kávéillatú reggelben, és látta, ahogy a napfény szögletes foltjai végigkúsznak az Andrea asztalán fekvő könyveken. Andrea ismerős köhécselése is behallatszott; épp a reggeli első cigarettára gyújtott rá a tűzhely elülső gázrózsájáról. Marly lerázta magáról az álom sötét színeit, felült Andrea kanapéján, s a térde köré csavarta a sötétvörös takarót. A Gnass-eset, a rendőrség és a riporterek özöne után még sosem álmodott vele. Vagy ha mégis, gondolta, akkor valahogyan öncenzúrázhatta saját álmait, és kitörölte őket, mielőtt felébredt. Megborzongott, bár meleg volt a reggel, és a fürdőszobába sietett. Nem akart többé Alainról álmodni.

— Paco azt mondta nekem, hogy Alainnél fegyver volt a randink idején — mondta, amikor Andrea átnyújtotta a kávéval teli, kék zománcbögrét.

— Alainnél? Fegyver? — Andrea kettévágta a rántottát, és felét Marly tányérjára csúsztatta. — Micsoda bizarr ötlet! Olyan, mintha… mintha egy pingvinnek adnánk fegyvert!

Mindketten nevettek.

— Alain nem az a típus — folytatta Andrea. — Keresztüllőné a saját lábát, amikor épp valami izgalmas módon akarja meghatározni a művészet helyét és a vacsorája árát. Alain egy nagy rakás szar, bár ezzel nem mondok újat. Viszont ezzel a Pacóval a helyedben óvatosabb lennék. Mitől vagy olyan biztos benne, hogy tényleg Vireknek dolgozik? — Andrea vett egy falatot a rántottából, és a só után nyúlt.

— Láttam. Benne volt Virek érzékszervi környezetében.

— Csak valami hozzá hasonlót láttál; csak egy képet, egy gyerek képét.

Marly nézte, ahogy Andrea befalja a fél rántottát; a sajátját hagyta kihűlni a tányéron. Hogyan mesélhetne arról az érzésről, amit a Louvre-tól eljövet érzett? A bizonyosságról, hogy valami körülvette, és nyugodt precizitással figyeli; s arról, hogy Virek birodalmának legalább egy részében ő lett a középpont.

— Ő nagyon gazdag ember — kezdte.

— Virek? — Andrea a tányérra tette a kését és a villáját, és felemelte a kávét. — Szerintem is gazdag. Ha hihetünk az újságíróknak, ő korunk leggazdagabb egyedülálló embere. Gazdagsága felér egy zaibatsuéval. De pont ebben rejlik a csapda: tényleg egyedülálló-e? Egyedülálló-e abban az értelemben, mint ahogy te az vagy, vagy én az vagyok? Nem. Nem akarod megenni?

Marly gépiesen vagdosni kezdte a rántottát, és villájára szúrta a falatokat, mialatt Andrea tovább beszélt:

— Bele kéne kukkantanod abba a kéziratba, amin ebben a hónapban dolgozunk.

Marlynak teli volt a szája, csak a szemöldökét húzta fel kérdőn.

— A magas pályán keringő ipari klánok történetéről szól. A Nizzai Egyetemen készítette egy pasas. A te Vireked is benne van, ha jól emlékszem; igen, benne. Ellenpéldaként említik, vagy inkább a párhuzamos fejlődés típusaként. Azt a nizzai ipsét a vállalati korban létező egyedi gazdagság ellentmondása érdekli. Hogy egyáltalán hogyan létezhet; mármint egy nagy vagyon. Ő a magaspályás klánokat, az olyan embereket, mint a Tessier-Ashpool-ok, az arisztokrácia hagyományos mintáiból származó, nagyon kései változatoknak tekinti. Azért késeinek, mert a vállalati felfogás nem igazán kedvez az arisztokráciának. — Andrea a tányérjára tette a csészét, és az egészet a mosogatóhoz vitte. — Valójában most, hogy elkezdtem leírni, már nem is annyira érdekes az egész. Teli van nagyon-nagyon unalmas prózával a Tucatember természetéről. Nagy kezdőbetűvel: Tucatember. Szereti a nagy kezdőbetűket. Nem éppen stílusos. — Andrea megcsavarta a csapokat, s a szűrőegységből víz csobogott elő.

— De mit ír Virekről?

— Ha jól emlékszem erre az egészre, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy jól emlékszem, akkor azt, hogy Virek még meglepőbb, mint a pályán keringő ipari klánok. A klánok nemzedékeken át élnek, s ehhez jelentős orvosi segítséget vesznek igénybe: kriogenizálást, génmanipulációt, különféle öregedést gátló eljárásokat. Egy adott klántag halála, legyen az akár valamelyik alapítótag, a klánt mint üzleti entitást rendesen nem sodorja válságba. Valaki mindig akad, aki vár és kész rá, hogy a helyébe lépjen. Mindazonáltal az a különbség egy klán és egy vállalat között, hogy egy vállalatba nem kell szó szerint benősülni…

— De ők betanulási szerződést kötnek…

Andrea vállat vont. — Az olyan, mint egy lízing; ez nem ugyanaz. Ez valójában állásbiztosítás. De amikor a te Herr Vireked végül meghal, amikor már nem tudják hová nagyobbítani a tartályát, vagy akárhogyan, akkor az üzleti érdekeltségei fókusz nélkül maradnak. A mi nizzai emberünk szerint, ennél a pontnál a Virek és Társának vagy

a széthullását, vagy az átalakulását figyelhetjük meg. Ez utóbbi esetben a Valamilyen Vállalatot kapjuk eredményül; egy valódi multit, egyben a nagy T-vel írandó Tucatember újabb otthonát.

Andrea elmosta és megtörölgette a tányérját, majd a mosogató alatti fenyőpolcra tette.

— A pasas azt írja, ez elég baj, bizonyos szempontból, ugyanis nagyon kevesen maradnak, akik látják a szélét…

— A szélét?

— A tömeg szélét. Mi a közepében kóválygunk, te és én. Én mindenesetre biztosan.

Andrea átment a konyhán és kezét Marly vállára tette. — Vigyáznod kell ezzel. Az egyik feled máris sokkal vidámabb, de most már látom, ezt én magam is elintézhettem volna. Elég lett volna összehoznom téged meg azt a disznó egykori szeretődet egy kis ebédre. Ami a többi részét illeti, afelől nem vagyok biztos… Azt hiszem, a mi akadémikusunk elméletét romba dönti az a nyilvánvaló tény, hogy Virek és a magafajták már nagyon messze vannak attól, ami emberi. Szeretném, ha vigyáznál magadra…

Aztán megcsókolta Marly arcát, és elindult a munkahelyére. Segédszerkesztőként dolgozott egy nyomtatott könyvekkel foglalkozó, divatosan régies vállalkozásnál.

Marly a délelőttöt Andrea lakásán töltötte; a Braun segítségével megnézte a hét műalkotás hologramjait. A maga módján mindegyik különleges volt, de Marly minduntalan visszatért ahhoz a dobozhoz, amit először Virek mutatott meg neki. Ha nálam lenne az eredeti, merengett, és leszedném az üvegét, aztán egymás után kiszedném belőle a tárgyakat, mi maradna belőle? Haszontalan kacatok, egy bekeretezett üresség, esetleg egy kis porszag.

Elterpeszkedett a kanapén, a Braunt a hasára tette, és a dobozba bámult. Fájdalmat okozott. Marlynak úgy tűnt, hogy az alkotás valamit tökéletesen felkavar, de ennek az érzelemnek nem volt neve. Kezével keresztülnyúlt a fénylő illúzión, végigsimított a barázdált madárcsonton. Biztos volt benne, hogy Virek már megbízott egy ornitológust annak kiderítésével, hogy miféle madár szárnyának csontja lehet az. Feltételezte azt is, hogy mindegyik tárgy a legnagyobb precizitással meghatározható. Mindegyik holokártyában egy terjedelmes jelentést is mellékeltek az összes tárgy eredetéről, de Marly valamilyen belső késztetésre szándékosan figyelmen kívül hagyta valamennyit. Néha legjobb, ha a művészet rejtélyét gyermekként közelítjük meg. A gyermek meglátja mindazt, ami az avatott szemnek túl magától értetődő, túlságosan nyilvánvaló.

Marly letette a Braunt a kanapé melletti alacsony asztalra, és Andrea telefonjához lépett, hogy megnézze, mennyi az idő. Pacóval

abban maradtak, hogy egykor találkoznak, és megbeszélik Alain kifizetését. Alain azt mondta, háromkor fogja felhívni Andreánál. Miközben a pontos időt tárcsázta, a képernyőn egy műholdas híradó automatikus ismétlése pergett: egy JAL-űrsikló megsemmisült az Indiai-óceán felett, amikor újra belépett a légkörbe; a Boston-Atlanta Metropolisz-Tengelytől nyomozók vizsgálják egy brutális és értelmetlennek tűnő bombatámadás helyszínét, amely New Jersey egyik szürke külvárosának lakónegyedében történt; új Bonn déli negyedét milicisták felügyelete mellett kitelepítik, mert építőmunkások két fel nem robbant, háborús rakétát találtak, amelyekről feltételezik, hogy biológiai fegyverekkel vannak felszerelve; arizonai hivatalos források tagadják azokat a mexikói vádakat, melyek szerint a Sonora-határ közelében kis hatóerejű vagy nukleáris szerkezetet robbantottak volna… Miközben nézte, az ismétlés elölről kezdődött és az űrsikló-szimuláció újra tűzhalálba torkollt. Marly megrázta a fejét, és rákoppintott a gombra. Dél volt.

Eljött a nyár, Párizs felett az ég forró volt és kék, s Marly mosolyogva szívta be a friss kenyér és a fekete dohány szagát. Az érzés, hogy figyelik, most csökkenőben volt, ahogy a metró felől a Pacótól kapott címre igyekezett. Faubourg St, Honoré. A cím ismerősnek rémlett. Egy galéria lehet, gondolta.

Igen. A Roberts. A tulajdonosa egy amerikai, akinek New Yorkban is van három galériája. Drága, de most már nem olyan elegáns.

Paco egy hatalmas tábla előtt várta. A táblát vastag és egyenetlen lakkréteg fedte, alatta, egymás hegyén-hátán, apró igazolványképek százai, amilyeneket a vasútállomásokon és buszpályaudvarokon látható ódivatú masinákkal szoktak készíteni. Láthatóan mindegyik fiatal lányokat ábrázolt. Marly gépiesen elolvasta az alkotó nevét és a mű címét. Olvass Nekünk A Holtak Nevének Könyvéből.

— Felteszem, maga érti az efféle dolgokat — jegyezte meg savanyúan a spanyol. A párizsi üzleti divat szerint szabott, drágának látszó kék öltönyt viselt, fehér puplininggel, hozzá egy felettébb angolos hatású nyakkendőt, valószínűleg Charvet-től. Most egyáltalában nem látszott pincérnek. Vállán fekete, bordázott gumiból készült, olasz táska lógott.

— Mire gondolsz? — kérdezte Marly.

— A holtak nevére. — Paco a fejével a tábla felé intett. — Maga ilyesmikkel kereskedett.

— Mit nem értesz rajta?

— Néha úgy érzem, hogy ez, ez az egész kultúra úgy, ahogy van, csak trükk. Csak holmi fortély. Egész életemben a Senort szolgáltam, hol ilyen, hol olyan álruhában, érti? És a munkám ki is elégített, s nem volt híjával győzedelmes pillanatoknak sem. De akárhányszor is

küldött gazdám a művészet üzleti világába, még sohasem leltem benne örömöm. Gazdám maga a gazdagság. A világban rengeteg a csodaszép dolog. És Senor mégis hajszol egy…

— Paco vállat vont.

— Akkor tudod, hogy mi tetszik neked — mosolygott rá Marly. — Miért ezt a galériát választottad a megbeszélésünkre?

— Senor ügynöke itt vette az egyik dobozt. Nem olvasta el a leírásokat, amiket Brüsszelben kapott tőlünk?

— Nem — felelte Marly. — Megzavarhatná a megérzéseimet. Herr Virek a megérzéseimért fizet.

Paco felhúzta a szemöldökét. — Most bemutatom Picard-nak, a vezetőnek. Talán ő segíthet a maga megérzéseinek.

Átvezette Marlyt a termen, majd egy ajtón. Őszülő, testes, gyűrött kordbársony öltönyös francia férfit találtak mögötte, aki épp telefonált. A telefon képernyőjén Marly betű- és számoszlopokat látott: a napi New York-i piac árfolyamait.

— Ah! — fordult feléjük a férfi. — Estevez. Bocsássanak meg. Egy pillanat az egész. — Bocsánatkérően elmosolyodott, és visszatért a beszélgetéshez.

Marly böngészni kezdte az árfolyamokat. Pollock-é ismét esett. Marly számára a művészet ilyetén megközelítését volt a legnehezebb megemésztenie. Picard, ha ugyan így hívták, egy New York-i tőzsdeügynökkel éppen arról tárgyalt, hogy egy különleges művész alkotásának mekkora összegű „pontját” vegye meg. Egy „pont” számos módon kifejezhető volt, a vonatkozó médiumtól függően; de az majdnem bizonyos volt, hogy Picard sosem fogja látni az általa megvett műalkotásokat. Ha az alkotó megütötte a megfelelő mércét, az eredetik nagy valószínűséggel egy raktárba kerültek ládákba csomagolva, ahol senki sem láthatta őket. Napok vagy évek múltán Picard felvette ugyanazt a telefonkagylót, és utasította az ügynököt, hogy adja el őket.

Marly galériája eredetikkel kereskedett. Ez viszonylagosan szerényebb üzletnek számított, de volt némi ösztönös, érzelmi vonzereje. No és természetesen megvolt rá az esély, hogy meggazdagszik rajta az ember. Amikor Alain a Cornell-hamisítvány felbukkanását csodálatos véletlen rábukkanásnak állította be, Marly szentül hitte, hogy hallatlan szerencse mosolygott rá. Cornell is szerepelt a tőzsdeügynök listáján, méghozzá igen drága „pontokkal”.

— Picard — szólt rá Paco, akárha csak egy szolgához fordult volna —, a hölgy Marly Kruskova. Senor bevonta az ismeretlen dobozok ügyébe. Esetleg lenne néhány kérdése magához.

— El vagyok ragadtatva! — mosolygott melegen Picard, de Marly mintha valami felvillanást látott volna a barna szemekben. Nagyon olyan volt, mintha Picard egy nem is oly régi botránnyal igyekezne

összekapcsolni az imént hallott nevet…

— Ha jól tudom, az önök galériája intézte a tranzakciót annakidején.

— Úgy van — felelte Picard. — A művet kiállítottuk New Yorki bemutatótermeinkben, és számos árajánlatot kaptunk rá. Mindamellett úgy döntöttünk, Párizsban is bemutatjuk — sugárzott Picard —, és az Ön munkaadója által e döntésünk bizonyult a legértékesebbnek. Herr Virek hogy van, Estevez? Már jó pár hete nem láttuk őt…

Marly gyorsan Pacóra pillantott, de a fiú sötét arca nyugodt volt, teljesen fegyelmezett.

— Úgy hiszem, Senor nagyon jól érzi magát — felelte.

— Pompás! — lelkendezett Picard, valahogy túlságosan is, majd Marlyhoz fordult: — Csodálatos ember! Valóságos legenda! Nagy patrónus és hatalmas tudós!

Marlynak úgy rémlett, Paco felsóhajt.

— Meg tudná mondani, kérem, hogyan jutott az önök New York-i fiókja a szóban forgó műtárgyhoz?

Picard-nak leesett az álla. Pacóra nézett, majd vissza Marlyra. — Hát nem tudja? Nem mondták el Önnek?

— Megtudhatnám, kérem?

— Nem — válaszolta Picard. — Nagyon sajnálom, de nem mondhatom meg. Az a helyzet, hogy nem tudjuk.

Marly rámeredt. — Elnézést, de nem egészen értem, hogy ez hogyan lehetséges…

— A hölgy nem olvasta el a beszámolót, Picard. Mondja el neki maga. Jót fog tenni a megérzésének, ha a maga szájából fogja hallani.

Picard furcsa pillantást vetett Pacóra, aztán összeszedte magát.

— Természetesen — mondta. — Örömmel…

— Gondolod, hogy ez igaz? — kérdezte Marly Pacótól, amikor kiléptek a nyári napfényben fürdő Faubourg St. Honoré-ra. A tömeg tele volt japán turistákkal.

— Magam utaztam el a Sprawl-ba — mondta Paco —, és minden érintettel beszéltem. Roberts semmilyen feljegyzést nem hagyott a vételről, noha rendesen nem volt titkolódzóbb a szomszéd műkincskereskedőnél.

— És a halála baleset volt?

A fiú feltett egy Porsche tükörnapszemüveget.

— Csak annyira volt baleset, mint az efféle elhalálozások általában — felelte. — Sosem tudjuk meg, mikor és hogyan szerezte meg a művet. Mi nyolc hónapja bukkantunk rá itt, és akárhogyan próbáltuk visszanyomozni, mindig csak Robertsig jutottunk; ő meg már egy éve halott. Picard azt el sem mondta, hogy az alkotás majdnem kicsúszott a markukból. Roberts a vidéki házában tartotta,

egy csomó egyéb dologgal együtt, amiket a hátramaradt rokonai merő kuriózumoknak tekintettek. Kevés híja volt, hogy az összeset elárverezzék. Néha azt kívánom, bárcsak megtették volna.

— Ezek az egyéb dolgok — Marly felvette a lépést a fiúval — mifélék voltak?

Paco elmosolyodott. — Gondolja, hogy nem nyomoztuk le egyesével valamennyit? Lenyomoztuk. A tárgyak — s a fiú grimaszt vágott, eltúlozva az erőfeszítést, hogy visszaemlékezzen — jobbára a kortárs népművészet jellegtelen példái voltak…

— Roberts ismert volt arról, hogy érdeklik az ilyesmik?

— Nem — felelte Paco —, de tudjuk, hogy körülbelül egy évvel a halála előtt itt Párizsban tagságért folyamodott az Institut de L'Art Brut-hoz, és támogatója lett a hamburgi Aeschmann Gyűjteménynek.

Marly bólintott. Az Aeschmann Gyűjtemény kizárólag az elmebetegek alkotásaival foglalkozott.

— Meglehetősen bizonyosak vagyunk abban — folytatta Paco, miközben könyéken ragadta Marlyt, és bekanyarodott vele egy mellékutcába —, hogy meg sem próbálta felhasználni ezt a két forrást, hacsak nem közvetítő útján, de ezt nem tartjuk valószínűnek. Senor természetesen többtucatnyi tudóst bízott meg azzal, hogy átfésüljék mindkét intézmény feljegyzéseit. De hiába…

— Mondd csak — mondta Marly —, Picard miért hitte, hogy nemrégiben találkozott Herr Virekkel? Hogyan lett volna ez lehetséges?

— Senor gazdag. Senor a megtestesülés minden eszközét birtokolja.

A fiú most egy tükröktől, palackoktól, és videojátékoktól csillogó, krómmal cifrázott hodályon vezette keresztül. A tükrök csalókán nagyobbnak mutatták a helyiséget; a hátsó falnál Marly a járda tükörképét látta, benne a gyalogosok lábait, s a napfény villanását egy dísztárcsán. Paco odabiccentett a fásult képű csaposnak, és Marlyt kézenfogva átvezette a kerek műanyag asztalok sűrűjén.

— Innen fogadhatja Alain hívását — közölte. — A barátnője vonalát átkötöttük ide.

Automatikus udvariassággal kihúzta Marlynak a széket. Marly fején átvillant, hogy valaha valóban pincér lehetett. Paco ezután lerakta a táskáját az asztalra.

— De meg fogja látni, hogy nem ott vagyok — tiltakozott Marly. — Ha pedig kikapcsolom a videót, akkor gyanút foghat.

— De nem azt fogja látni. Készítettünk magáról és a szükséges háttérről egy digitális képet. Ezt ráillesztjük az itteni telefonra.

Paco elegáns moduláris egységet szedett elő a táskából, és Marly elé helyezte. Az egység tetejéről papírvékony polikarbon-ernyő tekeredett le simán, és azonmód megszilárdult. Marly egyszer

megfigyelt egy kikelő lepkét, és látta, hogyan alakulnak át megszáradó szárnyai.

— Hogyan csinálják ezt? — érdeklődött, s óvatosan megtapintotta a lemezt. Mintha vékony acélból lett volna.

— Az egyik új polikarbon-változat segítségével — felelte a fiú. — Maasék egyik új terméke…

A telefon diszkréten felberregett. Paco még gondosabban Marly elé illesztette, majd az asztal távolabbi végéhez állt, és Marlyhoz fordult:

— Ez magának szól. Ne feledje: otthonról beszél! — mondta, s előrehajolva megnyomott egy titánburkolatú kapcsolót.

A kicsiny képernyőt Alain arca és vállai töltötték be. A kép foltossága, rossz megvilágítása nyilvános fülkére utalt.

— Jó reggelt, édesem! — mondta.

— Hello, Alain.

— Hogy vagy, Marly? Bízom benne, hogy nálad van a pénz, amiről beszéltünk!

Marly látta, hogy a férfi valami sötét dzsekit visel, de a részleteit nem tudta kivenni.

— A lakótársnőd vehetne néhány leckét takarításból — csevegett Alain, s úgy tűnt, Marly vállai felett a hátteret kémleli.

— Te még életedben nem takarítottad ki a saját szobádat — felelte Marly.

A férfi vállat vont, és elmosolyodott.

— Mindannyiunknak megvan a maga tehetsége — mondta. — Nálad van a pénzem, Marly?

A nő felpillantott Pacóra, aki bólintott.

— Igen — felelte —, hát persze.

— Ez csodálatos, Marly. Bámulatos. Csak egyetlen apró bibi van…

A férfi továbbra is mosolygott.

— És mi az a bibi?

— Az informátoraim megduplázták az áraikat. Következésképp nekem is kétszeresére kell emelnem az enyémet…

Paco bólintott; ő is mosolygott.

— Rendben van. Természetesen meg kell majd kérdeznem… — mondta Marly, de Alaintól most felfordult a gyomra. Szerette volna már letenni a kagylót.

— És ők természetesen beleegyeznek.

— Ha így lesz, akkor hol fogunk találkozni?

— Ötkor újra felhívlak — mondta a férfi. A képe egyetlen kékeszöld radarpöttyé zsugorodott, aztán az is eltűnt.

— Fáradtnak látszik — jegyezte meg Paco, miközben összecsukta az ernyőt, és visszarakta a telefont a táskájába. — Ha vele beszél, mindig öregebbnek tűnik.

— Valóban?

Marly szeme előtt valamilyen okból ismét felmerült a Robertsnál látott tábla képe, a számtalan arccal. Olvass Nekünk A Holtak Nevének Könyvéből.

Számtalan Marly, gondolta.

Számtalan lány, aki mind ő volt a fiatalság hosszú ideje alatt.

16. LEGBA

— Hé, seggfej! — bökte oldalba Rhea, nem éppen gyengéden. — Kapd össze magad!

Bobby elszántan küzdött; részint a horgolt takaróval, részint félig alakot öltött, ismeretlen ellenségeivel, anyja gyilkosaival. Ismeretlen volt a szoba is, ahol feküdt. Akárhol lehetett; körben aranyszínű műanyaggal keretezett tükrök és rojtos skarlátvörös tapéta. A tehetősebb Barbároknál is látott ilyen szobadíszítést, sőt, a szüleik egész lakótömböket cicomáztak ki hasonló stílusban. Rhea nagy halom ruhát dobott a habszivacsra, és fekete bőrdzsekije zsebébe süllyesztette a kezét.

A takaró már hurkába gyűrődött Bobby dereka körül. Lepillantott, és észrevette a százlábú ízelt testét, egy ujjnyi széles, friss hegsáv alá temetkezve. Beauvoir azt mondta, hogy a szerkezet felgyorsítja a gyógyulás ütemét. Ujjbegyével tétovázva megtapogatta a fénylő új heget; még érzékeny volt, de ki lehetett bírni. Felnézett Rheára.

— Te meg kapd be! — morogta, és beintett neki.

Néhány másodpercig egymásra meredtek Bobby feltartott középső ujja felett. Aztán Rhea nevetésben tört ki.

— Oké — mondta —, egy-null oda. Leszállok rólad. De szedd fel ezeket a cuccokat, és kapd őket magadra. Valamelyik csak illik rád. Lucas mindjárt itt lesz, hogy elvigyen, és Lucas nem csípi, ha megváratják.

— Egen? Hát nekem pedig tök nyugodt pasinak tűnik!

Bobby kutatni kezdett a ruhakupacban. Félrelökött egy mosásban kifakult, arany félholdmintás fekete inget, talált egy piros szaténholmit, fehér bőrutánzatú ujjszegéllyel, aztán valami áttetsző lemezekkel kivarrt fekete harisnyanadrág-szerűséget…

— Hé! — kiáltott fel undorral Bobby. — Honnét van ez a sok szar? Nem vehetek fel ilyen hányás cuccokat…

— Az öcsém ruhái — közölte Rhea. — Tavalyi modellek, ha éppen tudni akarod, és ajánlom, hogy húzd fel valamelyiket arra a fehér seggedre, mielőtt Lucas ideér. Hé! Az az enyém! — szólt rá, és felmarkolta a harisnyanadrágot, mintha attól félne, hogy Bobby ellopja.

Bobby belebújt a fekete-arany ingbe, és matatni kezdett a fekete gyöngyutánzatú, domború patentkapcsokkal. Talált még egy fekete farmert is: kimunkált ráncok díszítették, de eléggé buggyosnak bizonyult, és egyetlen zsebe sem volt.

— Más nadrágotok nincs?

— Jézusom — sóhajtott fel Rhea. — Láttam, milyen ruhákat hámozott le rólad Pye. Téged senki nem tévesztene össze egy

manökennel. Csak öltözz fel szépen, oké? Nem akarok összebalhézni Lucasszal. Az lehet, hogy veled nyugis. De csak azért veszi a fáradságot, hogy az legyen, mert neked van valamid, ami annyira kell neki, hogy megérje. Nekem viszont tutira nincs, ezért velem szemben Lucasnak nincs lelkifurdalása.

Bobby felállt, s az ágyszivacs mellett imbolyogva próbálta felhúzni a farmer cipzárját.

— Nincs cipzárja! — nézett fel csodálkozva a nőre.

— Gombjai vannak. Valahol belül. Ez a stílus része, érted?

Bobby megtalálta a gombokat. Gondos elrendezésben sorakoztak, és átfutott az agyán, hogy mi történne, ha hirtelen vizelnie kellene. Észrevette a fekete nylonsarut is az ágy mellett, és belecsusszant.

— Jackie-vel mi van? — kérdezte, miközben az aranykeretes tükrök elé tipegett, hogy szemügyre vegye magát. — Iránta se érez Lucas lelkifurdalást?

A tükörből figyelte Rheát, és látta, hogy valami átsuhan az arcán.

— Hogy érted ezt?

— Beauvoir mesélte, hogy ő valami ló volt…

— Fogd be a szád! — förmedt rá a nő, s a hangja hirtelen mély lett és riadt. — Ha Beauvoir ilyenekről mesél neked, az az ő dolga. De számodra ezek tabuk, érthető? Nincs róluk duma. Ne tudd meg, milyen durva dolgok vannak köztük! A végén még visszasírod azt, amikor odakint hevertél, szétvágott seggel.

Bobby belenézett Rhea szemeinek tükörképébe; sötétek voltak, s a puha filckalap széles karimája jórészt árnyékba vonta őket. Bár mintha most több fehér látszott volna bennük, mint korábban.

— Oké — bökte ki végül Bobby, némi szünet után. — Köszi.

Gyűrögetni kezdte az ing gallérját, felhajtotta, aztán vissza; próbálgatta, hogyan állna jobban.

— Tudod — szólalt meg Rhea, félrebillentve a fejét —, ha van rajtad néhány cucc, nem is nézel ki olyan rosszul. Leszámítva, hogy olyan a szemed, mintha valaki két lyukat pisált volna egy hóbuckába…

— Lucas — szólította meg Bobby, amikor már a liftben voltak —, tudják, hogy ki volt az, aki elintézte a mutteromat?

Ezt a kérdést ugyan nem tervezte be, de kibukott belőle, mint egy hirtelen feltörő mocsárgáz-buborék.

Lucas jóindulatú pillantást vetett rá, hosszú fekete arcán nyugalom ült. Csodálatos szabású, fekete öltönyét mintha frissen vasalták volna. Olajjal bekent, vaskos fabotján feketén és vörösen kanyarogtak az erek, markolatául hatalmas, fényes rézgomb szolgált. Ebből ujjnyi peckek futottak le, belesimulva a bot szárába.

— Nem, nem tudjuk. — Egyenes vonalat alkotó ajkai nagyon

komolyak voltak. — Pedig mi is nagyon szeretnénk tudni…

Bobby kényelmetlenül toporgott. Feszélyezte a lift. Akkora volt, mint egy mikrobusz, s bár nem volt tele, de ő volt az egyetlen fehér. Miközben fáradhatatlanul fürkészte a lift belsejét, megállapította, hogy fluoreszcens lámpák alatt a feketék nem néznek ki élőholtaknak, mint a fehérek általában.

Útba lefelé a lift háromszor is megállt valamelyik szinten, és várakozott; egyszer közel negyedóráig. Amikor első ízben álltak meg, Bobby kérdőn nézett Lucasra.

— Valami van az aknában — magyarázta Lucas.

— Micsoda?

— Egy másik lift.

A lifteket a lakótömb szívébe építették, aknáik együtt futottak a víz- és szennyvízvezetékekkel, hatalmas villanykábelekkel, és szigetelt csövekkel, amikről Bobby úgy gondolta, hogy a Beauvoir által leírt geotermikus rendszer részei. Bárhol is nyíltak ki az ajtók, mindenütt látszottak. Minden nyersen közszemlére volt téve, mintha az építők láttatni akarták volna, hogy pontosan hogyan működnek a dolgok, és mi merre megy. És minden tenyérnyi szabad felületet összegubancolódó graffitiháló borított, olyan sűrűn és annyi átfedéssel, hogy szinte képtelenség volt bármiféle szöveget vagy jelet felismerni benne.

— Sosem jártál még idefent, igaz, Bobby? — kérdezte Lucas, amikor az ajtók végre ismét becsapódtak, és ők folytatták az útjukat lefelé.

Bobby megrázta a fejét.

— Hát, az elég nagy kár — dörmögte Lucas. — Természetesen érthető, de akkor is szégyen. Napi Kettő azt mondja, nem rajongsz túlzottan Barrytownért. Igaz ez?

— De még mennyire — helyeselt Bobby.

— Azt hiszem, ez szintén érthető. Úgy találom — folytatta emelt hangon —, hogy maga egy képzelőerővel és kezdeményezőkészséggel egyaránt megáldott fiatalember. Ezzel egyetértene? — Lucas a tenyerével dörzsölgetni kezdte a sétabot fényes rézgombját, és áthatóan nézett Bobbyra.

— Azt hiszem, igen. Ki nem állhatom ezt a helyet. Az utóbbi időben azt vettem észre, hogy, izé… soha nem történik semmi, tudja? Illetve történnek dolgok, de mindig ugyanazok, újra és kurvára újra, mintha az egész egy ismétlés lenne, minden nyár olyan, mint a tavalyi… — S Bobby hangja elbicsaklott, nem lévén biztos afelől, mit gondol róla Lucas.

— Igen — felelte Lucas. — Ismerem ezt az érzést. Meglehet, hogy ez Barrytownra kicsivel igazabb, mint más helyekre, de ugyanez ugyanilyen könnyen tapasztalható New Yorkban vagy Tokióban.

Ez úgysem igaz, gondolta Bobby, de mindenesetre bólintott, mert fülébe csengett Rhea figyelmeztetése. Lucas nem tűnt fenyegetőbbnek Beauvoirnál, de hatalmas tömege önmagában figyelmeztető volt. S Bobby az emberi viselkedésnek egy új elméletén rágódott. Egészében még nem építette fel, de egy része arra épült, hogy az igazán veszedelmes embereknek egyáltalán nincs rá szükségük, hogy hencegjenek ezzel a ténnyel; s a képesség, hogy el tudják rejteni a bennük bujkáló fenyegetést, még veszedelmesebbé tette őket. Ez homlokegyenest ellenkezett a Nagy Játszótéren uralkodó felfogással, ahol a kölykökben nem rejlett erő, dacára a sok kínlódással erőltetett krómszegecses vadságnak. Ami persze a hasznukra vált, legalábbis a helyi ügyek esetében. De az nyilvánvaló volt, hogy Lucasnak semmi köze a helyi ügyekhez.

— Látom, kételkedsz — mondta Lucas. — Nos, feltehetőleg elég hamar megtapasztalod, de ez nem fog máról holnapra menni. Amerre most az életed elkanyarodik, arrafelé a dolgok meglehetősen sokáig újnak és izgalmasnak hatnak.

A liftajtó csattanva kinyílt, és Lucas kilépett, maga előtt terelve Bobbyt, akár egy kisgyereket. Kikövezett csarnokba léptek ki, amely a bódék, a ruhákkal teliaggatott fülkék, és a földre terített, holmikkal telepakolt pokrócok mellett guggoló emberek között a végtelenbe látszott nyúlni.

— Csak semmi ácsorgás! — mondta Lucas, és lapátkezével nagyon gyengéden meglökte Bobbyt, mikor az megtorpant egy software-zsibvásár előtt. — Barátom, te a Sprawlba mégy, és úgy fog utazni, ahogy az egy Grófhoz illik.

— Hogyan?

— Egy limuzinban.

Lucas kocsija arannyal pettyezett, káprázatos, fekete karosszériával, és tükörfényes rézdíszítéssel dicsekedhetett, ezenkívül cifra szerkentyűk gyűjteményével, amelyeknek célját Bobby csak találgatni tudta. Az egyiket tányérantennának vélte, bár inkább azokra az azték naptárkorongokra hasonlított; aztán már be is szálltak, és Lucas hagyta, hogy a széles ajtó lágyan becsapódjék mögöttük. Az ablakok mélysötét színezésén keresztül éjszakainak tetszett a külvilág; mintha nyüzsgő éjszaka lett volna, amelyben a Lakótelep-beli tömegek intézik fényes nappal szokásos dolgaikat. A jármű belseje egyetlen hatalmas tér volt, élénk színű szőnyegekkel és halvány bőrpárnákkal kibélelve; kimondott ülés nem akadt benne. Kormánykerék sem; a műszerfal bőrrel kárpitozott fal volt, simaságát semmiféle műszer nem szakította meg.

Bobby Lucasra nézett, aki meglazította fekete nyakkendőjét:

— Hogyan vezeti ezt?

— Ülj le valahová! Nagyjából így vezetem: Ahmed, húzzál el velünk New Yorkba, az alsó keleti felébe!

A kocsi finoman elkanyarodott a járdaszegély mellől, és Bobby egy puha szőnyeghalomra huppant.

— Az ebéd harminc perc múlva tálalva, uram, hacsak nem óhajt hamarább valamit — szólalt meg egy hang. Lágy volt és dallamos, és nem lehetett meghatározni, pontosan merről jön.

Lucas felnevetett.

— Damaszkuszban aztán igazán tudták, hogyan kell kocsikat gyártani — mondta.

— Hol?

— Damaszkuszban — ismételte Lucas, miközben kigombolta a zakóját, és hátradőlt a halvány párnák öblébe. — Ez egy Rolls. Régi példány. Azok az arabok jó kocsikat csináltak, amíg megvolt rá a pénzük.

— Lucas — kérdezte Bobby, hideg rántottcsirkét falatozva —, miért tart ennek másfél óráig, hogy New Yorkba érjen? Hiszen nem vánszorgunk kimondottan…

— Azért — Lucas szünetet tartott, és ismét kortyintott a hideg fehér borból —, mert ennyi ideig tart odaérni. Ahmed minden gyári extrával rendelkezik, többek között egy elsőosztályú ellen-megfigyelő rendszerrel is. Az úton guruló Ahmed figyelemreméltóan magas fokú egyedüllétet biztosít. Sokkal nagyobbat, mint amekkorát New Yorkban a pénzemért rendszerint kapok. Ahmed, van olyan érzésed, hogy valaki esetleg ránkszállt, megpróbál lehallgatni vagy ilyesmi?

— Nem, uram — válaszolta a hang. — Nyolc perccel ezelőtt az azonosító táblánkat infrával leolvasta egy helikopter a Taktikaiaktól. A helikopter száma MH-kötőjel-3-kötőjel-848, a pilótája Roberto ezredes…

— Oké, oké! — intette le Lucas. — Rendben. Ne törődj vele! Látja, grófom? Ahmed többet tud a Taktikaiakról, mint azok rólunk.

Kezét egy vastag, fehér szalvétába törölte, és a zakózsebéből arany fogpiszkálót húzott elő.

— Lucas — kérdezte Bobby, miközben Lucas óvatosan kotorászott a nagy lapátfogai közti résekben —, mi történne, ha mondjuk arra kérném magát, hogy vigyen a Times Square-re, és engedjen ki?

— Á! — eresztette le a fogpiszkálót Lucas. — A város legpezsgőbb negyede. Miről van szó, Bobby, narkó-problémáról?

— Á, nem, csak kíváncsi voltam.

— Mire? A Times Square-re akarsz menni?

— Nem, csak éppen ez jutott elsőre eszembe. Azt akartam kérdezni vele, hogy elengedne-e.

— Nem — felelte Lucas. — Hogy egészen őszinte legyek, nem. De

ne tekintsd magát fogolynak; inkább vendégnek. Megbecsült vendégnek.

Bobby savanyúan mosolygott.

— Aha. Oké. Azt hiszem, az ilyesmit hívják védőőrizetnek.

— Helyes — mondta Lucas, ismét munkára fogva az arany fogpiszkálót. — És ameddig itt vagyunk, a derék Ahmed kínálta biztonságban, nem ártana elbeszélgetnünk. Azt hiszem, Beauvoir testvér már mesélt magunkról egyet-mást. Mit gondolsz mindarról, amit hallottál?

— Hát — kezdte Bobby —, nagyon érdekes, de nem vagyok benne biztos, hogy értem.

— Mit az, amit nem értesz?

— Hát, nem ismerem ezt a vudu-izét…

Lucas felhúzta a szemöldökét.

— Úgy értem, a maguk dolga, hogy mire vevők, szóval hogy miben hisznek, érti? De Beauvoir az egyik percben utcatechnóban beszél, üzletről, amilyet addig nem is hallottam, a következőben meg mambókról és szellemekről és kígyókról és…

— És még miről?

— Lovakról — nyelt egyet Bobby.

— Bobby, tudod te, mi az a metafora?

— Egy alkatrész? Olyan, mint egy kondenzátor?

— Nem. Hagyjuk a metaforát. Amikor Beauvoir vagy én a loáról és a lovaikról beszélünk magának, ez utóbbiak alatt azon keveseket értve, akiket a loa lovaglásra kiválasztanak, szóval akkor úgy kell tennie, mintha két nyelven beszélnénk egyszerre. Az egyiket a kettő közül már ismered. Ez az utcatechno nyelve, ahogy te neveznéd. Lehet, hogy más szavakat használunk, de mi is technikáról beszélünk. Lehet, hogy valamit mi Ougou Feraynek hívunk, amit te jégtörőnek neveznél, érthető? De ugyanakkor, ugyanazokkal a szavakkal más dolgokról is beszélünk, és ezt nem érted. Nincs is rá szükséged — tette el a fogpiszkálóját Lucas.

Bobby mély levegőt vett.

— Beauvoir azt mondta, hogy Jackie egy Danbala nevű kígyó lova. Lefordítaná ezt nekem utcatechnóra?

— Természetesen. Gondolj úgy Jackie-re, mint egy deckre, Bobby; mint egy nagyon csinos, szép bokájú cybertér-deckre. — Lucas elvigyorodott, látva, hogy Bobby elpirul. — Danbalát, akit néhány ember a kígyónak nevez, képzeld programnak. Például egy jégtörőnek. Danbala becsusszan a Jackie-deckbe, Jackie megtöri a jeget. Ennyi az egész.

— Oké — mondta Bobby, megragadva a dolog értelmét —, de akkor a mátrix micsoda? Ha Jackie egy deck, és Danbala egy program, akkor mi a cybertér?

— A világ — felelte Lucas.

— Legjobb lesz, ha innét gyalog megyünk — javasolta Lucas.

A Rolls némán, selymes puhasággal megállt. Lucas felkelt, és begombolta a zakóját. — Ahmed túl nagy feltűnést keltene — tette hozzá, s felvette a botját. Az ajtó lágyan kattanva kireteszelte magát.

Bobby Lucas mögött leereszkedett a Sprawl félreismerhetetlen, jellegzetes illatába. Aluljárók áporodott kipárolgása és évszázadok korma vegyült benne a friss műanyag rákkeltő bűzével, s mindezt áthatotta az illegálisan használt ásványi üzemanyagok szénszaga. Magasan a fejük felett az ívlámpák fényében fürdő, befejezetlen Fuller-kupolák egyike takarta el a lazacszínű alkonyati égbolt kétharmadát, fogazott szélével szürke, törött méhsejtet idézett. A Sprawl kupoláinak rendetlen halmaza olykor véletlenszerű mikroklíma-változásokat generált: néhány városi tömbben például állandóan finom páralecsapódás csepegett a pernyétől piszkos falakról, míg néhány magas kupolaövezet statikus kisüléseiről volt hírhedt, amik a villámlás sajátságos, városi megfelelői voltak. Az utcán, ahol Bobby Lucas mögött lépkedett, heves szél fújt; meleg, szitáló fuvallat, ami valószínűleg összefüggött a Sprawl-t behálózó földalatti-rendszer légnyomásváltozásaival.

— Ne felejtsd el, amire tanítottalak! — intette Lucas, s szemét résnyire szűkítette a porvihar miatt. — Akihez megyünk, sokkal több annál, mint aminek látszik. De még ha nem is lenne több, mint a látszat, akkor is elvárhatná a tiszteletet. Ha tényleg cowboy akarsz lenni, itt az alkalom egy kis fejlődésre: most a kereskedelem egyik mérföldkövével fogsz találkozni.

— Egen, rendben. — Bobby szökkent egyet, hogy kicselezzen egy elszürkült nyomtatópapírt, ami orvul a bokájára akart tekeredni. — Tehát ő az, akitől maga meg Beauvoir megvette a…

— Hej! Ki ne mondd! Jusson eszedbe, mit mondtam! Ha a nyílt utcán beszélsz, az ugyanolyan, mintha plakátokon közölnéd a mondanivalódat…

Bobby elfintorodott, aztán bólintott. A francba! Állandóan melléfog. Itt ballag egy híres operátorral, nyakig van valami izgalmas buliban, és még mindig wilsonként viselkedik. Operátor. Igen, ez a kifejezés illik Lucasra, és Beauvoirra is. Azzal a vudu-dumával meg csak kábítják az embereket. A Rollsban Lucas furcsa, hosszú sztoriba fogott Legbáról, akiről azt mondta, hogy a kommunikáció loája, „az utak és ösvények ura”; arról beszélt, hogy a férfi, akivel Bobby találkozni fog, mennyire kedvence Legbának. Bobbynak arra a kérdésére, hogy az illető szintén oungan-e, Lucas nemmel válaszolt. Azt felelte, hogy az az ember egész életében Legbával járt együtt, oly közel hozzá, hogy sosem tudhatta, ott van-e vele egyáltalán. Lehet,

hogy a loa a saját részét alkotta, mintha az árnyéka lenne. És ez volt az az ember, mondta Lucas, aki eladta nekik azt a software-t, amit Napi Kettő odakölcsönzött Bobbynak…

Lucas befordult egy sarkon, és megállt; Bobby is, szorosan mögötte. Megfeketült, barna homokkő épület előtt álltak, amelynek ablakait már évtizedek óta rozsdás acéllemezek fedték. A földszinten egykor valamilyen üzlethelyiség lehetett, törött kirakata már elhomályosult a rárakódott szennytől. Két vakon meredő ablak közötti ajtaját ugyanolyan acéllapokkal erősítették meg, mint amilyenekkel az emeleti ablakokat fedték be. Bobbynak úgy rémlett, mintha a bal oldali ablak mögött holmi feliratot látna a félhomályban: élettelen, rézsút megdőlő neonbetűket. Lucas csak állt, szemben az ajtóval, kifejezéstelen arccal; sétabotját gondosan a járdára állította, s két kezét egymásra téve a rézgombra támaszkodott.

— Az első dolog, amit meg kell tanulnod — mondta olyan hangon, mintha egy közmondást idézne —, hogy mindig várni kell…

Bobby mintha valami kaparászást hallott volna az ajtó mögül, amit lánccsörgés követett.

— Lenyűgöző — mondta Lucas —, mintha csak vártak volna bennünket.

Az ajtó jól megkent pántjain tíz centiméternyire kinyílt, és úgy tűnt, megakadt valamiben. A porban és sötétségben támadt résből rezzenéstelen szem nézett rájuk, melyet mintha odaszegeztek volna. Első pillantásra Bobbyt holmi hatalmas állat szemére emlékeztette: a szivárványhártya különös barnássárga árnyalatban csillogott, a fehérjét vörös pettyek és erek tarkították, s alsó szemhéjának hasadéka még vörösebb volt.

— A fekete varázsló — dünnyögte a szemhez tartozó, láthatatlan arc -; a hudu-varázsló és valami szarvakarék. Jézusom…

Fertelmes, szörcsögő hang hallatszott, mintha régesrégi taknyot szippantanának elő rejtett üregekből; aztán a férfi köpött egyet.

— Na, mozogjunk, Lucas! — mondta, és az ajtó újabb súrlódó hang kíséretében kitárult a sötétségbe. — Én elfoglalt ember vagyok…

Ez utóbbi már egy méterrel odábbról hangzott, távolodón, mintha a szem tulajdonosa eliszkolna a nyitott ajtón betóduló fény elől.

Lucas belépett; Bobby szorosan követte, s érezte, hogy az ajtó puhán becsukódik mögöttük. A hirtelen sötéttől karján felborzolódott a szőr. A sötétség elevennek tetszett, zsúfoltnak, sűrűnek, és valahogy érzékenynek hatott.

Aztán gyufa sercent, és egy lámpa köpenyében sziszegve-köpködve fellobbant a gáz. A lámpás mögött felsejlő arc láttán Bobby levegő után kapkodott; a véreres, sárga szem a párjával együtt rájuk bámult valamiből, amiről Bobby buzgón remélte, hogy csak valamilyen maszk.

— Nem hiszem, hogy várt bennünket, igaz, Finn? — kérdezte Lucas.

— Ha tudni akarja — felelte az arc, és kivillantotta hatalmas, szögletes, sárga fogait —, éppen valami ennivalóért indultam.

Bobby el tudta volna képzelni, hogy házigazdájuk penészlő szőnyegekből álló diétán is ellenne, vagy türelmesen átrágná magát azoknak a nyirkosságtól duzzadt könyvek barna, fás pépén, amelyek vállmagasságnyi kupacokban álltak az őket körülvevő alagút mindkét oldalán.

— Ki ez a kis fos, Lucas?

— Tudja, Finn, Beauvoirnak és nekem gondjaink vannak valamivel, amit jóhiszeműen vettünk magától.

Lucas kinyújtotta a botját, és óvatosan belebökött egy veszélyesen ingatag, morzsálódó könyvtoronyba.

— E pillanatban is? — A Finn gúnyosan lebiggyesztette az ajkát. — Ne baszogassa azokat az első kiadásokat, Lucas! Ha ledönti őket, megfizettetem magával valamennyit.

Lucas visszahúzta a botot, melynek fényes abroncsa megvillant a lámpás fényében.

— Tehát — mondta a Finn. — Gondjaik vannak. Mókás dolog ez, Lucas, kibaszottul mókás dolog. — Szürkés arcán mély, átlós ráncok húzódtak. — Nekem is vannak gondjaim, méghozzá három is. Ma reggelig egy sem volt. Gondolom, néha egyszerűen ilyen az élet.

A sziszegő lámpást egy kibelezett acél iratszekrényre tette, majd belenyúlt az oldalsó zsebébe valaminek, ami egykoron egy tweedzakó lehetett, és előhalászott egy elgörbült, szűrő nélküli cigarettát.

— Az én három gondon odafenn van. Esetleg szeretnének vetni rájuk egy pillantást…

A lámpás talpán végighúzott egy gyufaszálat, és rágyújtott. A levegőt fekete kubai dohány torokkaparó bűze ülte meg körülöttük.

— Tudják — mondta a Finn, átlépve az első testen —, hosszú ideje vagyok már itt. Mindenki ismer. Tudják, hogy itt vagyok. Ha a Finntől vásárolsz, legalább tudod, kitől kapod az árut. És én mindig jótálltam az áruimért…

Bobby lepillantott a halott férfi felfelé néző arcára, elhomályosult szemeire. A fekete ruhás torzó rendellenes pozícióban hevert a földön. Kifejezéstelen japán arc, halott szemek…

— És ezalatt a hosszú idő alatt — folytatta a Finn —, tudják, hány olyan bolond akadt, aki megpróbált volna kicsinálni? Egy sem! Egyetlen egy sem, egészen ma reggelig; és most egyszerre három rohadék akadt! Na persze — és ellenséges pillantást vetett Bobbyra —, ez a fura kis szarrágónak semmit sem mond, gondolom, de…

Vállat vont.

— Ez eléggé beesettnek látszik — jegyezte meg Bobby, még mindig az első hullát bámulva.

— Azért, mert belül fasírttá van zúzva — vigyorodott el a Finn.

— A Finn gyűjti az egzotikus fegyvereket — magyarázta Lucas, és botjának hegyével meglökte a második holttest csuklóját. — Megnézte, hogy nincsenek-e bennük beültetések, Finn?

— Egen. De csak púp volt a hátamra. Le kellett cipelnem őket a hátsó szobába. A várhatón kívül semmit nem találtam. Ez a trió csak egy halálbrigád. — Hangosan szívott egyet a fogán. — De miért akarna bárki pont engem elintézni?

— Talán eladott nekik egy nagyon drága árut, ami nem működött — találgatta Lucas.

— Remélem, hogy ezzel nem azt akarja mondani, hogy maga küldte őket, Lucas — mondta a Finn színtelen hangon. — Mert ha igen, akkor közelről is bemutatom magának a fasírtos trükköt!

— Mondtam olyat, hogy maga eladott nekünk valamit, ami nem működik?

— „Gondjaink vannak", így mondta. És mi egyebet vásároltak tőlem maguk, fiúk, így mostanában?

— Sajnálom, Finn, de nem mi küldtük őket. Ezt maga is tudja.

— Egen, azt hiszem, tudom. Szóval, mi a lófasz hozta magát errefelé, Lucas? Tudja, hogy arra a cuccra, amit maguk vettek, nem vonatkozik a szokásos jótállás…

— Tudják — szólalt meg a Finn, miután végighallgatta Bobby félbeszakadt cybertér-akcióját —, valami kurvára különös dolog van ott kinn… — S megcsóválta keskeny, furcsán hosszúkás fejét. — Nem mindig volt ez így — pillantott Lucasra. — Maguk tudják, ugye?

A földszinten ültek, a bolt hulladékkal zsúfolt előrésze mögötti fehér szobában, négyzetes, fehér asztal körül. A padlót csúszásgátló mintázattal ellátott, kopott kórházi csempe fedte, a falakat pedig széles, piszkosfehér műanyagtömbök alkották, amelyeknek mélyén vastag lehallgatáselhárító áramkörszendvicsek rejtőztek. A bolt előterével ellentétben a fehér szobában patikai tisztaság uralkodott. Az asztal körül absztrakt szobrokként álltak az érzékelőktől és keresőműszerektől roskadozó, háromlábú fémötvözet állványok.

— Mit kéne tudnunk? — érdeklődött Bobby. Minél többször számolt be a kalandjáról, annál kevésbé érezte magát wilsonnak. Inkább fontosnak.

— Nem neked, te taknyos — vetette oda fáradtan a Finn. — Neki. A nagy varázslónak, a hudu-embernek. Ő tudja. Tudja, hogy ez nem ilyen… Csak nemrég változott meg. Én mindig benne voltam az üzleti életben; már régesrégóta. Már a háború előtt is; már azelőtt is, mielőtt egyáltalán bármilyen mátrix lett volna, sőt mielőtt az emberek

egyáltalán tudták volna, hogy lesz! — És a Finn most egyenesen Bobbyra nézett. — A cipőm is öregebb nálad. Mi a faszt várhatnék tőled, leszámítva a hülye kérdéseket? Cowboyok azóta vannak, amióta a számítógépek. Ők építették az első példányokat, hogy feltörjék vele a fritzek jegét, stimmt? Ők még kódfeltörők voltak. Szóval, ha úgy jobban tetszik, jég már a számítógépek előtt is létezett.

A Finn rágyújtott aznap esti tizenötödik cigarettájára, és a füst kezdte betölteni a fehér szobát.

— Lucas tudja, egen. Az elmúlt hét vagy nyolc évben mókás kis dolgok estek meg odakint a cowboyok környékén. Az új zsokék dolgokkal kötik az üzleteket, ugyebár, Lucas? Egen, elhiheti, hogy tudom; a hard és a soft még mindig fontos nekik, és még mindig gyorsabbaknak kell lenniük, mint a jégen sikló kígyó, de mindegyiküknek, akik igazán ismerik a dörgést, vannak szövetségeseik, nemde, Lucas?

Lucas kivette a zsebéből az arany fogpiszkálót, és az egyik hátsó zápfogán kezdett vele munkálkodni. Arca sötét és komoly maradt.

— Trónok és uralmak — dünnyögte sötéten a Finn. — Egen, vannak dolgok odakint. Szellemek, hangok. Miért is ne? Az óceánokban sellők lakoznak, meg más marhaságok, és nekünk itt a szilíciumtenger, he? No persze, ez csak amolyan megkurtított hallucináció, amit mindnyájan elfogadtunk, a cybertér, de bárki aki becsatlakozik, kurvára tudja, hogy ez egy teljes univerzum. És minden évben egy kicsivel zsúfoltabb lesz, mintha…

— Számunkra — szólt közbe Lucas — a világ mindig is így működött.

— Egen — mondta a Finn —, szóval maguk erre is könnyen rá tudtak állni; és azt mondhatták az embereknek, hogy azok, amikkel üzleteket hoznak össze, nem mások, mint a régi bozót-istenek…

— Isteni Lovasok…

— Úgy, úgy. Lehet, hogy maguk hisznek is benne. De én elég öreg vagyok ahhoz, hogy emlékezzem rá, milyen volt mindez, amikor még nem így nézett ki. Ha tíz évvel ezelőtt valaki a Gentleman Loser-ben azt próbálta volna bedumálni a topzsokéknak, hogy szellemekkel csevegett a mátrixban, hát biztosan lököttnek nézték volna.

— Wilsonnak — szúrta közbe Bobby, mert kezdte úgy érezni, hogy kireked a társalgásból és rohamosan csökken a fontossága.

A Finn üres arccal feléje fordult.

— Micsodának?

— Wilsonnak. Egy kétbalkezesnek. Ez amolyan vagány-duma, azt hiszem…

Megint sikerült melléfognia. A francba.

A Finn nagyon különös pillantást vetett rá.

— Jézusom. Ezzel fejezitek ki, he? Egek. Én ismertem a fickót…

— Kicsodát?

— Bodine Wilsont — felelte a Finn. — ő az egyetlen ismerősöm, akiből valaha is szállóige lett.

— Ostoba pasas volt? — kérdezte Bobby, és nyomban meg is bánta.

— Ostoba? Ej, dehogyis, ügyes volt, mint a fene! — nyomta el a Finn a cigarettáját egy törött Campari cseréphamutálban. — Csak éppen abszolút bukásnak bizonyult. Egy ízben Dixie Flatline-nal dolgozott együtt…

A véreres, sárga szemek elmerengtek.

— Finn — kérdezte Lucas —, honnan szerezte azt a jégtörőt, amit eladott nekünk?

A Finn fagyosan tekintett Lucasra.

— Negyven éve a pályán vagyok, Lucas. Van fogalma róla, hányszor tették már fel nekem ezt a kérdést? És arról, hogy hányszoros halott lennék, ha válaszoltam volna rá?

Lucas bólintott.

— Elfogadom a magyarázatát. De elmondanám az én verziómat. — A fogpiszkálót a Finnre szegezte, akár egy játéktört. — Annak, hogy maga inkább itt üldögél és mellébeszél, az az igazi oka, hogy úgy gondolja, az a három hulla odafent valahogy összefügg a nekünk eladott jégtörőjével. És amikor Bobby arról beszélt, hogy az anyja lakótömbjét eltörölték a föld színéről, maga nagy érdeklődéssel odafordult, a fülét hegyezte. Jól mondom?

A Finn kivillantotta a fogait.

— Talán.

— Valaki magát is felírta a listájukra, Finn. Az a három halott nindzsa odafent valakinek sok pénzébe került. Ha nem térnek vissza, az illető csak még eltökéltebb lesz.

A vöröskarikás, sárga szemek pislantottak.

— Mindegyikük fel volt szerelkezve — mondta a Finn — egy támadás végrehajtására, de az egyiküknél akadtak más dolgok is. Olyanok, amiket kérdezősködésnél szokás használni… — Felemelte nikotinfoltos, csótányszárny-színű ujjait, és lassan masszírozni kezdte vékony felsőajkát. — Wigan Ludgate-től kaptam azt a jégtörőt — bökte ki. — A Wigtől.

— Sosem hallottam róla — mondta Lucas.

— Őrült kis geciláda volt — felelte a Finn —, s valamikor cowboy.

— Történt pedig… — kezdte a Finn.

Bobby számára az elbeszélés végtelenül lebilincselő volt, különb még Beauvoir és Lucas tanításainál is.

Wigan Ludgate akkoriban már öt éve topzsoké volt, ami tűrhető

pályafutás egy cybertér-cowboy számára. Öt év alatt egy cowboy vagy meggazdagszik, vagy agyhalált hal, vagy legfeljebb beszáll a fiatal betörők képzésébe, szigorúan csak vezetési oldalról. A Wig, fiatalsága és dicsősége teljes hevével végigsöpört a mátrix egy jókora szakaszán, ahol a foglalt szektorok ritkásabban helyezkednek el. Ez a szakasz azoknak a földrajzi területeknek felelt meg, amiket valaha a Harmadik Világként ismertek. A szilícium nem kopik; a mikrochipek gyakorlatilag halhatatlanok. A Wig ezt hamar megfigyelte. Ugyanakkor, mint a vele egyidős srácok, ő is jól tudta, hogy a szilícium már elavult, ami rosszabb, mintha elkopna a használattól. Ezt a Wig kegyetlen, ám elfogadott és állandó tényezőként fogta fel, akár a halált vagy az adózást. Az igazat megvallva, sokkal jobban izgatta az, hogy a cuccai kimennek a divatból, mint az, hogy meghal — huszonkét éves volt akkor — vagy hogy mi van az adóval. Nem könyvelt semmit, bár éves százalékot fizetett egy szingapúri pénzmosodának, és az elvitt annyit, amennyit adóznia kellett volna, ha bevallja a jövedelmét. A Wig úgy okoskodott, hogy az a sok divatjamúlt szilícium mind átkerül valahová. És azt is kiderítette, hogy hová: szerteszét a kialakulóban lévő ipari bázisok mentén küszködő, nyomorban tengődő helyekre. Olyan nemzetekhez, amelyek oly nagyfokú tudatlanságban éltek, hogy a nemzet fogalmát még mindig komolyan vették. A Wig egy rakásnyi elmaradt afrikai vidéket bejárt, és úgy érezte magát, mint egy kaviárral teli medencében köröző cápa. Az apró tojáskák külön-külön nem sokat értek, de elegendő volt szélesre tátani a száját és belapátolni őket. Könnyűszerrel ment, szinte magától, és jól bejött. A Wig egy hétig dolgozott az afrikaiaknak, közben véletlenül megbuktatott legalább három kormányt, temérdek szenvedést zúdítva az emberekre. Aztán a hét végén, vastagon lefölözve a sok milliónyi, nevetségesen kicsi bankszámlát, visszavonult. Ahogy kiment, úgy jöttek be sáskákként a többiek; mások is felismerték az afrikai lehetőséget.

A Wig két évig heverészett Cannes tengerpartján, kizárólag méregdrága, rendelésre készült drogokat majszolt, s időnként bekapcsolt egy kis Hosaka tévét, hogy különös, kíváncsian ártatlan érdeklődéssel megszemlélje a halott afrikaiak felpuffadt tetemeit. S egyszer csak — senki sem tudná megmondani, hol, mikor vagy miért — elterjedt, hogy a Wig megbizonyosodott róla: Isten a cybertérben él, illetve a cybertér maga Isten vagy az ő egyik új megnyilvánulása. A Wig bemerészkedett a teológia területére; útját a szabályok felborulása és a hit ugrásszerű változásai jelezték.

A Finnek volt elképzelése róla, mit akart a Wig azokban a napokban. Röviddel azután, hogy áttért újdonsült és egyedi hitére, Wigan Ludgate visszatért a Sprawlba, és valami kelekótya cybernetikus felfedezőútra kezdett készülődni. Lévén egykori

konzolzsoké, tudta, hová forduljon, ha a legjobbat akarja kapni azokból, amiket a Finn „hardnak és softnak” nevezett. A Finn mindkettővel bőségesen ellátta a Wiget, mivel a Wig még mindig gazdag volt. A Wig kifejtette a Finnek, hogy misztikus kutatási technikája abból áll, hogy tudatát a mátrix üres, tagolatlan szektoraiba vetíti, és várakozik.

— Becsületére legyen mondva — herákolt a Finn —, sohasem állította, hogy találkozott volna Istennel, noha kitartott amellett, hogy több ízben érezte mozogni az ő jelenlétét a rács felületén. A Wig annak rendje és módja szerint kifogyott a pénzből. Lelki természetű küldetése elidegenítette az Afrika előtti időkből ismerős üzleti partnereinek maradékától is. Nyom nélkül eltűnt a süllyesztőben. Ám egy napon felbukkant megint, tisztára begolyózva. Egyébként is sápadt kis faszkalap volt, de most ráadásul teli volt aggatva ezekkel az afrikai szarságokkal, gyöngyökkel és csontokkal meg mindennel.

Bobby elég hosszú ideje hallgatta a Finnt, és csodálkozott, hogy aki úgy néz ki, mint a Finn, hogyan mondhatja valakiről, hogy sápadt kis faszkalap. Aztán Lucasra pillantott, akinek az arca halálosan komor volt. Akkor Bobby ráeszmélt, hogy Lucast valószínűleg közelről, s valamennyire személyében érinti ez az Afrika-dolog. De a Finn folytatta a históriát:

— Rengeteg eladnivaló holmija volt. Deckek, tartozékok, software. Mindegyik jó régi volt már, de valamennyi darab a csúcskategóriába tartozott, így megvettem őket. Észrevettem, hogy van egy csatlakozó-beültetése is a bal füle mögött, és benne egyetlen mikrosoft-szelet. Milyen az a soft? — kérdezem. Üres, feleli. Pont ott ült, ahol most te, kölyök, és azt mondta nekem, hogy „Ez üres, de benne zúg Istennek hangja, és én örökkön az ő fehér zsongásában élek”, vagy valami efféle ökörséget. Na te jó ég, gondoltam erre magamban, a Wignek annyi; és már ötödszörre számolta át a tőlem kapott pénzt. Wig, mondtam, az idő ugyan pénz, de mondd már meg, mihez kezdesz most? Mert kíváncsi voltam rá, hiszen üzletileg már évek óta ismertem a fickót. Finn, mondja erre, fel kell mennem a gravitáció kútján, mert Isten odafent lakozik. Na, ezt úgy mondta, hogy „ő mindenütt jelen van, de idelenn túl sok a statikus zavar, s elhomályosítja az ő arcát”. Nahát, mondom neki, marhára igazad van. És azzal ajtót mutattam neki, és kész. Többé sosem láttam viszont.

Bobby pislogott, s várakozóan fészkelődött a tábori szék kemény ülőlapján.

— Nem is hallottam róla, mígnem úgy egy évvel később fel nem bukkant egy fickó, egy magaspályás spekuláns, aki lejött a kúton, hogy pihenjen egy csöppet, és volt eladó software-je. Nem volt nagy durranás, de elég érdekes. Azt mondta, a Wigtől való. Nos, az meglehet, hogy a Wig bedilizett, és már jó ideje kiszállt a ringből, de a

fasza dolgokat még mindig kiszúrja. Így hát megvettem. Mindez talán tíz éve lehetett, stimmt? És azóta átlag évente előkerülnek olyan fickók, akik azzal hoznak valamit, hogy „A Wig azt mondta, erre te vevő lennél”. És rendszerint vagyok is. A cuccok sosem voltak különleges darabok, de elmentek. És a Wigtől sohasem jött kétszer ugyanaz az ember.

— És a cuccok csak software-ből álltak, Finn? — kérdezte Lucas.

— Egen, leginkább abból, leszámítva azokat a fura szobrocskákat vagy miket; egészen kimentek a fejemből. Úgy gondoltam, a Wig csinálta őket. Amikor egy fickó először állított be ilyesmivel, megvettem a nála lévő software-eket, aztán megkérdeztem, hogy hát az meg mi a rosseb? „A Wig azt mondta, érdekelne téged”, felelte a fickó. Erre azt mondtam: „Mondd meg neki, hogy tisztára elment az esze!”; a fickó meg csak röhögött. „Tartsd csak meg,” mondta, „én ugyan vissza nem cipelem magammal ezt az istenverte vacakot!”. Ez a dolog ugyanis kábé akkora volt, mint egy deck, egy csomó szemét és szirszar egy dobozba tömve… Szóval, az egészet eldugtam egy ócskavassal teli Coke-láda mögé, és nagy ívben elfeledkeztem róla. Egészen addig, amíg az öreg Smith, aki akkoriban kollégám volt, és főleg művészettel és gyűjteményekkel foglalkozott, meg nem látta és meg nem kívánta. Bagóért megalkudtunk, és ő azt mondta: „Ha látsz még belőlük, Finn, csapj le rájuk! Van pár felsővárosi seggfej, aki ilyesmire hajt.” Így aztán a Wig következő küldöncétől a doboz-szobrocskát is megvettem, és rásóztam Smithre. Bár egyikért sem kaptam valami sokat… — vont vállat a Finn — …egészen a múlt hónapig. Egy srác behozta azt, amit maguk megvettek. A Wig küldte. „Idehallgasson,” mondja a srác, „ez biosoft, méghozzá törő; a Wig szerint sokat ér.”. Leellenőriztem, és rendjén valónak tűnt. Tudják, érdekesnek találtam. A maga partnere, Beauvoir megvette tőlem. Itt a mese vége. — A Finn előkotort egy cigarettát, de az ketté volt törve. — A francba! — morogta. Ugyanabból a zsebből rózsaszín cigarettapapírokkal telt, megfakult csomagot húzott ki. Kiemelte az egyik törékeny levelet, szorosan a törött cigaretta köré tekerte, mintegy sínbe pólyálva azt. Amikor lenyálazta a szélét, Bobby egy villanásnyira meglátta a Finn nagyon hegyes, szürkés-rózsaszín nyelvét.

— És hol lakik ez a Mr. Wig, Finn? — kérdezte Lucas; hüvelykujjait álla alá támasztotta, hatalmas ujjaiból süveget formált az arca előtt.

— Gőzöm sincs róla, Lucas. Valahol föld körüli pályán. És nem valami nagy lábon, ha még a tőlem befolyó pénz is fontos volt neki. Tudja, hallottam róla, hogy odafent vannak helyek, ahol ha valaki beilleszkedik a gazdaságba, akkor nincs szüksége pénzre; kevéssel is sokáig ki lehet húzni. De ne engem kérdezzen, nekem tériszonyom

van.

A Finn gonoszul Bobbyra mosolygott, aki próbálta kiverni a fejéből annak a nyelvnek a látványát.

— Tudja — pislantott aztán Lucasra —, akkoriban kezdtem hallani arról, hogy a mátrixban különös dolgok történnek.

— Mint például? — kérdezte Bobby.

— A kis pöcs maradjon ki ebből — mondta a Finn, továbbra is Lucashoz intézve szavait. — Ez még azelőtt volt, hogy maguk, az új hudu-csoport, felbukkantak. Ismertem egy nőt, egy utcai szamurájt, aki egy Különleges Alakulatos pofához szegődött. A pasashoz képest a Wig a józan értelem szobra volt. Ez a nő, meg a cowboya, akit Chibából vakartak elő, ezekkel történt valami hasonló. Talán rátaláltak arra a dologra. Isztambulban láttam őket utoljára. Egy pár éve a nő még Londonban lakott, úgy hallottam… Ki a fene tudja? Hét vagy nyolc éve történt…

A Finn egyszerre fáradtnak tűnt — és öregnek, nagyon öregnek. Bobby szemében nagy, összeaszott patkánynak látszott, amit rugók és rejtett huzalok mozgatnak. Törött üvegű, zsíros bőrszíjra fűzött karórát vett elő, és hosszasan tanulmányozta.

— Jézusom! Nos, ez minden, amit mondani tudok magának, Lucas. Húsz perc múlva néhány barátom érkezik egy szervbankból, hogy kössünk egy kis üzletet…

Bobbynak a fent heverő holttestek villantak az eszébe. Reggel óta ott vannak…

A Finn leolvasta az arcára kiülő iszonyatot.

— Hé, a szervbankok legideálisabbak rá, hogy megszabaduljunk bizonyos dolgoktól! Én fizetek nekik. Azok az anyátlan seggfejeknek odafent nem sok eladható szervük maradt…

És felnevetett.

— Azt mondja, hogy közel állt… Legbához? És Legbáról mondta maga és Beauvoir, hogy besegített a mázlimnak, amikor letámadtam a fekete jeget?

A táj méhsejtszerű peremén túl az égbolt világosodni kezdett.

— Igen — felelte Lucas. Láthatólag mélyen elmerült a gondolataiban.

— De úgy tűnt, hogy egyáltalán nem hisz az egészben…

— Az nem számít — mondta Lucas, mikor megpillantották a Rolls-ot. — Ő akkor is mindig közel állt a dolog szelleméhez.

17. A MÓKUSLIGET

A gép patakzó víz közelében ért földet.

Turner lázálmában is hallotta, miközben a magassági háló ölelésében hánykolódott, az egyik legősibb dallamot: a kövön csobbanó víz hangját. A beépített álcázási ösztönnek köszönhetően a gép olyan ügyes volt, akár egy jól idomított kutya. Turner érezte, ahogy futóművén imbolyogva előrekúszik a sűrű éjszakában, s a sötét kabintetőn ágak sepernek végig. A gép a mélyzöld árnyak közé furakodott, és térdre ereszkedett. Burkolata nyikorogva, recsegve kilaposodott, hasát az iszapos gránitra engedte, mint egy homokra terülő rája. A szárnyait és a törzsét fedő álcázó polikarbonréteg foltossá vált és elsötétült, felvéve a holdfényben csillogó kövek és az erdei talaj színeit, mintázatát. Végül elcsendesedett, és a patakmeder felett már csak a víz loccsanásai hallatszottak.

Turner gépiesen felébredt, de nyitott szeme előtt változatlanul Lynch halálának emlékképe lebegett, a vörös villanás a Smith Wesson rögzített célgömbjén túl. Feje felett a kabintető ívét levelek és ágak álcázó utánzata csipkézte. Odakint hajnal derengett, rohanó víz csobogott. Még mindig Oakey kék munkásinge volt rajta. Kesernyés izzadságtól bűzlött, az ujjait meg még előző napon alaposan megszaggatta. A fegyver a lábai között feküdt, csövével a vadászgép fekete botkormányára célozva. A magassági háló petyhüdten fityegett a csípője és a vállai körül. Turner hátracsavarta a testét, és meglátta a lányt, ovális arcát, és az orrlyuka alatt megalvadt, barna vércsíkot. Még mindig ájult volt, izzadt, ajkai szétnyíltak, akár egy játékbabáé.

— Hol vagyunk?

— Tizenöt méternyire dél-délkeletre az ön által megadott landolási koordinátáktól — válaszolta a gép. — Ön ismét elveszítette az eszméletét. Álcázás mellett döntöttem.

Turner hátranyúlt és kihúzta az összekötő dugaszt az aljzatából, megszakítva a géppel való kapcsolatot. Kábán körbetekintett a pilótafülkében, aztán rátalált a kabintető kézi nyitószerkezetére. A szervómotoroktól hajtott tető egy sóhajjal kitárult, mozgása közben meglebbentek a polikarbon levélcsipkék. Turner egyik lábát átvetette a fülke oldalán, s kezével megkapaszkodott a pilótafülke hátsó peremében. A polikarbon bevonat az egyik közeli sziklatömb szürkés színét öltötte fel; miközben nézte, a tenyere alatt lassan kialakult rajta egy hússzínű, tenyérnyi folt. Kihúzta a másik lábát is, és a pisztolyt az ülésen felejtve lecsusszant a földre, elterült a hosszú szálú, dúsan nőtt fűben, és álmodni kezdett a patakzó vízről.

Mikor felébredt, négykézláb előremászott a harmattól súlyos, alacsony ágak között. Végül egy tisztásra ért, előrebukott, és

hanyattgurult, megadón széttárt karokkal. Magasan felette valami kicsi szürkeség rugaszkodott el egy ágról, elkapott egy másikat, egy pillanatig ott lengedezett, majd elmászva eltűnt Turner szeme elől.

Feküdj nyugton, szólt hozzá egy hang évek távolából. Csak terülj el és ernyeszd el magad; nagyon hamar el is felejtkeznek rólad, ottfelejtenek a szürke, hajnali harmatban. Élelemért mennek, táplálkozni és játszani, és az agyuk nem sokáig képes két üzenettel megbirkózni…

Turner hanyatt feküdt, a bátyja mellett, mellén a nylon-agyú Winchesterrel, amely új réz és fegyverolaj szagát árasztotta; hajában megült tábortüzük füstje. És a bátyjának mindig igaza volt a mókusokkal kapcsolatban. A mókusok eljöttek. Megfeledkeztek a halál foltozott bársonyba és kék acélba írt, világosan látható jeléről. Csak jöttek, versenyt futottak az ágakon, meg-megállva beleszimatoltak a reggeli levegőbe — aztán Turner .22-ese szárazon dörrent, s egy szürke test összecsuklott és lebukfencezett. A többiek szétrebbentek, eltűntek, és Turner átadta a puskát a bátyjának. Aztán csak vártak; várták, hogy a mókusok ismét megfeledkezzenek róluk.

— Olyanok vagytok, mint én — mondta Turner a mókusoknak, felriadva álmából. Az egyik mókus hirtelen felegyenesedett egy vastag ágon, és egyenesen ránézett.

— Én is mindig visszatérek…

A mókus elugrált.

— Akkor is csak visszatértem, amikor elfutottam a hollandustól. Akkor is, amikor Mexikóba repültem. Akkor is visszafelé igyekeztem, amikor megöltem Lynch-t.

Hosszú ideig hevert még ott, a mókusokat figyelve, miközben az erdő felébredt, s a reggel megmelegedett körülötte. Bereppent egy varjú, bedőlt és lefékezett; szétmeresztett tollai olyanok voltak, akár a rugóra járó ujjak. Azt jött megnézni, hogy Turner halott-e.

Turner felderült, elvigyorodott, ahogy a varjú odábbállt.

Nem. Még nem az.

Visszakúszott a buja bokrok alatt. A lány már felült a pilótafülkében. Bő, fehér pólót viselt, amit keresztbevágott a MAAS-NEOTEK embléma. A trikó mellét friss vérrombuszok pettyezték; a lánynak megint vérzett az orra. Fényes kék szemei zavartan rebbentek ide-oda; körülöttük sárgásfekete monokli, mintha csak valami egzotikus smink lenne.

Fiatal, eszmélt rá Turner, nagyon fiatal.

— Te Mitchell lánya vagy — szólította meg, s a biosoft-dossziéból a lány neve is beugrott -; Angela.

— Angie — javította ki a lány gépiesen. — És maga kicsoda? Vérzik az orrom — tartotta fel véres csomóba gyűrt zsebkendőjét.

— Turner. Az apádra számítottam.

Turnernek hirtelen eszébe jutott a fegyver; a lány másik kezét eltakarta a pilótafülke pereme.

— Tudod, hogy hol van az apád?

— A fennsíkon. Úgy gondolta, megbeszélheti velük a dolgot; megmagyarázhatja. Mert szükségük van rá.

— Kikkel beszélheti meg? — Turner egy lépést tett előre.

— A Maas-szal. Az Igazgatótanáccsal. Nem engedhetik meg maguknak, hogy bántsák. Ugye nem?

— Miért akarnák bántani? — lépett még egyet Turner.

A lány az orrát nyomkodta a vörös zsebkendővel.

— Amiért kiküldött engem. Meg azért, mert apám tudta, hogy engem bántani fognak, talán meg is ölnek. Az álmok miatt.

— Az álmok miatt?

— Maga azt hiszi, hogy bántani fogják?

— Nem, nem, nem tesznek ilyet. Most felmászom oda. Oké?

A lány bólintott. Turnernek ki kellett tapogatnia a törzsbe süllyesztett, üreges kapaszkodókat; az álcabevonat leveleknek, zuzmóknak és gallyaknak mutatta őket… Aztán feljutott a lány magasságába, és megpillantotta a fegyvert a lány szandálba bújt lába mellett.

— De hát nem ő maga akart kijönni? Én őt vártam, az apádat…

— Nem. Mi sosem terveztünk ilyet. Csak az az egy gépünk volt. Nem mondta el magának? — A lány reszketni kezdett. — Semmit sem mondott?

— Mondott épp eleget — felelte Turner, s kezét a lány vállára tette. — Apád épp eleget mondott nekünk. Minden rendben lesz…

Átlendült a peremen, lehajolt, félretolta a Smith Wessont a lány lábától, és kezébe akadt az összekötő kábel. Kezét továbbra is a lányon tartva felemelte, és becsatlakoztatta a füle mögé.

— Add meg a törlési eljárást mindarra, amit az elmúlt negyvennyolc órában rögzítettél! — utasította a gépet. — Ki akarom dobni a Mexikóvárosba vezető útvonaltervet, a te utadat a parttól, mindent…

— Mexikóvárosba irányuló útvonal nem került beprogramozásra — közölte a hang, illetve annak közvetlen hallóidegi bemenete.

Turner a lányra meredt, és megdörzsölte az állát.

— Akkor hová indultunk?

— Bogotába. — A vadászgép kiírta annak a helynek a koordinátáit, ahol le kellett volna szállniuk.

A lány Turnerre pislogott, szemhéja ugyanolyan feketére volt zúzódva, mint a környező bőr.

— Maga meg kivel beszél?

— A géppel. Megmondta Mitchell, hogy szerinte hová kell

menned?

— Japánba…

— Van ismerősöd Bogotában?

— Nincs.

— Anyád hol él?

— Azt hiszem, Berlinben. Nem igazán ismerem…

Turner kitörölte a gép memóriaegységeit, megsemmisítve Conroy programozásából mindazt, amihez hozzáférhetett: a berepülést Kaliforniából, a bázis azonosítási adatait, s az útvonaltervet, amelynek alapján egy kijelölt leszállóhelyre érkeztek volna, Bogota városmagjától háromszáz kilométerre. Elvégre megtalálhatják a gépet… Turner a Maas műholdas felderítő rendszerére gondolt, meg arra, hogy ért-e valamit a lopakodó-menekülő program, amit lefuttatott. Rudynak felajánlhatta volna ugyan a vadászgépet, cserébe a segítségért, de nemigen hitte, hogy Rudy szívesen belekeveredne az ügybe. Bár Turner felbukkanása a farmon Mitchell lányával máris belerántja, nyakig. De más kiút nem volt; csak Rudynál juthat hozzá azokhoz a dolgokhoz, amikre most szüksége van.

Négyórás gyalogút várt rájuk a félig elfeledett ösvények mentén, majd végig az elgazosodott, kétsávos aszfaltút kanyargós szalagján. Turner úgy találta, a fák megváltoztak; aztán belegondolt, milyen sokat nőhettek azóta, hogy évekkel ezelőtt utoljára itt járt. Az út mellett, egymástól szabályos távolságra faoszlopok szedertől és lonctól benőtt csonkjai meredeztek; valaha telefondrótok feszültek közöttük, de a drótokat már hetven éve leszaggatták a réz miatt, a kátrányos oszlopokat meg kivágták és eltüzelték… Az út menti virágos réten méhek dongtak…

— Van ennivaló ott, ahová megyünk? — kérdezte a lány; csoszogva baktatott a viharvert aszfalton, fehér szandáljának talpa felverte a port.

— Persze — biztosította Turner. — Amit csak kívánsz.

— Most leginkább vizet kívánnék — felelte a lány, s kisimította napbarnította arcából sima szálú barna hajának egy odahullott tincsét. Turner észrevette, hogy egyre jobban sántít, és valahányszor a jobb lábával lép, mindig megvonaglik az arca.

— Mi a baja a lábadnak?

— Azt hiszem, a bokámmal történt valami, amikor odavágtam a sárkányt… — A lány elfintorodott, de ment tovább.

— Pihenünk egyet.

— Nem. Oda akarok érni, akárhová…

— Azt mondtam, pihenünk — mondta Turner, és a lányt kézenragadva az út széléhez vezette. A lány grimaszt vágott, de leült a férfi mellé, s jobb lábát óvatosan maga elé nyújtotta.

— Nagy fegyver — jegyezte meg. A zubbonyhoz már túlságosan

meleg volt; Turner a csupasz testére szíjazta a válltokot, s fölébe húzta az ujjatlan munkásinget. Be sem gyűrte a végét, így az szabadon verdesett körülötte.

— Miért olyan a csöve ott alul, mint egy kobra feje?

— Az egy célzókészülék, éjszakai harchoz. — Turner előrehajolt, hogy megvizsgálja a lány bokáját. Duzzadt volt, és egyre rosszabbodott.

— Nem tudom, mennyit tudsz még menni ezzel — dünnyögte.

— Sok csatában volt már éjszaka, pisztolyokkal?

— Nem.

— Azt hiszem, nem értem, mit is csinál maga tulajdonképpen…

Turner felpillantott rá.

— Mostanában nekem se mindig egyértelmű. Úgy volt, hogy apád jön ki. Munkahelyet akart változtatni, hogy valaki másnak dolgozzék. Azok, akikhez be akart állni dolgozni, felbéreltek engem, meg pár más embert, hogy segítsük apádnak otthagyni a régi helyét.

— De erre semmilyen lehetőség nem volt — csodálkozott a lány. — Ez törvényellenes lett volna!

— Az is volt — bogozta ki Turner a szandál szíját, majd elkezdte lehántani a lány lábáról. — Törvényellenes.

— Ó! Hát ez a maga foglalkozása!

— Igen.

Levette a szandált. A lány nem viselt harisnyát, s a bokája csúnyán feldagadt. — Ez ficam…

— És mi van a többiekkel? — tudakolta a lány. — Sok társa volt ott, a romoknál? Valaki lövöldözött, és azok a rakéták…

— Nehéz lenne megmondani, ki lövöldözött — mondta Turner —, de a világítórakétákat nem mi küldtük fel. Talán a Maas biztonsági csoportja tette, akik követtek téged kifelé. Talán azt gondoltad, simán kijuthatsz?

— Azt csináltam, amit Chris mondott nekem — felelte a lány. — Chris az apám.

— Tudom. Azt hiszem, az út hátralevő részén vinnem kell téged…

— De mi van a barátaival?

— Miféle barátaimmal?

— Akik ott maradtak, Arizonában…

— Ja, azokkal! Hát… — Turner kézfejével megtörölte izzadt homlokát. — Nem tudnám megmondani. Fogalmam sincs, mi lehet velük.

Turner előtt felmerült a fehérbe fulladó égbolt, a napnál is fényesebb energialobbanás. De a gép azt mondta, elektromágneses pulzálást nem észlelt…

Tovább indultak. Tizenöt perccel később Rudy első portyázó kutyája felfedezte őket. Angie Turner hátán ült, átölelve a vállát;

sovány combjait a férfi a hóna alá vette, és kezét összekulcsolta a mellén. A lányból a felsővárosi kölykök illata áradt, valami halvány szappan- vagy samponszag. Turner elgondolta, hogy milyen szagúnak érezheti a lány öt. Rudynál lesz zuhany…

— Ó, a francba, mi az ott?! — merevedett meg a lány a hátán. Előremutatott.

A kanyarban, egy magas agyagfal tetejéről ösztövér, szürke vadászkutya nézett le rájuk. Keskeny fejét érzékelőkkel telerakott, fekete csuklya takarta. Nyelvét kilógatva lihegett, és lassan ide-oda ingatta a fejét.

— Semmi vész — mondta Turner. — Csak egy őrkutya. A barátomé.

A ház kiterjeszkedett, toldalékszárnyak és műhelyek nőttek rajta, de Rudy sohasem mázolta át az eredeti felépítmény hámló palánkjait. Turner ittjárta óta Rudy sűrű lánchálóval kerítette el járműparkját, de a kapu nyitva várta őket; forgócsapjai elvesztek a kerti folyondár és a rozsda alatt. Turner tudta, hogy az igazi védelmi egységek valahol máshol rejtőznek. Négy őrkutyától kísérve kaptatott fel a kavicsos behajtón; Angie a vállára ejtette a fejét, de karjaival még mindig átölelte.

Rudy az elülső tornácon várt rájuk. Régi fehér sortja volt rajta, meg egy tengerészpóló, amelynek egyetlen zsebéből legalább kilenc egyforma vagy nagyon hasonló toll kandikált ki. Rájuk nézett, és üdvözlésképpen feléjük emelte holland sörének zöld dobozát. Mögötte kifakult keki inges, szőke nő lépett ki a konyhából, kezében krómspatulával. Rövidre nyírt, felfésült és leszorított hajáról Turnernek a Hosaka-modul koreai orvosnője jutott eszébe, róla pedig a lángoló modul, arról Webber, akiről meg a fehéren izzó ég… Turner ott imbolygott Rudy kavicsos kocsifelhajtóján, szétterpesztett lábakkal, hogy elbírja a lányt; csupasz mellkasát az arizonai piactér pora borította, amibe a lecsorgó izzadság csíkokat szántott. Ránézett Rudyra és a szőkére.

— Már csináltunk nektek reggelit — szólalt meg Rudy. — Amikor megláttunk a kutyák képernyőin, rögtön gondoltuk, hogy éhesek lesztek…

Rudy ügyelt rá, hogy a hangja diplomatikusan csengjen.

A lány felnyögött.

— Jól tettétek — felelte Turner. — A lánynak kikészült a bokája, Rudy. Legjobb lesz, ha megvizsgáljuk. Aztán van még pár dolog, amiről beszélnem kell veled.

— Azt hiszem, kicsit fiatal még hozzád — jegyezte meg Rudy, és belekortyolt a sörébe.

— Menj már, Rudy! — förmedt rá a mellette álló nő. — Nem

látod, hogy a lány megsérült? Hozza be, errefelé! — fordult Turnerhez, és eltűnt a konyhaajtó mögött.

— Másképp nézel ki — jelentette ki Rudy, Turnert nézegetve, és Turner látta, hogy bátyja részeg. — Ugyanaz vagy, de nem ugyanolyan.

— Már jó ideje ilyen vagyok — felelte Turner, és a falépcső felé indult.

— Átplasztikáztattad az arcodat, vagy mi?

— Helyreállításnak mondanám. Korábbi felvételek alapján kellett összerakniuk.

Turner Felkapaszkodott a lépcsőn, derekába minden mozdulatra éles fájdalom nyilallt.

— Nem is rossz — dicsérte Rudy. — Alig vettem észre.

Böfögött. Alacsonyabb volt Turnernél, s már kezdett pocakosodni, de mindkettőjüknek ugyanolyan barna volt a haja, és arcra is nagyon hasonlítottak.

Turner megállt a lépcsőn, amikor a szemük egy vonalba került.

— Még mindig mindennel foglalkozol egy kicsit, mi, Rudy? A gyereket le kéne ellenőrizni, és szükségem volna néhány dologra.

— Nos — dörmögte a bátyja —, meglátjuk, mit tehetünk. A múlt éjszaka valami zajt hallottunk, talán hangrobbanást. Volt valami köze ennek hozzád?

— Egen. Van egy vadászgép a mókusligetben, de nem nagyon látszik.

Rudy felsóhajtott.

— Jézusom… Na, hozd be a lányt…

Rudynak a házban töltött évei eltüntették a legtöbb olyan tárgyat, amire Turner még emlékezett, és a lelke mélyén valahogy hálás is volt ezért. Nézte, amint a szőke tojásokat üt egy acéltálba. Parlagi, sötétsárga tojások voltak; Rudy saját tyúkokat tartott.

— Sally vagyok — mutatkozott be a nő, s egy villával felverte a tojásokat.

— Turner.

— Ő is csak így emlegette magát — mondta a nő. — De sosem beszélt magáról sokat.

— Sokáig nem is tartottuk a kapcsolatot. Lehet, hogy fel kéne mennem, segíteni neki.

— Üljön csak le. Rudynál jó kezekben van a kis barátnője. Ért hozzá.

— Még akkor is, ha be van rúgva?

— Félig van berúgva. De nem is fog műteni, csak dermát rak a lányra, és beköti a bokáját.

A nő szárított tortillaszirmokat szórt egy fekete tepsiben sistergő vajra, és ráöntötte a tojást.

— Mi történt a szemével, Turner? Maga és a lány…

A nő a krómkanállal megkeverte az egyveleget, és egy plasztiktubusból salsát löttyintett a tetejére.

— A hirtelen gyorsuláskor fellépő erő hatása. Sietve kellett felszállnunk.

— A lány bokája is akkor sérült meg?

— Lehet. Nem tudom.

— És most kergetik magát? Vagy a lányt?

A mosogató feletti szekrényből tányérokat szedett elő. A szekrényajtók ócska lemezburkolata hirtelen nosztalgiahullámot kavart fel Turnerben: a nő napégette csuklója egy pillanatra olyannak tűnt, mint az anyjáé…

— Valószínűleg igen — felelte. — De nem tudom, mi van a háttérben; még nem.

— Na, egyen egy falatot! — rakta ki a nő a keveréket egy fehér tányérra, majd villa után kotorászott. — Rudy nagyon fél az olyanféléktől, akik magát kereshetik.

Turner maga elé húzta a tányért, átvette a villát, és a gőzölgő tojások fölé hajolt.

— Akárcsak én.

— Találtam pár ruhát! — kiáltotta Sally a zuhany zubogása mögül. — Rudy egyik barátja hagyta itt őket, azt hiszem, pont jók magának…

A zuhanyt a nehézségi erő hajtotta: a tetőn lévő tartályban összegyűlt esővizet vaskos fehér szűrőegység tisztította meg, mielőtt a hozzákötözött, rózsában végződő csőbe engedte volna. Turner, kidugta a fejét a párálló műanyaglepedők közül, és a nőre pislogott.

— Kösz.

— A lány eszméletlen — közölte a nő. — Rudy szerint sokkot kapott a kimerültségtől. Azt is mondta, hogy a lány állapotában akár most is lefuttathatja a teszteket.

Aztán a nő elhagyta a szobát, s magával vitte Turner gyakorlóját és Oakey ingét.

— Te, mi ez a lány? — nyújtott feléje Rudy egy gyűrött, ezüstös nyomtatópapír-tekercset.

— Ebből én nem értek semmit — mondta Turner, és Angie-t keresve körbepillantott a szobában. — Hol van?

— Alszik. Sally vigyáz rá.

Rudy hátat fordított, és visszasétált a szoba túlfelére. Turner emlékezett rá, hogy valamikor ez volt a nappalijuk. Rudy sorban kikapcsolta a konzolokat, apró jelfényeik egymás után felvillantak és kialudtak.

— Nem tudom, öregem. Egyszerűen nem értem. Mi ez, valami rák?

Turner odament hozzá, közben elhaladt egy munkaasztal mellett, amin egy mikromanipulátor pihent a porvédője alatt. Régi monitorok poros, szögletes szeme bámult rá mellőle, az egyikük képernyője már megrepedt.

— Teli van vele a lány feje — mondta Rudy. — Hosszú láncokat alkot. Az égvilágon semmire sem hasonlít, amit valaha is láttam. Semmire.

— Mennyit tudsz a biochipekről, Rudy?

Rudy morgott egyet. Most nagyon kijózanultnak látszott, de feszült volt, és nyugtalan. Kezével a hajába túrt.

— Rájuk gondoltam. Ez valami… Nem implantáció. Ez átültetés.

— És mire való?

— Hogy mire? Egek! Ki a fene tudja? Ki csinálta ezt neki? Valaki, akinek dolgozol?

— Azt hiszem, az apja.

— Jézusom. — Rudy kezével megtörölte a száját. — A képeken olyan árnyékot vet, mint egy daganat, de a lány létfontosságú funkciói normális szinten állnak. Milyen lány amúgy?

— Nem tudom. Csak egy gyerek — vont vállat Turner.

— A kurva életbe! — dünnyögte Rudy. — Már azon is csodálkozom, hogy még járni tud…

Kinyitott egy kisméretű laboratóriumi hűtőt és előszedett egy deres palack Moszkovszkaját.

— Kérsz egy kortyot? — kérdezte.

— Talán majd később.

Rudy sóhajtott, jól megnézte a palackot, majd visszatette a hűtőbe.

— Végül is mi az óhajod? Ha valami ilyen furcsa, mint ez az izé itt a kislány fejében, akkor azt hamarosan keresni fogják. Ha ugyan már nem keresik.

— Már keresik — közölte Turner. — De azt nem tudják, hogy itt kéne keresniük.

— Egyelőre nem. — Rudy koszos fehér sortjába törölte a kezét. — De feltehetően tudni fogják, igaz?

Turner bólintott.

— Akkor innen hová mentek?

— A Sprawlba.

— Miért?

— Először is, mert ott van a pénzem. Négy különböző néven tartok fenn hitelszámlákat, és egyik nyomán sem lehet hozzám eljutni. Másodszor, mert ott van egy csomó kapcsolatom, amit felhasználhatok. És harmadszor azért, mert a Sprawl mindig

menedéket nyújt. Olyan rohadtul nagy, tudod?

— Oké — mondta Rudy. — Mikor?

— De várod! Szeretnéd, ha már kívül lennénk?

— Nem. Illetve nem tudom. A kis barátnőd fejében lévő cucc nagyon érdekes. Van egy barátom Atlantában, akitől kölcsön tudnék kérni egy funkcióelemző egységet, agytérképpel, satöbbivel együtt. Ha felraknám a lányra, talán kisüthetném, mi a fene ez… Talán valami értékes dolog.

— Biztosan az. Csak győzd eladni.

— Te nem vagy kíváncsi? Már úgy értem, arra, hogy kiféle-miféle ez a lány? Valami katonai laborból kapartad elő?

Rudy újra kinyitotta a fehér fagyasztó ajtaját, kivette a vodkásüveget, kinyitotta, és meghúzta.

Turner átvette a palackot és megdöntötte, hadd csapódjék a jeges folyadék hulláma a fogaihoz. Lenyelt egy kortyot, és megrázkódott.

— Egy vállalattól hoztam el; egy nagyvállalattól. Eredetileg az apját kellett volna kihoznom, de maga helyett a lányát küldte ki. Aztán valaki hazavágta az egész bázist; olyan volt, mint egy mini atombomba. Épp hogy megúsztuk. Eddig.

Visszaadta az üveget Rudynak. — Maradj magadnál, Rudy, a kedvemért! Ha túl sokat iszol, félős leszel.

Rudy rámeredt; ügyet sem vetett az üvegre.

— Arizona — mondta. — Benne volt a híradóban. Mexikó még mindig balhézik miatta. De nem atombomba volt. Az egész környéken csapatok állomásoztak. Nem atombomba volt.

— Hát micsoda?

— Úgy gondolják, egy nehézlöveg lehetett. Szerintük valaki kitelepített a préri közepére egy hipersebességű ágyút, egy teherléghajóba dugva, és aztán kulimászt csinált valami felhagyott telepből. Tudják, hogy volt odakint egy léghajó, de eddig még senki sem találta meg. Persze, egy nehézlöveget úgy is be lehet állítani, hogy plazmává robbantsa magát, miután elsült. A lövedék ekkora gyorsításnál bármit képes szétvágni. Valószínűleg egy százötven kilós, vagy akörüli jégtömb intézett el ott mindent.

Rudy csak most vette el az üveget, rácsavarta a kupakot, és maga mellé tette a pultra.

— Arrafelé minden föld a Maashoz tartozik, a Maas Biolabshoz, nem igaz? A Maas is szerepelt a hírekben. Teljes együttműködéséről biztosította a különféle hatóságokat, elhiheted. Szóval, azt hiszem, ez megmagyarázza, hol csípted fel magadnak a kiscsajt.

— Azt igen. De mindebből nem tudom meg, hogy ki használta a nehézlöveget. Vagy hogy miért.

Rudy vállat vont.

— Jó lenne, ha ezt megnéznétek — szólt be Sally az ajtón.

Sokkal később, Turner és Sally az elülső tornácon üldögéltek. A lány végre belemerült valamibe, ami Rudy EEG-je szerint álomnak volt nevezhető. Rudy visszahúzódott az egyik műhelyébe, valószínűleg a vodkásüvegével együtt. A láncos kapu mellett kunkorodó loncindák körül szentjánosbogarak keringtek. Turner úgy érezte, ha félig lehunyja a szemét, akkor a tornác fa hintaágyáról, ahol ült, szinte látja a már nem létező almafát, amelyen valaha egy ősrégi autógumi himbálózott, egy ezüstös-szürke kenderkötél végén. A szentjánosbogarak akkor is ugyanígy járták a táncukat, és Rudy sarka nagyokat csattant a csupasz földbuckán, ahogy lábával rugdalva lendítette magát egyre feljebb, és Turner ott feküdt, hanyatt a fűben, és nézte a csillagokat…

— Nyelveken — szólalt meg Sally, Rudy nője, a nyikorgó nádfonatú székből; cigarettája vörös szemként parázslott a sötétben. — Nyelveken való beszéd.

— Az micsoda?

— Az, amit a maga sráca művelt odafenn. Ért valamennyit franciául?

— Nem, nem sokat. Szótár nélkül nem.

— A beszéde egy része nekem franciának tűnt. — A vörös izzás egy pillanatra rövid sávvá változott, ahogy a nő leverte a hamut. — Amikor kislány voltam, az öregem elvitt egyszer a stadionba, és láttam a tanúságtételeket és a nyelveken való szólást. Megrémültem tőle. Azt hiszem, most még jobban megijesztett, amikor a kislány rákezdett.

— Rudy csak a végét rögzítette, ugye?

— Ühüm. Tudja, Rudy nincs igazán jól. Ez a fő oka annak, hogy visszaköltöztem ide. Megmondtam neki, hogy ha nem lesz józan, nem maradok vele tovább. De aztán még rosszabb lett a helyzet, úgyhogy kábé két hete visszaköltöztem. Éppen menni készültem, amikor maguk megjöttek.

A cigaretta parazsa átívelt a korlát felett, és az udvart borító kavicsszőnyegre hullott.

— Az ivás volt az oka?

— Az is, meg amiket összefőzött magának a laborban. Tudja, ez a pasi szinte mindenhez hozzá tud szagolni egy keveset. Megyeszerte vannak még barátai. Hallottam őket a régi történetekről beszélgetni, amikor maga meg ő még kölykök voltak, s maga még nem ment el.

— Neki is el kellett volna mennie.

— Gyűlöli a várost — mondta a nő. — Azt szokta mondani, hogy eljön az ide magától is, tehát minek mennénk oda?

— Én azért mentem el, mert itt semmi sem történt. Rudy mindig le tudta magát kötni. Ahogy elnézem, most is.

— Jobb lett volna, ha kapcsolatban maradtak volna egymással.

Szerette volna, ha itt van, amikor haldoklott az anyjuk.

— Akkor Berlinben voltam, és nem hagyhattam ott, amit csináltam.

— Elhiszem. Én sem voltam itt. Én csak később jöttem. Az jó nyár volt. Rudy meg egy csomó vidéki fiú egyszerűen bejött abba a koszlott memphisi klubba, és kihúzott onnét. Másnap már itt voltam, és nemigen tudtam, valójában miért. Csak azt tudtam, hogy aranyos volt akkoriban, és jópofa, és hozzájuttatott a lehetőséghez, hogy lecsillapodjam. Még főzni is tanított — nevetett fel a nő. — Tetszett is a dolog, leszámítva azokat az istenverte tyúkokat ott hátul… — Felkelt és nyújtózkodott; az öreg szék megreccsent, s Turner ráébredt a nő hosszú, napbarnította lábára, s az illatára, amely körüllengte. A nyár heve sütött belőle.

A nő a vállára tette a kezét. Turner szeme egy vonalba került a nő hasának barna csíkjával, az alacsonyan hordott sort dereka felett, s a lágy árnyéknak látszó köldökével. S ahogy eszébe jutott Allison a fehér, üreges szobában, Turner szerette volna odaszorítani az arcát, hogy érezze az egészet… Úgy tetszett, a nő könnyedén meginog, de Turner nem volt biztos a dolgában.

— Turner — szólalt meg a nő —, néha olyan itt vele lenni, mintha egyedül lennék…

Erre Turner is felállt. Az öreg hinta lánca megcsörrent a tornác tetejének eresztékeibe tekert gyűrűscsavaroknál, amiket az apja negyven évvel ezelőtt húzhatott meg. S aztán megcsókolta a nő szétnyíló száját, megrészegülve a beszélgetéstől, a szentjánosbogaraktól, és az emlékek tudatalatti rugóitól. És ahogy tenyere felsiklott a nő meztelen hátán, a fehér póló alatt, Turner úgy érezte, hogy az életében szereplő emberek nem események láncolatára fűzött gyöngyszemekként követik egymást, hanem mindahányan egyetlen halmazt alkotnak; tehát ugyanolyan jól ismeri ezt a nőt, mint ahogy Rudyt vagy Allisont vagy Conroyt, vagy akár a gyereket. Mitchell lányát.

— Hé — suttogta a nő, kiszabadítva a száját. — Most már menjünk fel…

18. A HOLTAK NEVE

Alain ötkor hívta fel, és Marly megnyugtatta, hogy az általa kívánt összeg hozzáférhető; közben igyekezett leküzdeni a férfi kapzsisága miatt rátörő rosszullétet. A címet gondosan leírta egy kártya hátoldalára, amit még Picard íróasztaláról csent el a Roberts Galériában. Andrea tíz perccel később jött haza a munkából, és Marly örült, hogy barátnője nem volt tanúja Alain telefonhívásának.

Nézte, ahogy Andrea kitámasztja a konyhaablakot a hatodik kiadású, kék fedelű Rövidített Oxfordi Angol Szótár szamárfüles második kötetével. Andrea egy furnérpolcot ékelt a kőpárkányra, ami épp elég széles volt, hogy elférjen rajta a kis hibacsi-serpenyő, amit a mosogató alatt szokott tartani; aztán néhány fekete faszén-kockát rendezett csinosan a rácsra.

— Ma beszéltem valakivel a munkáltatódról — csevegett Andrea, miközben a furnérlemezre helyezte a hibacsit, és tűzhely szikrapisztolyával fellobbantotta a zöldes gyújtókenőcsöt.

— Bent járt az akadémikusunk Nizzából. Zavarba jött, amikor megtudta, hogy pont Josef Virek érdekel, de vén, kanos kecske lévén, örömmel leállt velem beszélgetni.

Marly odaállt melléje, és a széndarabokat nyaldosó, alig látható lángnyelveket figyelte.

— Állandóan előrángatta a Tessier-Ashpoolokat — folytatta Andrea —, meg Hughes-t. Hughes amerikai volt, és a XX. század vége felé élt. Ő is szerepel a könyvben, mint afféle elő-Virek. Nem is tudtam, hogy a Tessier-Ashpoolok széthullóban voltak…

Andrea visszament a pulthoz, és kicsomagolta a hat hatalmas garnélarákot.

— Ők azok a francia-ausztrálok? Valami dereng egy dokumentumfilmből, azt hiszem. Nem az övék valamelyik nagy üdülőhely?

— Szabadpart. De a professzorom azt mondja, hogy már eladták. Úgy látszik, hogy az öreg Ashpool egyik lányának sikerült személyes ellenőrzése alá vonnia a teljes üzleti egységet, aztán egyre hóbortosabbá vált, és a klán befolyása semmivé foszlott. Mindez az elmúlt hét év alatt történt.

— Nem értem, mi köze mindennek Virekhez — mondta Marly, s nézte, ahogy Andrea a rákokat egy-egy hosszú bambusznyársra tűzi.

— Én ugyanúgy nem értettem, mint te. A prof amellett kardoskodik, hogy Virek és a Tessier-Ashpoolok egyaránt döbbenetes anakronizmusok. Szerinte a megfigyelésük által közelebb kerülhetünk a vállalati fejlődés megértéséhez. Mindenesetre eléggé megbízik a vezető szerkesztőinkben…

— De mit mondott Virekről?

— Azt, hogy Virek tébolya más alakban jelenik meg.

— Tébolya?

— Tulajdonképpen óvakodott így nevezni. De Hughes nyilvánvalóan sültbolond volt, az öreg Ashpool szintén, a lánya meg végképp dilis. A prof azt mondta, hogy az evolúciós nyomások rákényszerítik Vireket arra, hogy valahogy „ugorjon". „Ugorjon", így mondta.

— Evolúciós nyomások?

— Igen — felelte Andrea, és a hibacsihoz vitte a nyársra húzott rákokat. — A prof úgy beszél a vállalatokról, mintha valamiféle állatok lennének.

Vacsora után sétára indultak. Marly időnként megfeszítette érzékeit, hogy felfedezze Virek felügyeletének elképzelt gépezetét, de Andrea betöltötte az estét szokásos melegségével és józanságával, s Marly hálás volt neki, hogy sétájuk idejére a város visszavedlett egyszerű és egyértelmű mivoltába. Mert Virek világában ugyan mi lehetne egyszerű? Marlynak eszébe jutott a Duperey Galéria rézkilincse, s hogy milyen leírhatatlan módon tekergett az ujjai között, ahogy elragadta őt Virek modellált Parque Güell-jébe. Vajon Virek örökké ott volt Gaudi parkjában, morfondírozott Marly, a soha véget nem érő délutánon? Senor gazdag. Senor a megtestesülés minden eszközét birtokolja. Marly megborzongott a langyos esti levegőben, és közelebb húzódott Andreához.

Egy szimstim környezetben mindig ott lappangott annak a baljós, fenyegető sejtése, hogy bármilyen környezet valószínűtlenné válhat; akár azok a kirakatok is csak káprázatok lehetnek, amelyek előtt Andreával most elhaladt. Valaki egyszer azt mondta, hogy a tükrök alapjában véve veszedelmesek; Marly úgy vélte, a szimstim-modellek sokkal inkább azok.

Andrea megállt egy bódénál, megvegye az Elle legfrissebb számát, és mellé egy csomaggal kedvenc angol cigarettájából. Marly a járdán álldogált, magányos szigetként a gyalogosok folyamában; diákok, üzletemberek és turisták arcai suhantak el mellette. Feltette, hogy köztük evickélnek Virek gépezetének Pacóval összekötött alkatrészei is. A mandulaszemű, könnyed komolyságú Pacóval, akinek puplininge alatt csak úgy táncolnak az izmai. Pacóval, aki egész életében a Senornak dolgozott…

— Mi a baj? Úgy festesz, mint aki épp lenyelt valami szörnyűt — lépett mellé Andrea, és lehántotta a celofánt a húsz Silk Cutot rejtő dobozról.

— Nem — felelte Marly, és megborzongott. — De úgy érzem, majdnem…

És hazafelé menet, dacára Andrea csacsogásának és

melegségének, a kirakatok egytől egyig dobozokká változtak, olyan szerkesztett alkotásokká, mint Joseph Cornell vagy a Virektől keresett titokzatos dobozkészítő művei. S a könyvek és a szőrmék és az olasz pamutáruk névtelen vágyat formáló alakzatba rendeződtek.

És aztán újra felébredt. Felemelte arcát Andrea kanapéjáról, s a piros takarót összehúzta a válla körül. Kávéillat lengedezett; Andrea a szomszéd szobában öltözködött, s valami tokiói popdalt dudorászott hozzá, s odakint szürke reggelt köszöntött a párizsi eső.

— Nem — mondta Pacónak Marly —, magam megyek. Így szeretném.

— Nagy összegű pénzről van szó — mondta Paco, lepillantva a kávéház közöttük álló asztalkájára, amin az olasz táska pihent. — Ez veszélyes, nem érti?

— Senki sem fogja tudni, mit viszek, nem igaz? Csak Alain. Alain és a barátaid. És nem azt mondtam, hogy egyedül akarok menni, csak éppen nem vágyom társaságra.

— Talán rosszul csináltam valamit? — Paco szája sarkában megjelentek a komoly, mély ráncok. — Felbosszantottam?

— Csak azt akartam mondani, hogy magamban szeretnék lenni. Te és a többiek, akárkik is legyenek, nyugodtan követhettek és figyelhettek. Ha netán szem elől vesztenél, amit nemigen hiszek, akkor is biztosan odatalálsz.

— Ez igaz — felelte a fiú. — De az, hogy maga jó pár millió új yennel mászkál egyedül Párizsban… — Vállat vont.

— És ha elveszíteném? Senor egyáltalán elkönyvelné a veszteséget? Vagy rögtön teremne egy másik táska, újabb négymillióval? — Marly a táska vállszíja után nyúlt és felállt.

— Természetesen kapna egy újabb táskát — közölte Paco. — Noha részünkről némi utánjárást igényel, hogy ennyi készpénzt összeszedjünk. És a Senor nem „könyvelné el” a veszteséget abban az értelemben, ahogy maga mondta; engem megbüntetne, amiért értelmetlenül vesztegettem el egy kisebb összeget. A nagyon gazdag emberek közös vonása, hogy ügyelnek a pénzükre; majd meglátja.

— Mindazonáltal magam megyek. Nem egyedül, de hagyjatok magamra a gondolataimmal!

— A megérzéseivel?

— Pontosan.

Ha követték, ahogy Marly ezt biztosra vette, akkor most is, mint mindig, láthatatlanok maradtak. Egyébként az is biztos, hogy Alain-t sem hagyják ki a megfigyelésből. A címet, amit reggel bediktált neki, azok már javában kémlelhetik, akár ott van Alain, akár nincs.

Ma új erőt érzett magában. Sikerült felülkerekednie Pacón. Tán azért, mert előző éjszaka feltámadt benne a gyanú, hogy Paco, a maga humorával, férfiasságával és megnyerő művészettagadásával esetleg ott várja majd valahol. Marlynak eszébe jutottak Virek szavai, miszerint többet tudnak az életéről, mint saját maga. S akkor mi a legkönnyebb mód, ami által besatírozható a Marly Kruskova életének rácsán még üresen maradt néhány mező? Paco Estevez. A tökéletes idegen. Túlontúl tökéletes. A mozgólépcső a metró mélye felé siklott vele, s ő rámosolygott a kék falakon tükröződő képmására. Elégedett volt sötét frizurájával, és reggel vett fekete Porsche szemüvege divatosan puritán titánkeretével.

Az ajkaim se rosszak, gondolta, sőt egyáltalán nem rosszak!

A felfelé tartó mozgólépcsőről fehér inges, fekete bőrdzsekis, vékony fiú mosolygott vissza rá. Hóna alatt hatalmas fekete irattáskát cipelt.

Párizsban vagyok, gondolta Marly. Nagyon hosszú idő után most először derült fel azon, hogy egyedül van. És ma odaadok az én gusztustalan bolonddá lett régi szeretőmnek négymillió új yent, és cserébe kapok tőle valamit. Egy nevet, vagy egy címet, esetleg egy telefonszámot…

Első osztályra szóló jegyet vett; az ilyen kocsikban kisebb a tömeg, és elütheti az időt azzal, hogy megpróbál rájönni, melyik utastársa tartozik Virekhez.

Az Alaintől kapott cím egy komor északi külvárosban volt, az egyik betontoronyban, amely huszadmagával emelkedett ki a múlt század közepéről ittfelejtett, spekulációs telek betonsíkjából. A kitartóan szakadó eső amolyan összeesküvés-hangulatot kölcsönzött az egész napnak, s végiggyöngyözött az elegáns gumitáskán, amiben az Alain-re váró vagyon lapult. Milyen különös érzés ezen a borzasztó környéken milliókkal a hóna alatt csatangolni, hogy megjutalmazhassa gonoszul hűtlen kedvesét ezzel a sok köteg új yennel!

Megnyomta a lakás számával ellátott kaputelefon-gombot, de a zümmögésre nem érkezett válasz. A mocskos táblaüvegen túl teljesen csupasz, sötétes hall derengett. Olyan hely volt, ahol az ember belépéskor felkattintja a világítást, és az magától kikapcsol, mindig a lift érkezése előtt; s az ember aztán csak várhat a pállott levegőt megülő fertőtlenítőszagban. Marly ismét csengetett.

— Alain?

Semmi válasz.

Marly megpróbálkozott az ajtóval. Nem volt zárva. A hallban senkit nem látott, csak egy elhagyatott videokamera bámult rá porréteggel fedett, halott szemével. A kinti betonsivatagról nedves délutáni fény szűrődött be. A barna kőlapokon csattogó

csizmasarkokkal Marly a liftekhez sietett, és megnyomta a 21-es gombot. Üregesen visszhangzó, tompa csattanás hallatszott, amit fémes morgás követett; aztán az egyik lift megindult lefelé. Az aknaajtók feletti műanyag kijelző továbbra is sötét maradt. A fülke fáradt szisszenéssel érkezett meg, magas hangú sivítása is elhalt.

— Cher Alain, te aztán szépen lecsúsztál! Ez a hely szemétdomb a javából!

A félrecsusszanó ajtó a fülke feltáruló sötétjére nyílt. Marly beletúrt az olasz táskába, s az alján lapuló brüsszeli retiküljében kezdett kotorászni. Végül megtalálta azt a kis zseblámpát, amit a Párizsban töltött első hetek óta magával hordott; lapos, zöld bádogburkolatának elején a Pile Wonder oroszlánfejes védjegye domborodott. Most előhúzta; a párizsi lifteknél sosem lehet tudni, mi vár az emberre odabent: egy rabló, esetleg egy kupac még gőzölgő kutyaszar…

És a gyenge fénysugár olajosan csillogó, ezüstszínű kábelekre vetült, amelyek lágyan lengtek a tátongó aknában. Marly jobb csizmájának orra már pár centire túlnyúlt a talpa alatti kőlap összekarcolt peremén. Keze gépiesen lefelé lendítette a fénykévét, és iszonyodva pillantotta meg a fülke poros, szeméttel teleszórt tetejét, két emelettel lejjebb. A néhány másodperc alatt, amíg zseblámpája fénye a liftfülkén reszketett, Marly hihetetlen sok részletet látott meg. A bágyadt fényfolt mintha apró tengeralattjáróként bukott volna alá holmi tengermélyi hegyvonulat szirtjei közé, úgy siklott végig az évszázadok óta háborítatlanul halmozódó üledékfoltokon. Régesrégi pernye bolyhos medre látszott, benne kiszikkadt, szürkés, használt óvszer hevert, körülötte cinklemez-forgácsok ragyogó szemei kacsintottak felfelé, kicsit odébb egy inzulinos fecskendő törékeny, szürke hengere, a fehér dugattyúval együtt… Marly úgy szorította az ajtó szélét, hogy belesajdultak az ízületei. Nagyon lassan hátrahelyezte a testsúlyát, eltávolodva az aknától. Még egyet lépett hátra, és lekattintotta a lámpáját.

— Te rohadt! — szakadt fel belőle a rémület. — ó, Jézusom!

A lépcsőház ajtajához ment, ismét felkattintotta a kis zseblámpát, és megindult felfelé. Nyolc emelettel feljebb már lemállott róla az ólmos zsibbadtság, és reszketett; lecsorgó könnyei tönkretették a sminkjét.

Újra dörömbölni kezdett az ajtón. Préselt lemezből volt, rémes rózsafautánzat lapokkal fedve; a kőnyomatú szemcsék alig látszottak a hosszú folyosón pislákoló egyetlen biofluoreszcens csík fényénél.

— A fene essen beléd! Alain! Alain!

Az ajtóba épített kémlelőüveg vaksi halszeme üresen, semmitmondóan nézett vissza Marlyra. A folyosón kóvályító bűz

terjengett: szintetikus fedőanyag és illatosítóval elnyomott konyhaszag keveréke.

Végül megragadta a kilincset, és lenyomta. A hitvány réz zsíros tapintású volt és hideg; a pénzzel teli táska hirtelen súlyosnak tűnt, szíja belevágott a vállába… Az ajtó könnyedén kitárult. Rövid, narancsszínű szőnyeget pillantott meg, rajta szabálytalan, négyszögletes, lazacvörös foltokkal. A rárakódott évtizedes koszrétegbe a lakók és látogatóik ezrei jól látható ösvényt tapostak…

— Alain?

Fekete francia cigaretták szinte otthonos illata…

És megtalálta a férfit. A szobában ugyanaz a nedves, ezüstös fény derengett, az ablak négyszögén túl a többi jellegtelen toronyház tört a sápadt, esős égbolt felé. Alain ott hevert összegörbedve, mint egy gyerek, a förtelmes narancssárga szőnyegre bukva. Gerince kérdőjellé görbült palackzöld velúrzakójának szűk háta alatt; bal keze széttárt ujjakkal a fülére tapadt, körme alatt halványkék elszíneződés sötétlett.

Marly letérdelt, és megtapintotta a nyakát. Tudta. Az ablak mögött csak csorgott, csorgott az eső, szakadatlanul. Lábát szétvetve felemelte a férfi fejét, s ringatta; az állatias fájdalom betöltötte a szoba csupasz terét… Aztán egyszerre csak valami éles dolgot érzett a tenyere alatt: egy rozsdamentes, nagyon finom, nagyon merev drótszál végét, ami a férfi füléből meredt elő, kihűlt ujjai között.

Ocsmány, ocsmány; mennyire ocsmány módja a halálnak!

A dühtől Marly felpattant, keze karommá görbült. Nekilátott átkutatni a szobát, ahol Alain meghalt. Semmi sem utal rá benne, csak a rongyos aktatáskája. Kinyitva Marly két spirál jegyzettömböt talált, tiszta és vadonatúj lapokkal, aztán egy olvasatlan, de felettébb divatos regényt, egy skatulya gyufát, és egy félig üres, kék Gauloise-os dobozt. A Brownstól való, bőrkötésű napló eltűnt. Végigtapogatta a férfi zakóját, ujjaival benyúlt a zsebekbe is, de sehol sem lelte.

Nem, gondolta magában, amúgy sem írtad volna oda, ugye? De sose tudtál megjegyezni egyetlen számot vagy nevet sem, nem igaz? Ismét körbepillantott a szobában, s furcsa higgadtság szállta meg. Muszáj volt leírnod a dolgokat, de titkolódzó voltál, és nem bíztál az én kis Browns-féle könyvecskémben, de nem ám! Ha randiztál egy lánnyal, rendesen egy gyufaskatulyára vagy valami fecnire írtad fel a számát, és meg is feledkeztél róla, aztán hetekkel később megtaláltam és rendbe tettem a dolgaidat…

Átment a kicsiny hálószobába. A berendezése egy élénkpiros, összecsukható székből és egy ágyként szolgáló, olcsó, sárga habszivacs matracból állt. A matracon menstruációs vér pillangómintája éktelenkedett. Marly megemelte, de nem volt alatta semmi.

— Megijeszthettek — szólalt meg, s hangjában olyan szenvedély remegett, amelyet meg sosem próbált megérteni. Kezét, amely most

hidegebb volt, mint Alainé, végigfuttatta az arannyal csíkozott piros tapétán; meglazult szegély, rejtekhely után kutatott.

— Te szegény, ostoba marha! Te szegény, ostoba, halott marha…

Sehol semmi. Visszatért a nappaliba, és valahogy furcsállotta, hogy a holttest nem mozdult meg. Alain-tól azt várta volna, hogy felpattan, hellózva és pár centi kamu drótot lengetve. Lehúzta a férfi cipőit. Megértek már a talpalásra és a sarkalásra. Marly beléjük kukkantott, s megtapogatta a bélést. Semmi.

— Ne csináld ezt velem…

Újra visszament a hálószobába, majd a szűk mellékhelyiségbe. Félresöpörte a rendetlen kupacba hányt, olcsó fehér műanyag vállfákat, s a vegytisztító petyhüdt műanyagtakaróját. Aztán áthurcolta a foltos matracot, és ráállt; sarkai belesüppedtek a habszivacsba. Kezével végigmatatott a falemez polcon, és a távolabbi sarokban megtalálta a kicsi, keménypapírból hajtogatott, kék csomagot. Miközben megállapította, hogy oly gondosan kilakkozott körmei teljesen letöredeztek, kihajtogatta a papírt, és megpillantotta a számot, amit Alain zöld filctollal firkantott fel rá. Egy üres Gauloise-os doboz volt.

Kopogtak.

Aztán Paco hangja hallatszott:

— Marly? Hello? Mi történt?

Marly a farmere övrészébe gyömöszölte a számot, és megfordulva Paco nyugodt, komoly szemébe nézett.

— Alain — mondta. — Halott.

19. HIPERCSARNOK

Bobby akkor látta utoljára Lucast, a Madison Avenue egyik nagy, régi áruháza előtt. Azután már csak ez az emlékkép maradt róla: a fekete, jól vasalt öltönyt viselő, nagydarab fekete férfi, ahogy épp beszállni készül hosszú fekete kocsijába; egyik lágy fényű fekete cipője már Ahmed belsejének buja szőnyegére hág, a másik még a járdaszegély omlatag betonján nyugszik.

Jackie odaállt Bobby mellé. Arcát beárnyékolta aranyholmikkal teleaggatott filckalapjának széles karimája; nyakát hátul megkötött, narancsszínű selyem fejkendő takarta.

— Mostantól te viseled gondját a mi fiatal barátunknak — mondta Lucas, botja gombjával a nőre mutatva. — A mi grófunknak megvannak a maga ellenségei.

— Kinek nincsenek? — kérdezte Jackie.

— Én majd vigyázok magamra — mondta Bobby, felháborodva arra a gondolatra, hogy Jackie erre alkalmasabbnak látszik; de ugyanakkor tudta, hogy a nő szinte biztosan alkalmasabb is.

— Hát persze, hogy vigyázol — fordult feléje Lucas, s a gomb Bobby szeme elé lendült. — A Sprawl városa cseles hely, barátom. A dolgok csak ritkán azok, aminek látszanak.

Állításának illusztrálására Lucas igazított valamit a boton, s a markolat alatti hosszú rézpeckek egy pillanatra finoman széttárultak, mint egy esernyő bordái; mindegyik borotvaélesen és tűhegyesen csillogott. Aztán visszasimultak a helyükre, és Ahmed széles ajtaja páncéllemez-szerű dobbanással bezárult.

Jackie felnevetett.

— Lássad-e! Lucas még mindig magával hordja ezt a gyilokbotot. Hiába nagymenő jogtanácsos, az utca rajtahagyta a bélyegét. Azt hiszem, ez nem is baj…

— Jogtanácsos?

A nő ránézett.

— Ne is törődj vele, édes! Csak gyere velem, csináld azt, amit mondok, és semmi bajod se lesz.

Ahmed beleolvadt a gyér forgalomba; egy riksasofőr hasztalanul tülkölt kézi dudájával a távolodó réz lökhárító után.

Aztán egy ápolt, aranygyűrűs kéz nehezedett Bobby vállára, s a nő átsietett vele a járdán, elhaladtak néhány összebújva alvó, rongyokba bugyolált átutazó mellett, és bevették magukat a Hipercsarnok lassan ébredező világába.

Tizennégy szint, mondta Jackie, és Bobby füttyentett.

— Mind olyan, mint ez?

A nő bólintott, és egy kanálnyi barna kristálycukrot szórt a kávéspoharának tetején úszó barnás habba. Kacskaringós, öntöttvas székeken ültek, egy kis fülke márványpultjánál. A pult mögött Bobbyval egykorú lány serénykedett; festékkel bemosott és belakkozott haja hátuszonyra emlékeztetett. Szorgosan húzogatta a kallantyúkat és emeltyűket egy jókora, régi masinán, ami tele volt réztartályokkal és gőzkúpokkal és égőfejekkel és kiterjesztett szárnyú krómsasokkal. A pult eredetileg valami más volt; Bobby látta, hogy a végét egy hosszú, görbe vonal mentén lecsapták, hogy beférjen a két zöldre festett acéloszlop közé.

— Tetszik, mi? — A nő egy régimódi szóróüvegből fahéjat hintett a habra. — Olyan messze van ez Barrytowntól, mint te voltál, bizonyos értelemben.

Bobby bólintott. Szemei megzavarodva bámulták a bódék és a bennük lévő tárgyak ezernyi színét és mintáját. Szabályozottságot sehol sem fedezett fel, semmi sem utalt valamiféle központi tervezőügynökség munkájára. A presszófülke előtti területtől girbegurba folyosók kanyarogtak mindenfelé. Úgy tűnt, még a fény sem központi forrásból származik. Egy Primus lámpás fehér lobogásán túl piros és kék neonok izzottak. Az egyik bódét épp kinyitotta egy bőrnadrágos, szakállas férfi; odabenn mintha gyertyák égtek volna, s a lágy fény megcsillant a régi piros és fekete szőnyegekről lógó fényes rézcsatok százain. A környéket afféle reggeli lárma töltötte be, köhécselések, torokköszörülések hallatszottak. Az egyik folyosóról kék színű Toshiba felügyelőegység berregett elő, zöld plasztik hulladékkötegekkel megrakott, ütött-kopott műanyag kocsit húzva maga után. Valaki nagy műanyag babafejet ragasztott a Toshiba testének felső részére, a kameraszemek és az érzékelők csoportja fölé. A vigyorgó, kékszemű játékszer vonásait egy vezető szimsztár arca alapján alakították ki valaha, de csak távolról, hogy ne sértsék meg a Sense/Net szerzői jogait. A halványkék gyöngyfüzérrel felkötött hajú, platinafürtös, rózsás fej idétlenül bólogatott, ahogy a robot elgurult mellettük. Bobby elnevette magát.

— Baró ez a hely! — lelkendezett, és intett a lánynak, hogy töltse meg újból a csészéjét.

— Várj egy kicsit, seggfej! — szólt vissza a pultoslány, de nem bántóan. Éppen őrölt kávét méricskélt egy ósdi mérleg horpadt serpenyőjében.

— Jackie, aludtál valamennyit az éjjel, a show után? — kérdezte Bobby társnőjétől.

— Persze — felelte Jackie, és belekortyolt a kávéjába. — Letáncoltam nekik a második kört, aztán húztam szunyálni Jammerhez. Ledőltem a díványra, stimmt?

— Bárcsak én is hunyhattam volna! De amikor Henry téged

táncolni lát, utána engem már nem hagy békén…

Nevetett, és fekete műanyag termoszából ismét teletöltötte Bobby csészéjét.

— Nos — mondta Bobby, miután a lány ismét a presszógéppel kezdett foglalatoskodni —, akkor mi lesz a következő állomás?

— Hú, de elfoglalt ember itt valaki! — nézett rá hűvösen Jackie az arannyal tűzdelt kalapkarima alól. — Tán sietsz valahová? Vár valaki?

— Hát… nem. A francba! Csak azt kérdeztem, hogy… szóval ez lesz az?

— Mi lesz micsoda?

— Ez a hely lesz a következő állomás is? Maradunk?

— Nem. Felmegyünk a legfelső szintre. Egy Jammer nevű haveromnak van odafenn egy bárja. Nagyon valószínűtlen, hogy ott bárki megtalálna, és ha mégis, akkor nehéz lesz odalopódznia hozzánk. Tizennégy szintnyi bódésor, teli olyan pasasokkal, akik nem minden árujukat rakják ki a kirakatba, stimmt? Következésképpen rögtön kiszúrnak minden felbukkanó, szaglászó idegent. És a legtöbbjük így vagy úgy, de a barátunk. Szóval, jól fogod itt érezni magad. Neked való hely. Egy csomó dolgot tanulhatsz, ha nem felejted el befogni a pofád.

— Hogyan tanuljak bármit, ha nem kérdezek semmit?

— Nos, úgy értettem, hogy inkább a füledet tartsd nyitva. És legyél udvarias. Akad itt néhány nehézsúlyú fazon, de ha a magad dolgával törődsz, ők is a magukéval fognak. Beauvoir késő délután valószínűleg erre jár. Lucas kiment a Lakótelepre, hogy beszámoljon neki, mit tudtatok meg a Finntől. Te mit tudtál meg a Finntől, szivi?

— Azt, hogy három halott fickót kerülget a boltja padlóján. Azt mondta, nindzsák. — Bobby rápillantott a nőre. — A Finn nagyon fura alak…

— Hát, a hullák nem tartoznak a szokásos árui közé. De az már igaz, hogy fura egy pasas. Miért nem meséled el nekem a sztorit? Csak nyugodtan, és mély, tompított hangon. Mit gondolsz, el tudnád így mondani?

Bobby elmondta neki, amire csak emlékezett a Finnél tett látogatásból. A nő sokszor félbeszakította, és olyan kérdéseket tett fel, amire rendszerint nem tudott felelni. Amikor először megemlítette Wigan Ludgate-et, Jackie bólintott.

— Egen — mondta — Jammer szokott róla mesélni, amikor a régi napokat hozza szóba. Meg kell majd kérdeznem…

Bobby előadása végére a nő lustán nekidőlt az egyik zöld oszlopnak, és a kalapot nagyon mélyre húzta sötét szemei fölé.

— Na? — kérdezte Bobby.

— Érdekes — felelte Jackie, de ennél többet nem mondott.

— Szeretnék néhány új ruhát — közölte Bobby, miközben felfelé caplattak az első emeletre vezető, mozdulatlan mozgólépcsőn.

— Van rá pénzed? — érdeklődött a nő.

— Frászt — morogta Bobby, kezét a buggyos, berakott farmer zsebébe mélyesztve. — Egyetlen kurva vasam sincs, de kell hogy kapjak pár ruhát. Te és Lucas és Beauvoir tartogattok engem valamire, igaz? És már torkig vagyok ezzel az istenverte inggel, amit Rhea sózott rám, és ez a rohadt nadrág is állandóan le akar esni a seggemről. Miért vagyok én itt? Mert Napi Kettő, aki egy porbafingó fasz, az én nyakamat tette kockára, hogy Lucas és Beauvoir kipróbálhassa a kibaszott software-jét. Tehát kurvára helyénvaló lenne, ha vennétek nekem néhány ruhát, oké?

— Oké — felelte a nő, egy kis szünet után. — Megmondom, mi legyen. — Előremutatott oda, ahol egy kifakult bársonyruhás kínai lány éppen feltekert néhány plasztikfüggönyt; mögülük tucatnyi, ruhákkal teliaggatott acélcső-állvány tűnt elő. — Látod azt a lány ott? Ő Lin. A barátnőm. Szedd össze, amit akarsz, aztán majd elrendezem az ügyet közte meg Lucas között.

Fél óra múlva Bobby előbukkant egy takaróval elkerített próbafülke mélyéről, és feltett egy tükörbevonatú, indo-jávai pilótaszemüveget. Rávigyorgott Jackie-re.

— Marha dögös! — mondta.

— Az — hagyta rá a nő; kezével legyező mozdulatot tett, mintha a közelben valami túl forró lenne ahhoz, hogy megérintsék. — Az az ing nem tetszett, amit Rhea adott kölcsön?

Bobby lepillantott újonnan kiválasztott, fekete pólójára, s a mellrészen tündöklő négyzetes holomatricára, amely a cyberteret ábrázolta. Jól megcsinálták: aki ránézett, úgy érezte, mintha gyorsmenetben tekerne keresztül a mátrixon, a rácsvonalak elmosódtak a matrica szélén.

— Á! Az végképp bukás volt…

— Helyes — mondta Jackie, és végigmérte Bobby méretes fekete farmerét, a bokánál űrruha-szerűen beráncolt, nehéz bőrcsizmáit, krómgúlák ikervonalával kivert fekete katonai bőrövét. — Nos, azt hiszem, most már jobban hasonlítasz egy grófra. Jöjj, Grófom, odafenn Jammernél már vár rád egy pamlag, ahol álomra hajthatod a fejed!

Bobby kihívó pillantást vetett rá, hüvelykujjait a fekete Levis elülső zsebeibe akasztotta.

— De egyedül! — tette hozzá a nő. — Csak semmi izgalom!

20. FELSZÁLLÁS ORLYRÓL

Paco végighajszolta a Citroen-Dorniert a Champs-on, végigrobogott vele a Szajna északi partján, majd át a Les Halles-on. Marly belesüppedt az elképesztően puha bőrülésbe, amin szebbek voltak az öltések, mint az ő brüsszeli kabátján, s agyát izgalommentes ürességbe kényszerítette. Változz szemekké, parancsolta önmagának. Puszta szemekké, s hagyd, hogy a tested csak súly legyen, ami hátrapréselődik ennek a szemérmetlenül drága kocsinak a sebességétől. Átsuhantak a Square des Innocentes-en, ahol szajhák alkudoztak a teherszállító légpárnások bleu de travail-t viselő sofőreivel, s Paco könnyedén cikázott a szűk utcákon keresztül.

— Miért mondta azt, hogy „Ne csináld ezt velem”? — kérdezte Paco; levette a kezét a kormánykonzolról, és a helyére dugta a fülhallgatóját.

— Miért hallgatóztál?

— Mert ez a munkám. Felküldtem egy nőt az övével szemközti toronyba, a huszonegyedik emeletre, egy parabolikus mikrofonnal. A lakás telefonja süket volt, különben azt használhattuk volna. A nő felment, feltört egy üres lakást a torony nyugati oldalán, és épp időben célzott oda a mikrofonnal, hogy hallja, amint maga azt mondja: „Ne csináld ezt velem”. Egyedül volt?

— Igen.

— Ő meg halott?

— Igen.

— Akkor miért mondta ezt?

— Nem tudom.

— Mit érzett, ki csinál magával valamit?

— Nem tudom. Talán Alain.

— Mit csinált?

— Holtan hevert? Bajt kevert? Mondd meg, ha tudod!

— Nehéz egy nő maga.

— Engedj kiszállni!

— Elviszem magát a barátnője lakására…

— Állítsd meg a kocsit!

— Elviszem magát a…

— Gyalog megyek.

Az alacsony, ezüstszínű kocsi a járdaszegély mellett siklott.

— Felhívom magát, a…

— Jó éjt!

— Biztos benne, hogy nem kívánkozik valamelyik üdülőhelyre? — kérdezte Mr. Paleologos. Fehér panamazakójában vékonynak és

elegánsnak hatott, akár egy imádkozó sáska. Haját, mely szintén fehér volt, különös gonddal fésülte hátra homlokából. — Kevesebbe kerülne, és egy jó üzlet már fél boldogság. Magácska nagyon csinos kislány…

— Tessék? — kérdezte Marly, visszaterelve utcára kalandozó figyelmét az esőtől csíkozott üvegen túlról. — Mi vagyok?

A férfi nehézkesen, lelkesedve, furcsán hajlítva beszélte a franciát.

— Egy nagyon csinos kislány — mosolygott mesterkélten. — Nem töltené szívesebben a szabadságát egy mediterrán halmazon? Olyan korúakkal, mint magácska? Magácska zsidó?

— Hogy tetszik mondani?

— Hogy zsidó-e magácska…

— Nem.

— Kár — sajnálkozott a férfi. — Olyan arccsontjai vannak, mint bizonyos elegáns fiatal zsidó nőknek… Fantasztikus árkedvezménnyel tudnék kínálni tizenöt napot az ősi Jeruzsálemen. Csodaszép környezet azért az árért, amiben bennefoglaltatik az űrruhakölcsönzés, napi háromszori étkezés, és közvetlen űrsikló a JAL-gyűrűről.

— Űrruhakölcsönzés?

— Az ősi Jeruzsálemen a légkört még nem mindenütt alakították ki — közölte Mr Paleologos, s egy kupac rózsaszínű másolópapírt tologatott íróasztala egyik feléről a másikra. Apró irodafülkéjének falait Poros és Macao hologram-látképei díszítették. Marly azért választotta az ő ügynökségét, mert lerítt róla a bizonytalanság, és ide úgy tudott beosonni, hogy nem kellett elhagynia az Andrea lakásához legközelebbi metróállomás kicsiny kereskedelmi központját.

— Nem — felelte. — Nem érdekelnek az üdülőhelyek. Ide akarok menni — koppintott rá a Gauloise-csomag gyűrött kék csomagolópapírján álló írásra.

— Nos — hümmögött Mr. Paleologos —, természetesen ez is lehetséges, de nincs róla szálláslistám. A barátaihoz megy látogatóba?

— Üzleti út — mondta Marly türelmetlenül. — Azonnal el kell indulnom!

— Nagyon helyes, nagyon helyes — mormogta Mr. Paleologos, és az asztala mögötti polcról olcsó küllemű kéziterminált emelt le. — Megkaphatnám a hitelkódját, kérem?

Marly benyúlt fekete bőrtáskájába és egy vastag új yenes köteget húzott elő. Paco táskájából emelte el, amíg a fiú a lakást vizsgálgatta, ahol Alain meghalt. A pénzköteget áttetsző, rugalmas vörös szalag övezte.

— Készpénzben kívánok fizetni.

— Ó, jaj! — szólt Mr. Paleologos, és kinyújtott, rózsaszín ujjhegyével megérintette a legfelső bankjegyet, mintha attól tartana, hogy az egész mindjárt eltűnik. — Világos. Nos, meg kell értenie, hogy általában én nem így bonyolítom le az üzleteimet. De azt hiszem,

tehetünk valamit…

— Gyorsan! — sziszegte Marly. — Nagyon gyorsan!

A férfi rátekintett.

— Értem. Elárulná, kérem — s ujjai mozgásba lendültek a kéziterminál felett —, hogy milyen név alatt kíván utazni?

21. ORSZÁGÚTON

Turner arra ébredt, hogy a csendbe burkolódzó ház körüli, elburjánzott gyümölcsösben, az almafákon dalolnak a madarak. A törött díványon aludt, amit Rudy a konyhában tartott. Vizet vett a kávéhoz: a tetőtartály műanyag csövein pöfögve zubogott keresztül, megtöltve a kannát; Turner a propánégős tűzhelyre tette a kannát, és kisétált a tornácra.

Rudy nyolc járgánya már ott sorakozott a kavicsos udvaron, harmattal borítva. Az egyik őrkutya beügetett a kapun, mikor Turner lejött a lépcsőn; fekete csuklyája lágyan kattogott a reggeli csendben. Megállt, nyálát csorgatta, és ide-oda csóválta a fejét, aztán átevickélt a kavicson és szem elől veszett a tornác sarka mögött.

Turner megállt egy fakóbarna Suzuki dzsip motorháza mellett. Hidrogéncellás, átalakított modell volt, Rudy valószínűleg maga csinálta. Négykerék-meghajtású, jókora kerekekkel, terepjáró-kampókkal, amikre rászáradt a rárakódott folyóiszap. Kicsi, lassú, megbízható, de az úton nem sok hasznát lehet venni…

Ellépett két, rozsdapettyes Honda szedán előtt; egyformák voltak, mindkettő azonos évjáratú és típusú. Rudy az egyikről rakhatott át alkatrészeket a másikra; egyik sem indulna el. Turner szórakozottan elvigyorodott, amikor meglátta a makulátlanul fényes-barnára dukkózott, 1949-es Chevrolet mikrobuszt. Eszébe jutott, hogyan hurcolta haza Rudy Arkansasból a rozsdás kocsiszekrényt, egy bérelt, platós teherkocsin. A jármű még mindig benzinnel ment, s motorterének belső részei ugyanolyan tisztán ragyogtak, akár a kézzel fényesre dörgölt, csokoládészínű re lakkozott lökhárítói.

Aztán volt ott egy félig összerakott, légpárnás Dornier gép, szürke műanyagponyvák alatt, meg egy darázsforma, fekete Suzuki versenymotor, házilag barkácsolt tréleren. Turner futólag eltűnődött rajta, vajon mennyi ideje indult Rudy utoljára egy tisztességes versenyen. A motor trélerének szomszédságában, egy másik ponyva alatt régi hójáró lapult. És aztán ott volt a háborúból megmaradt, mocskos, szürke légpárnás. Tömzsi, ék alakú, acélpáncélos teste a turbinában használt kerozintól bűzlött, hálóval megerősített légzsákja löttyedten terült szét a kavicson. Ablakai inkább csak vastag, ütésálló műanyaggal fedett rések voltak. A jármű faltörő ütközőire ohióí lemezeket szegecseltek. Most is használnak ilyesmit.

— Tudom, mire gondol — szólalt meg Sally, és Turner megfordult. A nő a tornác korlátjánál állt, kezében a gőzölgő kávéskannával. — Rudy azt mondja, hogy ha valami felett nem tud átjutni, akkor keresztülmegy rajta.

— Gyors gép? — tapintotta meg Turner a légpárnás oldallemezét.

— Persze, de ha egy órát mész vele, eldobhatod a gerincedet.

— És mit szól hozzá a törvény?

— Hát nem mondhatnám, hogy különösebben rajonganak érte, de útvonalengedélye van. Olyan szabályról nem tudok, ami a páncélzatot tiltaná.

— Angie már jobban van — mondta Sally, ahogy Turnerrel a nyomában belépett a konyhába. — Ugye, drágám?

Mitchell lánya felemelte tekintetét a konyhaasztalról. Monoklijai lelohadtak, akárcsak Turneréi, mindössze vastag, halvány vesszők maradtak utánuk, mint odafestett, kékesfekete könnycseppek.

— Az én barátom itt orvos — szólította meg Turner. — Megvizsgált, mialatt nem voltál magadnál. Azt mondja, már egész jól vagy.

— Ő a maga bátyja. És nem orvos.

— Bocs, Turner — szólt oda Sally a tűzhely mellől —, de én eléggé őszinte szoktam lenni.

— Na jó, hát nem orvos — egyezett bele Turner —, de azért még ügyes. Attól tartottunk, hogy a Maas csinált veled valamit, megpiszkálta és ha elhagyod Arizonát, akkor megbetegedsz…

— Mintha kérgi bombám lenne? — kérdezte a lány; hideg zabpelyhet kanalazott egy repedezett tányérból. A tányér szélét almafavirágok díszítették, s Turner még emlékezett erre az étkészletre.

— Úristen — mondta Sally. — Mibe keveredett, Turner?

— Jó kérdés… — Turner leült az asztalhoz.

Angie a zabpelyhét csócsálta, és a férfira bámult.

— Angie — szólalt meg Turner. — Amikor Rudy megvizsgált, talált valamit a fejedben.

A lány szájában megállt a falat.

— Nem tudta, mi az. Valaki odaültetett valamit, talán még akkor, amikor sokkal fiatalabb voltál. Tudod, hogy miről beszélek?

A lány bólintott.

— Tudod, hogy ki tette oda?

— Igen.

— Az apád?

— Igen.

— Azt is tudod, hogy miért?

— Mert beteg voltam.

— Mi volt a bajod?

— Nem voltam elég okos.

Turner délre elkészült; a légpárnás feltankolva várakozott a láncos kapunál. Rudy adott neki egy új yennel teli, szögletes, cipzáras fekete plasztiktáskát. A bankjegyek némelyike már szinte áttetsző volt a használattól.

— Ráengedtem arra a szalagra egy francia szótárt — mondta Rudy, miközben egyik kutyája a lábához dörgölte poros oldalát. — De nem működik. Azt hiszem, ez valamiféle kreol nyelvjárás lesz. Esetleg afrikai. Kell egy másolat róla?

— Nem — hárította el Turner. — Tiéd a pálya.

— Köszi — felelte Rudy —, de nem kell. Ennyi. Ha valaki kérdezné, le fogom tagadni, hogy itt voltál. Ma délután Sallyvel Memphisbe megyünk néhány barátunkhoz. A kutyák majd őrzik a házat.

Megvakarta az állat nyakát a plasztikcsuklya mögött.

— Igaz, fiú?

A kutya nyüszített és megvonaglott.

— Le kellett szoktatnom őket a mosómedve-vadászatról, amikor beraktam nekik az infravörös keresőket — mondta Rudy. — Különben már egy darab mosómedve se lenne az egész megyében…

Sally és a lány lelépkedett a tornác lépcsőjén; Sally rozzant vászon kézitáskát hozott, szendvicsekkel és egy tele termosz kávéval rakta meg. Turner visszagondolt, milyen volt a nő fent az ágyban, és rámosolygott. Sally visszamosolygott rá. Ma öregebbnek, fáradtabbnak tűnt. Angie megszabadult a vérfoltos MAAS-NEOTEK pólótól, helyette formátlan fekete melegítőfelsőbe bújt, amit Sally talált a számára. Ebben még fiatalabbnak hatott, mint amilyen valójában volt. Sallynak sikerült elkennie a monoklik maradványait is, holmi barokkos szemsminket létrehozva, ami furcsán elütött a lány kölykös arcától, és buggyos melegítőjétől.

Rudy odaadta Turnernek a légpárnás kulcsát.

— Ma reggel az én öreg Gray-em összevágott nekem egy kivonatot a legfrissebb vállalati hírekből. Az egyik érdekesség, amit talán már tudsz, hogy a Maas Biolabs bejelentette Dr. Cristopher Mitchell tragikus hirtelenségű halálát. Elképesztő, hogy azok a népek mennyire homályosak tudnak lenni.

— …és kösd be magad jó szorosan a rögzítőhámba — hallották Sally hangját —, különben kékre-zöldre vered a segged, mire a statesborói bekötőúthoz értek…

Rudy a lányra pislantott, aztán vissza Turnerre. Turner látta bátyja orrtövén a megrepedt ereket. A szemei véreresek voltak, s a bal szemhéja határozottan rángott.

— Nos, azt hiszem, ez minden. Úgy érzem, sose látlak többé. Furcsa volt téged itt viszontlátni…

— Hát — felelte Turner —, mindketten többet tettetek, mint amennyit bármilyen alapon várhattam volna.

Sally elfordította a fejét.

— Szóval kösz mindent. Azt hiszem, ideje indulnunk.

Turner bemászott a légpárnás kabinjába; repülhetnékje támadt.

Sally megölelte a lányt, kezébe nyomta a táskát, és odaállt mellé, amíg Angie felkapaszkodott a csuklós lábtartókon. Turner a vezetőülésbe ült.

— Állandóan téged hívott — mondta neki Rudy. — Egy idő után már az analóg endorfin sem nyomta el teljesen a fájdalmat. Egyre rosszabbul lett, és úgy kétóránként megkérdezte, hol vagy, mikor jössz már meg.

— Küldtem nektek pénzt — feszengett Turner. — Eleget ahhoz, hogy elvigyétek Chibába. Az ottani klinikák megpróbálkozhattak volna valami mással.

Rudy felhorkant.

— Chibába? Jézusom! Öregasszony volt már. Mi a fenére lett volna az jó, ha még pár hónapig életben tartják? Arra vágyott leginkább, hogy téged láthasson.

— Nem tudtam úgy összehozni a dolgaimat — mondta Turner; a lány közben elhelyezkedett a mellette lévő ülésen, és a táskát a padlóra tette, a lába közé. — Viszlát, Rudy.

Bátyja biccentett.

— Sally…

— Viszlát — búcsúzott Sally, átölelve Rudyt.

— Kiről beszéltek? — érdeklődött Angie, miközben a fedél leereszkedett. Turner a nyílásba dugta az indítókulcsot, és begyújtotta a turbinát, egyidejűleg felfújva a légpárna-zsákot is. A vezetőülés melletti ablakrésen át látta, amint Rudy és Sally sietve odébbmegy a légpárnástól, s a kutya lekushadva kapdos a turbina zaja után. A pedálok és a vezérlőkarok túlméretezettek voltak, hogy könnyebb kezelhetőséget biztosítsanak egy sugárvédőruhás vezetőnek. Turner kitolatott a kapun, és széles ívben megfordult, széttúrva a kavicsos felhajtót. Angie becsatolta a rögzítőhámját.

— Az anyámról — felelte Turner.

Felbőgette a turbinát és a jármű előrelódult.

— Én nem ismertem az anyámat — mondta a lány, és Turnernek eszébe jutott, hogy az apja is halott, bár még nem is tudja. Gázt adott, és elszáguldottak, végig a kavicsos felhajtón, kishíján elütve Rudy egyik kutyáját.

Sally igazat mondott a jármű útfekvésével kapcsolatban: a turbinából állandó remegés jött. Amikor kiértek a régi állami országútra hepehupás aszfaltjára, és felgyorsultak kilencven kilométer per órás sebességre, már a foguk is össze- összekoccant. A páncélozott légpárna-szoknya hangosan verdeste a repedezett felszínt; a civil típusok siklás-effektusa csak tökéletesen sima, sík felületen lett volna lehetséges.

Turner mindazonáltal kezdte élvezni a dolgot. Csak beforgatta a

gépet, kicsit visszavette a gázt, és már ment is. Az elülső kémlelőnyílásba valaki egy pár rózsaszín, napszítta habszivacs dobókockát akasztott; a turbina sivítása szinte meghitten hangzott a háta mögött. A lány pihenni látszott, szórakozott, majdhogynem elégedett kifejezéssel figyelte az út menti tájat, és Turner örült, hogy nem kell vele társalognia.

Csúcs vagy, gondolta, oldalvást a lányra pillantva; ma valószínűleg te vagy a legcsúcsabb kis dolog a Föld kerekén, amit annyira hajszolnak, és én itt hurcollak magammal a Sprawlba, Rudy harci babakocsijában, és fingom sincs róla, hogy mihez kezdjek veled. Vagy hogy ki vágta haza a piacteret…

Fussunk át rajta még egyszer, mondta magának, ahogy belerobogtak a völgybe, fussunk át rajta még egyszer, hátha véletlenül bekattan valami!

Mitchell kapcsolatba lépett a Hosakával, mondván, hogy átmegy hozzájuk. A Hosaka felbérelte Conroyt és kiállított egy orvoscsoportot, hogy ellenőrizzék majd Mitchellt, nincs-e benne valami bigyó. Conroy összeszedte az akciócsoportot, Turner ügynökén keresztül. Turner ügynöke csak egy telefonszám és egy hozzá tartozó hang volt Genfben… A Hosaka kiküldte Allisont Mexikóba, hogy pátyolgassa, aztán Conroy elrángatta onnan. Webber, pont mielőtt beütött volna a krach, azt állította, hogy ő Conroy téglája a bázison… Amikor a lány kijött, valaki letámadta őket, világítórakétákkal és gépfegyverekkel. Turner számára ennek Maas-szaga volt; számított ilyen eshetőségre, s a felbérelt gorilláknak ezt kellet volna elintézniük. S aztán a fehér égbolt…

Turner eltűnődött, mit is mondott Rudy valami nehézlövegről… De ki volt az? És ez a zűrzavar a lány fejében, amit Turner is felfedezett a tomográfjával és az NMR-leképezőjével. A lány szerint apja sohasem tervezte, hogy egyedül kijön.

— Nincs vállalata — mondta a lány az ablaknak.

— Hogy érted ezt?

— Magának nincs vállalata, igaz? Úgy értem, maga annak dolgozik, aki felbéreli.

— Úgy van.

— Maga nincs megijedve?

— Dehogyisnem, de nem attól…

— Mi mindig egy céghez tartoztunk. Apám azt mondta, semmi bajom sem lesz, csak egy másik vállalathoz megyek…

— Jól fogod magad érezni. Apád igazat mondott. Csak tisztáznom kell, mik történnek; aztán elviszlek oda, ahová el kell jutnod.

— Japánba?

— Akárhova.

— Már járt ott?

— Persze.

— Tetszene ott nekem?

— Miért ne?

Aztán a lány ismét hallgatásba burkolódzott, és Turner az útra összpontosította a figyelmét.

— Álmokat látok tőle — szólalt meg a lány, amikor Turner előrehajolt, hogy felkapcsolja a fényszórókat; hangja majdnem elveszett a turbina zajában.

— Mitől? — kérdezte a férfi. Igyekezett úgy tenni, mint akit nagyon leköt a vezetés, és óvakodott a lány felé nézni.

— Attól, ami a fejemben van. Általában csak akkor fordul elő, ha alszom.

— Egen?

Turnernek eszébe jutott a lány, ahogy Rudy hálószobájában fekszik, kifordult szemekkel, rázkódik, és a szájáról csak úgy dőlnek a szavak azon a nyelven, amit ő nem ismert.

— Néha akkor is, amikor ébren vagyok. Olyan, mintha be lennék csatlakozva egy deckbe, de nincs rács, szabadon repülök, és nem vagyok egyedül. Egy másik éjszaka egy fiúról álmodtam, és ő kinyúlt és felszedett valamit, és az fájdalmat okozott neki; és nem vette észre, hogy szabad, hogy csak el kell eresztenie. Így hát megmondtam neki. És csak egyetlen másodpercre, de megláttam, hogy hol volt a fiú, és az egyáltalán nem álom volt, csak egy ronda szoba, foltos szőnyeggel. És azt mondhattam, hogy le kéne zuhanyoznia, és éreztem, milyen ragadós belül a cipője, mert nem volt rajta zokni… Ez nem olyan, mint az álmok…

— Nem?

— Nem. Az álmok mindig nagy dolgok, és én is nagy vagyok, s a többiekkel együtt mozgok…

Amikor a légpárnás felsüvöltött az Interstate pályára vezető rámpán, Turner kifújta a levegőt, s hirtelen rádöbbent, hogy egész idáig visszatartotta.

— Miféle többiek?

— A fényesek. — Szünet. — Nem emberek…

— Sok időt töltesz a cybertérben, Angie? Úgy értem, becsatlakozva egy deckkel?

— Nem. Csak az iskolai gyakorlatokon. Apám azt mondta, nem tesz jót nekem.

— Mondott valamit azokról az álmokról?

— Csak azt, hogy egyre valóságosabbakká válnak. De én sosem meséltem neki a többiekről…

— És nekem van kedved mesélni róluk? Talán segíthet, hogy tisztábban lássam, mit kell majd csinálnunk…

— Van köztük néhány, amelyik történeteket mond nekem. Valaha semmi sem volt ott, semmi sem mozdult önmagától, csak az adatok és az emberek keveregtek. Aztán valami történt, és az a dolog… Tudni kezdett önmagáról. Erről van egy teljesen másik történet is, egy lány is szerepel benne, akinek a szemeit tükrök mögé zárták, meg egy férfi, aki annyira félt, hogy semmiről sem tudott gondoskodni. Ez a férfi csinált valamit, és ez segítette hozzá az egész dolgot, hogy ráébredjen önmagára… és azután felosztotta önmagát különböző részekre, és azt hiszem, hogy ezek a részek a többiek, a fényesek. De nehéz ezt elmondani, mert ők egyáltalán nem szavakkal beszélnek…

Turner érezte, hogy a nyaka libabőrös lesz. Valami visszatért hozzá, visszaáramlott Mitchell eltemetett dossziéjának mélyéről. Forrón lobogó szégyenérzet egy folyosón, koszos, krémszínű, hámló falfestés, Cambridge, a kollégiumi hálóterem…

— Hol születtél, Angie?

— Angliában. Aztán apám belépett a Maashoz, és elköltöztünk. Genfbe.

Valahol Virginiában Turner áthajtott a légpárnással a kavicsos útpadkán, és kisiklott egy elvadult legelőre. A száraz nyári por kavarogva szállt mögöttük, ahogy balra fordult, és beállt egy fenyőligetbe. A turbina elhallgatott, és a jármű a légpárna-szoknyára ereszkedett.

— Akár ehetnénk is — mondta Turner, és hátranyúlt Sally vászontáskájáért.

Angie kioldotta a rögzítőhámot, és lehúzta a fekete melegítő cipzárját. Alatta valami szűket és fehéret viselt, ami szabadon hagyta finom, barnára sült, gyermeki bőrét, s vékony nyakát fiatal mellei felett. Elvette Turnertől a táskát.

— Mi a baja a bátyjának? — kérdezte, átnyújtva neki egy fél szendvicset.

— Mire gondolsz?

— Hát, van vele valami… Sally azt mondta, állandóan iszik. Boldogtalan?

— Nem tudom — morogta Turner; nyújtózkodva, testét csavargatva igyekezett kitornászni a fájdalmat a nyakából és a vállából.

— Úgy értem, biztosan az, de nem tudom pontosan, hogy miért. Az emberek néha leragadnak.

— Úgy érti, amikor nincs társuk, aki gondjukat viselné?

A lány beleharapott a saját szendvicsébe.

Turner ránézett.

— Engem okolsz miatta?

A lány csak bólintott, mert tele volt a szája. Aztán lenyelte a

falatot.

— Tulajdonképpen igen. Tudom hogy sokan vannak, akik nem dolgoznak a Maasnál, sose is dolgoztak, és sohasem fognak. Maga is egy közülük, meg a bátyja is. De a kérdés igazi volt. Tudja, egészen megkedveltem Rudyt. De úgy néz ki, mint aki…

— Mint aki elbaltázta az életét — fejezte be helyette Turner, még mindig a kezében tartva a szendvicsét. — Leragadt. Azt gondolom, néhány embernek ugrania kell valamikor, és ha nem ugranak, akkor örökre leragadnak ott, ahol vannak… és Rudy sohasem ugrott.

— Ez olyan, mint az, hogy az apám ki akart küldeni a Maastól? Az is egy ugrás?

— Nem. Az olyan ugrásokat magadnak kell elhatároznod. Képzeld el úgy, hogy valahol vár rád valami jobb dolog… — Turner hirtelen elhallgatott; nevetségesnek érezte magát. Beleharapott a szendvicsbe.

— Maga ezt gondolta?

Turner bólintott, s magában találgatta, vajon igaz volt-e.

— Szóval maga elment, Rudy meg ottmaradt?

— A bátyám ügyes volt. Még most is az, és egy rakás képesítést is szerzett azon a vonalon. Húszéves korában szerzett doktorátust Tulane-ban biotechnológiából, meg egy csomó más tárgyból. De sem a szakmai önéletrajzát, sem egyebet nem küldött sehová. Mindig jöttek hozzánk a toborzók mindenfelől, de ő gúnyolódott velük, heccelte őket… Azt hiszem, úgy gondolta, hogy majd elboldogul egymagában. Mint ahogy azokat a csuklyákat is megcsinálta azokra a kutyákra. Gondolom, rengeteg eredeti találmányt rejteget ott, de… Akárhogyan is, de ott maradt. Üzletelni kezdett, szerelési munkákat végzett a környékbelieknek, és profinak számított a megyében. És aztán az anyánk ágynak esett, és hosszú ideig volt beteg, és én nem voltam mellette…

— Hát hol volt?

A lány kinyitotta a termoszt, a kávé illata betöltötte a kabint.

— Olyan messze, amennyire csak lehettem — felelte Turner, megdöbbenve a hangjából kicsendülő dühön. A lány átnyújtotta neki a forró feketével színültig töltött műanyag bögrét. — És mi a helyzet veled? Azt mondtad, sosem ismerted az anyádat.

— Valóban nem. Kicsi voltam még, amikor elváltak. Anyám nem jön vissza, ameddig apám nem egyezik bele, hogy beszálljon valami tőzsdeügyletbe, így szól a szerződés. Vagy legalábbis apám így mondta.

— És milyennek találod apádat?

Turner belekortyolt a kávéba, aztán visszaadta.

A lány ránézett a piros plasztikbögre karimája felett; szeme karikás volt Sally sminkjétől.

— Ezt mondja meg nekem maga — felelte. — Vagy kérdezzen

meg húsz év múlva. Tizenhét éves vagyok, honnan a nyavalyából tudhatnám, milyen?

Turner felnevetett.

— Kezded magad jobban érezni?

— Azt hiszem. A körülményekhez képest.

És Turner egyszerre ráérzett a lány jelenlétére, úgy, ahogy korábban még sosem. Zavartan a vezérlőegység felé nyúlt.

— Helyes. Még hosszú út áll előttünk…

Aznap éjjel a légpárnásban aludtak, egy rozsdás acélrácsozat mögött parkolva, amely valaha egy dél-pennsylvaniai autós mozi vásznát tartotta. Turner leterítette a zubbonyát a padló páncéllemezeire, a turbina hosszú hasa alá. A lány az utasülés feletti négyzetes fedélnyílásban üldögélt, felhajtotta az utolsó korty kihűlt kávét, s nézte a sárgult mező felett repkedő szentjánosbogarakat.

Valahol Turner álmaiban — amelyekben még mindig fel-felvillantak az apa dossziéjának színes emlékszikrái — a lány odagurult hozzá, puha és meleg melleit Turner meztelen hátának nyomta a vékony pólón keresztül; és aztán a karja is átnyúlt rajta, és simogatni kezdte Turner hasának kidolgozott izmait. De a férfi nyugodt maradt, mély alvást színlelt, és hamarosan egyre mélyebbre lopakodott Mitchell biosoftjának sötét járataiba, ahol különös dolgok elegyedtek saját legrégebbi félelmeivel és fájdalmaival. És hajnalban arra ébredt, hogy a lány a tetőnyílásban ül, s lágy hangon énekel magában:

„Apám jóképű ördög, s kincse egy
Kilenc mérföldnyi, hosszú lánc;
Felfűzve reája
Temérdek leányszív,
Megtörte mindet a csalfa románc.”

22. JAMMER BÁRJA

Jammer bárjáig további tizenkét lerobbant mozgólépcső-szakaszt kellett megmászniuk; a bár a legfelső szint hátulsó harmadát foglalta el. Leon klubját leszámítva Bobby még sosem járt éjszakai bárban, és Jammerét izgalmasnak és ugyanakkor ijesztőnek is találta. Izgalmasnak, mert lenyűgözte a hely mérete és a berendezés kivételesnek tűnő minősége, de ijesztőnek is, mert egy éjszakai bár nappal valahogy eredendően természetellenesnek, ördöginek hat. Bobby, hüvelykujját új farmerének farzsebébe akasztva körülkémlelt, mialatt Jackie suttogó társalgásba merült egy lóarcú, kék overallos fehér pasassal. A teremben kerek fekete asztalok álltak, körülöttük sötét ultravelúr padokkal, köztük pedig tucatszám álltak a díszes, lyuggatott falemezek. Minden egyes asztalt egy-egy kis fentről jövő fénysugár világított meg, amely a koromfeketére festett mennyezet sötétjéből csapott elő. Középen színpad állt, amit most fényesen megvilágítottak a sárga lengőkarokon csüngő munkalámpák; a színpad közepén cseresznyepiros, akusztikus dobfelszerelés terpeszkedett. Nem tudta pontosan, hogy miért, de megborzongott tőle; valami félig-élet féloldalas érzete csapta meg, mintha valami a látómezeje szélén felkerekedni készülődne…

— Bobby — mondta Jackie —, gyere, ismerkedj meg Jammerrel!

Bobby minden higgadtságát összeszedve keresztülvágott a széles, sötét szőnyegen, és szembenézett a hosszú arcú férfivel: ritkuló, sötét haja volt, overallja alatt fehér estélyi inget viselt. Összehúzott szemekkel nézett Bobbyra, beesett arcát egynapos borosta árnyékolta.

— Szóval — szólalt meg — cowboy akarsz lenni?

Közben Bobby pólóját tanulmányozta, amitől Bobbynak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a pasas mindjárt kiröhögi.

— Jammer zsoké volt — magyarázta Jackie. — Sokak szerint csúcs. Nem igaz, Jammer?

— Így mondják — szerénykedett Jammer, és továbbra is Bobbyt nézte. — Jó rég volt már, Jackie. Hány órát töltöttél eddig, buliba kötve? — kérdezte Bobbytól.

Bobby elvörösödött.

— Hát, azt hiszem, egyet.

Jammer felhúzta bozontos szemöldökét.

— Valahol el kell kezdeni…

Elvigyorodott; apró, természetellenesen szabályos fogai voltak, s Bobbynak úgy rémlett, talán több is, mint kellene.

— Bobby — szólt közbe Jackie —, miért nem kérdezed meg Jammert arról a Wig nevű alakról, akiről a Finn mesélt neked?

Jammer a nőre pillantott, aztán Bobbyra.

— Te ismered a Finnt? Vagány létedre eléggé benne vagy a sűrűjében, he?

Kék, műanyag belégzőkészüléket húzott elő az oldalzsebéből, a bal orrlyukába illesztette, majd szippantott belőle, és zsebre vágta.

— Ludgate. A Wig. Finn beszélt a Wigről? Úgy látszik, kezd szenilis lenni.

Bobby nem értette, hogy ezzel mire célzott, de az idő nem tűnt alkalmasnak a kérdezősködésre.

— Nos — kockáztatta meg Bobby —, ez a Wig valahol földkörüli pályán él, és időnként cuccokat ad el a Finnek…

— Frankón? Ha engem kérdeztetek volna, csak azt tudtam volna mondani, hogy a Wig vagy halott, vagy habzik a szája. Dilisebb az, mint a szokásos cowboyaitok; tudod, mire gondolok… Lószar. Megnyekkent. Évek óta hírét se hallottam.

— Jammer — mondta Jackie —, azt hiszem, a legjobb lesz, ha Bobby elmondja neked az egész sztorit. Beauvoir ma délután idejön. Lesz hozzád pár kérdése, úgyhogy jobb, ha tudod, hogy állnak a dolgok…

Jammer ránézett a nőre.

— Nos, értem. Mr. Beauvoir most behajtja rajtam azt a szívességet, igaz?

— Nem beszélhetek a nevében — felelte Jackie —, de én erre tippelek. Biztonságos helyet kell keresnünk a Grófnak.

— Miféle Grófnak?

— Nekem — szólalt meg Bobby -; én vagyok az.

— Óriási! — jegyezte meg Jammer, a lelkesedés legcsekélyebb jele nélkül. — Na, gyertek hátra az irodába.

Bobby nem bírta levenni a szemét a cybertér-deckről, ami Jammer antik tölgyfa íróasztalának egyharmadát elfoglalta. Mattfekete, egyedi darab volt; márkajelzés sehol. Napi Kettőről és a behatolási kísérletről beszélt Jammernek, meg hogy milyen volt az a lány-érzet, és hogyan halt meg anyja a robbanásban; de közben állandóan a deck felé nyújtogatta a nyakát. A legcsúcsabb külsejű deck volt, amit valaha is látott, és eszébe jutott, hogy Jackie azt mondta, Jammer a maga idejében nagyon menő cowboy volt.

Amikor Bobby befejezte a mondókáját, Jammer visszahanyatlott a székébe.

— Nem akarod kipróbálni? — kérdezte. Fáradtnak tűnt a hangja.

— Kipróbálni?

— A decket. Azt hiszem, szeretnéd kipróbálni. Legalábbis úgy fészkelődsz azon a széken. Vagy a decket szeretnéd kipróbálni, vagy pisálnod kell, de nagyon.

— A francba, egen. Izé, szóval igen, köszi, szeretném…

— Miért is ne? Úgysem tudja senki se kiszúrni, hogy az te vagy, és nem én, nem igaz? És te, Jackie, miért ne csatlakoznál be vele együtt te is? Hogy sínen tartsd a fiút… — Jammer kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és két elektródakészletet szedett elő. — De ne csinálj semmit, rendben? Úgy értem, csak kerülj egyet, és nyomás vissza! Ne próbálj feltörni egyetlen bázist sem! Sáros vagyok egy szívességgel Beauvoirnak és Lucasnak, és úgy néz ki, hogy viszonzásképpen segítek nekik megvédeni téged…

Az egyik elektródakészletet Jackie-nek, a másikat Bobbynak nyújtotta.

— Rajta. El fogsz tőle sülni. Tízéves darab, de még most is szinte bármit képes lemosni. Az Automatic Jack nevű pofa rakta össze, egyenesen a szemétből. Valamikor ő volt Bobby Quine hardware-művésze. Ők ketten együtt égették le a Blue Lights-ot, de ez még azelőtt lehetett, hogy megszülettél…

Bobby már fel is illesztette az elektródáit; ránézett Jackie-re.

— Csatlakoztál már be párosan?

Bobby megrázta a fejét.

— Oké. Becsatlakozunk, de én a bal vállad mögött leszek. Ha azt mondom, lépj ki, akkor lépj ki! Ha bármi furát észlelnél, az azért van, mert én is veled vagyok, világos?

Bobby bólintott.

A nő a kalapja hátuljánál kikapcsolt két hosszú, ezüstfejű tűt, és leemelve a fejéről, az asztalra tette, Jammer deckje mellé. Az elektródákat áthúzta a narancsszínű selyem fejkendő felett, és az érintkezőket a homlokára simította.

— Gyerünk! — mondta.

Most és örökkön ott száguldottak; Jammer deckje nagyon magasan, a neon csúcsmagok felett lépett be, olyan adatkörnyezetbe, amit Bobby nem ismert. Hegymagasra tornyosuló, éles anyagtömörülés volt a cybertér nem-terében.

— Lassítsd le, Bobby — szólalt meg mögötte a semmiben Jackie mély és édes hangja.

— Jézus Krisztus, ez az izé csúszik!

— Egen, de fékezd le! Ha rohanunk, azzal nem érünk el semmit. Cirkálni akartál. Tarts bennünket idefent, és lassítsd le…

Bobby visszavette a sebességet, amíg lavírozásig le nem lassultak. Balra fordult, arra számítva, hogy megpillantja a nőt, de nem volt ott semmi.

— Itt vagyok — nyugtatta meg Jackie. — Ne aggódj…

— Ki volt az a Quine?

— Quine? Jammer valamelyik cowboy-ismerőse. Fénykorában ismerte valamennyit.

Bobby találomra bekanyarodott jobbra egy sarkon; simán elfordult a rács metszéspontjánál, tesztelve a deck érzékenységét. Elképesztő mértékű volt, semmihez sem fogható, amit korábban a cybertérben érzett.

— A szentséges faszát ennek a gépnek! Ehhez képest egy Ono-Sendai csak gyerekjáték…

— Pedig valószínűleg vannak benne O-S áramkörök. Jammer szerint azokat szokták volt használni. Vigyél bennünket egy kicsivel feljebb!

Erőfeszítés nélkül felemelkedtek, át a rácson, az adatok messzire távolodtak alattuk.

— Idefent nincs valami rohadt sok látnivaló — panaszkodott Bobby.

— Tévedés. Ha elég sokáig lógsz kinn az üres részekben, érdekes dolgokat láthatsz.

A mátrix szövedéke remegni látszott, pontosan az orruk előtt.

— Uhh, Jackie…

— Állj meg itt! Tartsd! Így, oké. Bízz bennem…

Valahol messze Bobby keze a szokatlan kiosztású billentyűzet felett matatott. Most feltartotta, s a cybertér egy része elmosódott, szürkés tejszínűvé változott.

— Mi a…

— Danbala ap monte! — szólalt meg a hang, és Bobby vér ízét érezte a szájában. Danbala lovagol a nőn. Bobby valahogy tudta, mit jelentenek a szavak, de a hang vasként dörgött a fejében. A tejszerű szövedék kettévált, megdagadni látszott, s két duzzadó, szürke folttá alakult.

— Legba — mondta Jackie —, Legba és Ougou Feray, a háború istene, Ougou Papa! St. Jacques Majeur! Viv la Vyéj!

Vaskemény nevetés töltötte be a mátrixot, s keresztülfűrészelte Bobby fejét.

— Map kite tout mizé ak tout giyon — szólalt meg egy másik hang; folyékony volt és hideg, akár a higany.

— Nézd, Papa, visszajött ide, hogy ellökje magától a balszerencséjét!

És a másik hang is felnevetett, és Bobby csak nehezen küzdötte le a rátörő hisztéria tiszta hullámát, amikor az ezüstös nevetés átbuborékolt rajta.

— Balszerencsés lenne Danbala lova? — mennydörgött Ougou Feray érces hangja, és Bobbynak egy pillanatra úgy rémlett, hogy egy alakot lát villódzni a szürke ködben.

A hang szörnyű nevetése ismét felharsant.

— Úgy ám! Úgy ám! De ő ezt nem tudja! Ő nem az én lovam, nem bizony, különben kikúrálnám a szerencséjét!

Bobby sírni akart, meghalni, akármit, csak elmenekülhessen a hangok elől, a teljesen lehetetlen szél elől, ami most fújni kezdett a szürke résekből; forró, nyirkos szél volt, s olyan dolgok szagát hozta, amiket Bobby nem bírt azonosítani.

— És a Szűz dicshimnuszát zengi! Halld szavamat, húgocskám! La Vyéj nagyon közel jár!

— Igen — szólt a másik —, most az én tartományomon vonul át, az enyémen, aki az ösvények és az országutak ura vagyok.

— De én, Ougou Feray, mondom neked, hogy ellenségeid szintén a közelben ólálkodnak! Eredj a kapuhoz, húgom, és légy óvatos!

És ekkor a szürke területek kifakultak, elsorvadtak, összezsugorodtak…

— Lépjünk ki — szólalt meg Jackie kicsiny és távoli hangja. Aztán hozzátette:

— Lucas meghalt.

Jammer egy palack skót whiskyt vett elő a fiókjából, és egy műanyag whiskyspohárba hat centit töltött ki a folyadékból, szinte komikus óvatossággal.

— Szarul nézel ki — mondta Jackie-nek, s Bobbyt meglepte a férfi hangjából kicsendülő gyengédség. Már jó tíz perce volt, hogy kicsatlakoztak, és még egyikük sem szólt egy szót sem. Jackie összeroppantnak látszott, és az alsó ajkát harapdálta állandóan. Jammer szomorúnak vagy bosszúsnak látszott — Bobby nem tudta eldönteni, melyiknek.

— Miért mondtad azt, hogy Lucas meghalt? — kérdezte merészen Bobby, mert már úgy tetszett, hogy a Jammer szűk irodájában felgyülemlő csend szinte fojtogatja őket.

Jackie odanézett, de szemei nem fókuszáltak Bobbyra.

— Nem így jöttek volna hozzám, ha Lucas még él — felelte. — Vannak szerződések, egyezmények. Először mindig Legbát szólítják, de neki Danbalával kellett volna jönnie. Az ő személyisége attól a zálogtól függ, amivel megtestesül. Lucas biztosan halott…

Jammer az asztalon keresztül eléje tolta a whiskyvel töltött poharat, de Jackie megrázta a fejét; az elektródakészlet krómos-fekete nylonszálai még mindig a homlokán libegtek. A férfi felháborodott arcot vágott, visszahúzta a poharat, és felhajtotta maga.

— Mennyi baromság! A dolgoknak sokkal több értelmük volt, mielőtt a magadfajták piszkálni kezdték őket!

— Ezeket nem mi hoztuk ide, Jammer — mondta Jackie. — Ezek már ott voltak, és ránk találtak, mert mi megértettük őket!

— Ez is ugyanakkora ökörség — mondta fáradtan Jammer. — Bármik is legyenek, bárhonnan is jöttek, egyszerűen csak felöltötték azt az alakot, amit egy csomó eszement boxos mindenáron látni akart!

Tudsz követni? Az nem létezik, hogy odakinn lenne bármi, amihez ezen a rohadt bozót-haitin kellene gagyogni! Ti meg az egész vudu-szekta csak azokat láttátok, meg az általuk kreált jeleneteket; és Beauvoir meg Lucas meg a többi „elsősorban üzletember". És az az istenverte dolog érti az üzletelés módját! Mindez természetes!

Jó szorosan visszacsavarta a palack kupakját, és visszatette a fiókba.

— Tudod, édes, lehet, hogy ez csak egy nagyon nagy valaki, akinek sok gorillája van a rácson, és csak meghintáztatnak egy kicsit. Kivetítik elétek azokat a dolgokat, a sok szart… És tudod, hogy ez lehetséges, igaz? Igaz, Jackie?

— Szó sincs róla — jelentette ki hideg, nyugodt hangon Jackie. — De amennyit tudok róla, azt nem tudom megmagyarázni.

Jammer előhúzott egy fekete plasztikdobozt a zsebéből, és borotválkozni kezdett.

— Hát persze — dünnyögte. A borotva az állkapcsa mentén zümmögött. — Én a cybertérben éltem nyolc éven át, stimmt? Nos, hát elég jól tudom, hogy semmi sem volt odakint, akkor még legalábbis… Mindegy. Akarod, hogy felhívjam Lucast, hogy így vagy úgy, de megnyugodj? Megvan neked a Rolls-ának a száma?

— Nem — felelte Jackie —, ne fáradj. Legjobb, ha ledőlünk, amíg meg nem jön Beauvoir.

Felállt, lehúzta az elektródákat, és felvette a kalapját.

— Megyek és lefekszem, megpróbálok aludni. Vigyázz Bobbyra…

A nő ezzel megfordult és kiment az iroda ajtaján. Alvajáróként mozgott, mintha elhagyta volna minden ereje.

— Csodálatos — morogta Jammer, végigfuttatva a borotvát a felső ajkán. — Kérsz egy italt? — kérdezte Bobbytól.

— Hát, kissé korai lenne ilyenkor… — dadogta Bobby.

— Neked talán korai. — Jammer visszatette a borotvát a zsebébe. Az ajtó becsukódott Jackie mögött. A férfi kissé előrehajolt: — Hogy néznek ki, kölyök? Ki tudtad venni?

— Csak szürkeséget láttam, azt is elmosódva…

Jammer csalódottnak tűnt. Ismét visszazökkent a székébe.

— Azt hiszem, nem láthatjuk tisztán őket, hacsak nem vagyunk mi is annak az izének a részei. — Ujjaival a szék karfáján dobolt. — Gondolod, hogy valódiak?

— Hát, nem szívesen piszkálnék meg egyet sem…

Jammer ránézett.

— Nem? Nos, még meglehet, hogy ügyesebb vagy, mint amilyennek látszol. Én sem akarnék megpiszkálni egyet sem. Kiszálltam a ringből, mielőtt még kezdtek volna feltünedezni…

— És maga mit gondol, micsodák?

— Á! Egyre ravaszabb leszel… Nos, fogalmam sincs. Ahogy

mondtam volt, azt nem tudom lenyelni, hogy egy csomó haiti vudu-istenséggel állunk szemben, de ki tudja? — Összevonta a szemöldökét. — Az is lehet, hogy vírusprogramok, amelyek elszabadultak a mátrixban, sokszorozódtak, és egyre ügyesebbek lettek… Bár ez eléggé ijesztő lenne; a Turing emberei biztos eltusolnák. De az is lehet, hogy a MI-k megtalálták a módját, hogyan válasszanak le magukról részeket, amik aztán bekerülnek a mátrixba. Ettől a Turing a falnak menne. Ismertem egy tibeti pofát, aki hardware-módosításokat csinált a zsokéknak; ő azt állította, hogy ezek a dolgok tulpák.

Bobby pislogott.

— A tulpa — magyarázta Jammer — egyfajta gondolati forma. Babona. Vannak olyan nehézsúlyú pasik, akik arra is képesek, hogy a negatív energiáikat leválasszák magukról, és szellemet alkossanak belőle — vont vállat. — Lószar ez is, akárcsak Jackie vudu fickói.

— Hát… nekem úgy tűnik, hogy Lucas és Beauvoir és a többiek mind marha komolyan megjátsszák, hogy ez a valóság, és nem csak valami komédia.

Jammer bólintott.

— Fején találtad a szöget! És rohadt jól játsszák akkor is, ha maguk vannak, szóval: valami biztosan rejtőzik odabent… — Ismét megvonta a vállát, és ásított. — Nekem is illene aludnom egyet. Azt csinálsz, amit akarsz, csak a deckemet hagyd békén! És ne próbálj kimenni, mert tíz riasztó kezd üvölteni egyszerre. A bárpult mögött, a hűtőben találsz gyümölcslét, sajtot, meg efféle szarságokat…

Bobby megállapította, hogy a hely továbbra is ijesztő, főképp most, hogy magára maradt; de ijesztő voltát elviselhetővé tette az érdekessége. Bobby fel-alá bóklászott a bárpult mögött, megtapogatta a sörcsapokat és a krómszínű italautomaták fogantyúit. Talált egy jéggyártó gépet, meg egy forróvíz-adagolót. Csinált magának egy csésze japán nescafét, és áttanulmányozta Jammer audiokazetta-gyűjteményét. Az előadóknak és az együtteseknek még a nevét sem hallotta soha. Eltűnődött rajta, vajon ezt azt jelenti-e, hogy Jammer egy vén jampec, aki csak az őskövületekre bukik, vagy ellenkezőleg, az anyagok annyira vadonatújak, hogy Barrytownba majd csak jó két hét múlva jutnak el, valószínűleg Leonon keresztül…

A bárpult végében fekete-ezüst általános célú hitelkonzol állt. Alatta Bobby egy fegyverre bukkant; vaskos kis géppisztoly volt, tára a markolatból meredt lefelé. Citromzöld tépőzár-szalaggal erősítették a pult alá, és Bobby nem tartotta bölcsnek megérinteni. Egy idő után már nem érzett szorongást, csak unalmat és idegességet. Fogta kihűlő kávéját, és kisétált vele a nézőtér közepére. Leült az egyik asztalhoz, és azt játszotta, hogy ő Gróf Zéró, a Sprawl legmenőbb konzolművésze, aki épp azt várja, hogy odajöjjön hozzá pár fazon,

akik egy bulit ajánlanak neki, mert se égen, se földön nincs senki, csak a Gróf, aki fel tudná törni nekik a kívánt adatbázist.

— Hát persze — felelte lehunyt szemmel az üres éjszakai bárnak —, megcsinálom nektek… Ha van rá pénzetek…

A fazonok elsápadtak, amikor meghallották, mennyit kér.

A bár hangszigetelve volt; a tizenharmadik emelet lármás sürgés-forgásából itt semmi sem hallatszott, csak holmi légkondicionáló egység duruzsolása, meg időnként a forróvízadagoló szörcsögése. Belefáradva a Gróf-komédiába, Bobby az asztalon hagyta a kávéscsészét, és a bejárat felé indult, s kezét közben végigfuttatta a fényes rézrudak között csüngő, régi, kitömött bársonykötélen. Ügyelve, nehogy hozzáérjen magához az üvegajtóhoz, letelepedett egy ragszalaggal foltozott műbőrhuzatú, olcsó acélszékre, a ruhatár ablaka mellett. Odabenn homályos villanykörte pislákolt; fényénél kivehetők voltak az acélrudakon függő, régi fafogasok tucatjai, mindegyiken egy-egy kerek, sárga, kézzel számozott bilétával. Bobby gyanította, hogy Jammer néhanapján maga is ideült, hogy ellenőrizze a vendégeket. Az nem volt számára egészen világos, hogy valaki, aki nyolc éven át profi cowboy volt, miért akarna egy éjszakai bárt nyitni; persze lehet, hogy csak amolyan hobbi. Aztán arra gondolt, mennyi lányt tud felszedni az, akinek van egy éjszakai bárja, de feltette, hogy ha valaki gazdag, akkor még bár se kell hozzá. És Bobby úgy gondolta, ha Jammer nyolc évig csúcs-zsoké volt, akkor gazdagnak kell lennie…

Eltöprengett a mátrixbeli jeleneten, a szürke foltokon, és a hangokon. Megborzongott. Még mindig nem értette, miért jelentette mindez Lucas halálát. Hogyan lehetne Lucas halott? Aztán eszébe jutott, hogy az anyja szintén meghalt, és valahogy az sem tűnt túl valóságosnak. Jézus. Az idegeire mentek ezek a dolgok. Azt kívánta, bárcsak kívül lehetne, az ajtó túloldalán, s nézegethetné a bódékat, a vásárlókat, és az ott dolgozókat…

Kinyújtotta a kezét, és félrehúzta a velúrfüggönyt, épp csak annyira, hogy átkukucskáljon a vastag, régi üvegen, s egy pillantást vessen a bódék szivárványos zűrzavarára, meg a vásárlók jellegzetes tülekedő mozgására. És az egésznek a kellős közepén, mintegy keretbe foglalva Bobby számára, egy kiszuperált analóg VOM-okkal, logikai szondákkal és energiaszabályzókkal megrakott asztal mellett megpillantotta Leon fajtákon felül álló, csontos arcát. A mélyen ülő, iszonyatos szemek a felismerés szinte hallható kattanásával irányultak Bobbyra. És ekkor Leon valami olyasmit tett, amire Bobby nem tudott visszaemlékezni, látta-e tőle valaha.

Elmosolyodott.

23. EGYRE KÖZELEBB

A JAL-utaskísérő elétárta a szimstim-kazetták választékát: Foxton tavaly augusztusi visszatekintő túrája a Tate-ben; Ghánában rögzített kosztümös kaland (Ashanti!); Bizet Carmenjének legszebb részei a tokiói operaház egyik magánpáholyából szemlélve; avagy harminc perc Tally Isham összevont talkshow-jából, a Csúcsemberekből.

— Első ízben utazik űrsiklón, Ms. Ovski?

Marly bólintott. Paleologosnak anyja leánykori nevét diktálta be, ami valószínűleg ostobaság volt. Az utaskísérő megértően mosolygott.

— Egy kazetta határozottan elviselhetőbbé teszi az elemelkedést. A Carmen ezen a héten nagyon népszerű. Káprázatosak a jelmezek, úgy hallottam.

Marly megrázta a fejét; nem volt kedve operához. Foxtont ki nem állhatta, és szívesebben végigszenvedte volna a gyorsulás teljes erejét, semmint hogy beleélje magát az Ashanti!-ba. Elfogadta az Isham-kazettát, a négy közül ez volt a legkevésbé rossz.

Az utaskísérő ellenőrizte Marly ülésének rögzítőhámját, és átadta neki a kazettát, meg egy kis eldobható, szürke fejpántot, aztán továbbment. Marly feltette a plasztik elektródakészletet, bekötötte a karfába, felsóhajtott, és becsúsztatta a kazettát a csatlakozó melletti nyílásba. A JAL-űrsikló belsejét elseperte az Égei-tenger kékje, és Marly szeme előtt elegáns, talpnélküli nagybetűkkel írt szavak terültek szét a felhőtlen égbolton:

TALLY ISHAM CSÚCSEMBEREI.

Tally Isham, amióta Marly az eszét tudta, a stim-ipar állandó figurája volt, kortalan Arany-Lány, aki az új médium első hullámával tűnt fel. Most Marly ott találta magát Tally napbarnította, ruganyos, borzasztóan kényelmes érzékrendszerébe zárva. Tally Isham sugárzott, mélyen és könnyedén lélegzett; elegáns csontjait ölelő izomzata mintha hírét se hallotta volna a feszültségnek. Az ő stim-felvételeibe bekapcsolódni olyan volt, mint belecsobbanni a tökéletes egészség fürdőjébe, és érezni a sztár magas ívű bokáját, és egyszerű fehér blúza selymes egyiptomi pamutanyagának feszülő melleit. A nő egy göröngyös, fehér mellvédnek támaszkodva nézett le a görög sziget városkájának apró kikötőjére; alatta virágzó fák zuhataga omlott végig a fehérre meszelt kövekből és szűk, kacskaringós lépcsőkből épült domboldalon. A kikötőben felzengett egy hajókürt.

— A turisták most sietnek vissza a sétahajójukra — mondta Tally, és elmosolyodott. Marly megérezte a sztár fehér fogainak simaságát, szájának friss ízét, és a mellvéd durva köve jólesően simult meztelen karjai alá. — De szigetünk egyik látogatója velünk marad ma délután, valaki, akivel nagyon szeretnék találkozni, és biztos vagyok benne,

hogy az Önök számára is örömmel és meglepetéssel fog szolgálni; olyan emberről van szó, aki általában távol tartja magát a vezető médiumok hírműsoraitól!

Kiegyenesedett, megfordult, és rámosolygott a napbarnította, mosolygó arcú Josef Virekre…

Marly letépte a homlokáról a fejpántot és a JAL-űrsikló fehér műanyaga köröskörül visszazökkent eredeti helyére. A feje feletti konzolon figyelmeztető jelzések villogtak, és megérezte a gép remegését, amely egyre gyorsabbá vált.

Virek?

Rábámult az elektródakészletre.

— Nos — mondta fennhangon —, azt hiszem, maga tényleg csúcsszemélyiség…

— Bocsánat, hogy mondta?

A mellette ülő japán diák feléje mozdult rögzítőhámjában, amit akár meghajlási kísérletnek is lehetett volna tekinteni.

— Gondjai támadtak a szimstimjével?

— Nem, nem… — tiltakozott riadtan Marly. — Elnézést.

Újra feltette a fejpántot, és az űrsikló belseje statikus érzékszervi zümmögésbe, érzékek disszonáns keverékébe olvadt, ami hirtelen átadta helyét Tally Isham nyugodt bájának. Tally megszorította Virek hűvös, erős kezét, és belemosolygott lágy fényű, kék szemeibe. Virek viszonozta a mosolyát, fogai vakító fehérséggel csillogtak.

— Örülök, hogy itt lehetek, Tally — mondta, és Marly hagyta, hogy belemerüljön a kazetta valóságába, sajátjaként elfogadva Tally rögzített érzékszervi jeleit. A stimet mint médiumot Marly általában kerülte; volt valami a személyiségében, ami folyton fellázadt a megkívánt mértékű passzivitás ellen.

Virek puha fehér inget viselt, térdig feltekert pamutbermudát, s hozzá nagyon lapos, barna bőrszandált. Tally a kezénél fogva felvezette a mellvédre.

— Meg vagyok róla győződve — kezdte —, hogy számos olyan dolog van, amit hallgatóságunk…

A tenger eltűnt. Zöldesfekete zuzmószerűséggel benőtt, szabálytalan síkság terjedt a látóhatárig, s csak a Gaudi építette Sagrada Família Templomának neogótikus csúcsai törték meg sziluettjükkel. A világ pereme alacsonyan ülő, fényes ködbe veszett, s a síkon elfulladó harangszó kondult végig.

— Önre ma csak egyfős hallgatóság figyel — mondta Virek, és Tally Isham-re nézett keret nélküli, kerek szemüvegén át. — Hello, Marly!

Marly küszködve igyekezett elérni az elektródákat, de karjai akárha kőből lettek volna. A gyorsulás ereje, az űrsikló elrúgja magát a betonpárnáról…

Virek csapdába ejtette.

— Értem — válaszolta mosolyogva Tally, és hátával ismét a mellvédnek dőlt, könyökét a meleg, érdes köre támasztotta. — Milyen elragadó ötlet! Az Ön Marly-ja, Herr Virek igazán szerencsés lány lehet…

És Marly rádöbbent, hogy ez nem a Sense/Net Tally Isham-je, hanem Virek rendszerének egy része, egy előre beprogramozott nézőpont, amit a Csúcsemberek több évnyi műsorából vágtak össze. S immáron nem volt választási lehetőség, sem kivezető út, csak az, hogy teljes figyelmét Virek mondanivalójának szenteli. A tény, hogy Vireknek sikerült itt és így elkapnia és lebéklyóznia, igazolta megérzése helyességét: a gépezet, a struktúra a helyén volt, valóságosan. Virek pénze afféle varázspálca volt, mely akarata szerint omlasztotta le az akadályokat.

— Sajnálattal látom — kezdte a férfi -; hogy felbosszantottam. Paco úgy informált, hogy maga megszökött tőlünk, de én szívesebben tekintem ezt a céljára törő művész kiruccanásának. Azt hiszem, valamit már megtapasztalt lényegem természetéből, és ez megrémisztette. Így is kellett lennie. Ezt a kazettát az űrsiklója Orly-ról való elindulása előtt egy órával készítették elő. Természetesen ismerjük az úticélját, de nem szándékozom követni magát. Maga a munkáját végzi, Marly. Sajnálom, hogy nem tudtam megakadályozni a maga Alain barátjának halálát, de most már azonosítottuk a gyilkosait, és azok megbízóit…

Tally Isham szeme most Marlyé volt, és összefonódott Virekével, amelyben kéken izzott az energia.

— Alaint a Maas Biolabs felbérelt ügynökei ölték meg — folytatta a férfi. — A Maastól kapta a maga jelenlegi úticéljának koordinátáit, sőt a hologramot is, amit mutatott magának. A kapcsolatom a Maas Biolabs-szal tömören szólva ellentmondásos. Két éve az egyik leányvállalatom fel akarta őket vásárolni. A felajánlott összeg az egész világgazdaságra hatással lett volna. Viszautasították. Paco megállapította, hogy Alain azért halt meg, mert rájöttek, hogy a tőlük kapott információt megpróbálja kívülállók számára értékesíteni… — Virek összeráncolta a homlokát. — Ez különlegesen botor lépés volt, mert egyáltalán nem érdeklődött az eladásra kínált áru természete iránt…

Ez Alainre vall, gondolta Marly, és elöntötte a sajnálkozás. Ott kellett látnia összegörbedve azon az ocsmány szőnyegen, s a gerince kirajzolódott a zakója zöld anyaga alatt…

— Úgy hiszem, tudnia kell, Marly, hogy nem kizárólag a művészet sarkall a mi dobozkészítőnk utáni kutatásra. — Virek levette a szemüvegét, és fehér ingében megtörölgette; Marly valahogy szemérmetlennek érezte a mozdulat kiszámított emberiességét. —

Okom van feltételezni, hogy ama műtárgyak alkotója, helyzeténél fogva, valamiképpen szabadságot kínálhat nekem, Marly. Nem mondhatnám, hogy egészséges vagyok. — Visszatette a szemüvegét, gondosan eligazítva finom aranyszárait. — Amikor Stockholmban legutoljára kértem egy távlati képet az általam elfoglalt létfenntartó kádról, olyan dolgot mutattak nekem, mintha három vontatókocsit gabalyítottak volna egy csepegő tápvezeték-hálóba… Ha el bírnám hagyni ezt, vagy még inkább, ha elhagyhatnám a benne lévő sejtek burjánzását… Nos — és ismét felvillantotta híres mosolyát — vajon mit nem adnék érte?

És Tally-Marly szeme körbepillantott, hogy rácsodálkozzék a zuzmóktól sötétlő síkságra és a helyéről kibillentett katedrális távoli tornyaira…

— Ön elveszítette az eszméletét — hallotta az utaskísérő hangját, aki ujjaival Marly nyaka körül matatott. — Nem ritka eset. Fedélzeti orvosi számítógépünk szerint Ön kitűnő egészségnek örvend. Mindazonáltal dermadiszket alkalmaztunk, hogy ellensúlyozzuk az adaptációs szindrómát, ami esetleg felléphet a dokkolás előtt…

Az utaskísérő viszahúzta a kezét a nyakától.

— Európa, esők után — szólalt meg Marly -; Max Ernst. A zuzmók…

A férfi lenézett rá, arca megfeszült, és hivatásos érdeklődést tükrözött.

— Elnézést, meg tudná ismételni?

— Bocsánat — mondta Marly. — Csak egy álom… Már az állomáson vagyunk?

— Még egy óra — felelte az utaskísérő.

A Japan Air pályán keringő átszállóhelye fehér gyűrűstestet formázott, amelyen kupolák dudorodtak, és palástján sötéttel karikázott ovális dokkolóöblök nyíltak. A Marly gravihálója feletti terminál — bár a „feletti” ideiglenesen elveszítette szokásos jelentését — kiválóan megszerkesztett animációval, forgás közben mutatta be a gyűrűt. Ezalatt hangok sorozata közölte — hét nyelven — a fedélzeten lévőkkel hogy az Orly és az I. Átszálló közti JAL 580-as űrsiklót a lehető leghamarabb bedokkolják; a JAL elnézést kért a késedelem miatt, amely abból adódott, hogy a tizenkét öböl közül hétben javítási rutinmunkálatok folytak.

Marly összekuporodott gyorsulási hálójában, s mindenütt Virek láthatatlan kezét vélte látni.

Nem, gondolta, kell hogy legyen kiút. Abba akarom hagyni, győzködte magát, csak pár órát kérek, mint szabad ügynök, aztán végzek vele… Viszlát, Herr Virek, én visszatérek az elevenek földjére,

amit szegény Alain már sohasem tehet, Alain, aki azért halt meg, mert elfogadtam az Ön által kínált munkát… Pislogott, amikor megjelent szemében az első könnycsepp, aztán akár egy gyerek, elkerekedett szemekkel bámulta a pici, lebegő gömböcskét, amivé a könnycsepp változott.

És a Maas?, tűnődött. Azok kicsodák?

Virek azt állította, hogy ők ölték meg Alaint, meg hogy Alain nekik dolgozott. Marlynak derengett néhány róluk szóló műsor; mintha a nevük a legújabb generációs számítógépekkel lett volna kapcsolatos, meg valamiféle nyugtalanítónak hangzó eljárással, amelyben halhatatlan hibrid ráksejtek megtervezett molekulákat okádnak magukból, amiket aztán áramkör-egységekbe építenek be. S most az eszébe villant az is, amikor Paco azt mondta, hogy moduláris telefonjának az álcázó ernyője szintén Maas-termék…

A JAL-toroid belseje annyira jellegtelen, annyira szürke volt, és annyira hasonlított bármelyik másik zsúfolt repülőtérhez, hogy Marlynak nevethetnékje támadt. Ugyanaz a parfümszag, ugyanaz az emberi idegesség, ugyanolyan erőteljesen kondicionált levegő, s a háttérben ugyanaz a mormogó csevegés. A nyolc tizednyi gravitációban könnyebb volt bőröndöt cipelni, de a fekete retikülön kívül Marlynak nem volt más poggyásza. A retikül egyik cipzáras belső zsebéből előszedte a jegyét, és a legközelebbi falképernyőn megkereste a csatlakozó gép számát.

Még két óra az indulásig. Akármit is mondott Virek, Marly biztosra vette, hogy a gépezete már javában ügyködik, beszivárog az űrsikló személyzete közé vagy az utaslisták oldalaira, s a helycserék gördülékenységét pénzcseppekkel olajozza… Egyesek az utolsó pillanatban megbetegszenek, meggondolják magukat, esetleg baleset éri őket…

A retikült a vállára kanyarította, és nekiindult a fehér kerámiaburkolatú, homorú padlón, mintha pontosan tudná, hová kell mennie, vagy mit kell tennie. De minden egyes lépéssel tudatosult benne, hogy fogalma sincs egyikről sem.

Azok a lágy fényű, kék szemek még mindig kísértették.

— Hogy dögölnél meg — kívánta Marly fennhangon, s egy nagy tokájú, sötét Ginza-öltönyös orosz üzletember szipákolt egyet, és arca elé emelte a hírfaxát, kirekesztve Marlyt privát világából.

— Így hát azt mondtam a kurvának: „Figyelj, muszáj hogy kihozd azokat az opto-szigetelőket és a menekülőkapszulákat a Sweet Jane-re, különben tömítőkenőccsel a válaszfalhoz ragasztom a segged…!”

Rekedtes női nevetés harsant, és Marly felpillantott szusival megrakott tálcájáról. Két üres asztal választotta el a három nőtől; az

asztaluk szójaszósztól barnálló habszivacstálca-kupacokkal és sörösdobozokkal volt tele. Egyikük hangosan böfögött és hosszat kortyolt rá a söréből.

— No, és erre mit szólt, Rez?

A kérdés valami okból újabb, hosszabb röhögést váltott ki belőlük; az a nő, akire Marly először felfigyelt, leborult az asztalra, és úgy vihogott, hogy a válla is beleremegett. Marly unottan nézte a triót, s futólag eltűnődött, kifélék-mifélék lehetnek. Aztán elcsitult a nevetés; az első nő is felült, és kitörölte szeméből a könnyeket. Marly megállapította, hogy mindhárman tökrészegek, fiatalok és durva külsejűek. Az első törékeny alkatú, markáns arcú nő volt, vékony és egyenes orra felett nagy, szürke szemekkel. Haja az ezüstszínnek valami elképesztő árnyalatában tündökölt, és egészen rövidre vágatta, mint az iskolásfiúkét szokás. Bő vászonmellényt vagy ujjatlan dzsekit viselt, amit teljesen elborítottak a degeszre tömött zsebek, szegecsek, és négyzetes tépőzár-darabok. A ruhadarab szétnyílt, és alatta — Marly helyéről nézve — kicsi, kerek mell látszott, amit valami finom rózsaszín és fekete hálóból szabott melltartóféleség burkolt. A másik kettő idősebb és testesebb volt nála, csupasz karjukon duzzadó izmok határozott körvonalai rajzolódtak ki az átszállóállomás kávézójának szórt fényében. Az első nő vállat vont a nagy mellény alatt.

— Hát nem azt, hogy megcsinálja — felelte. A második nő ismét felröhögött, de már nem annyira szívből jövőn, és a széles bőr csuklószíjára szegecselt időmérőt kezdte tanulmányozni.

— Na, elhúzok! — vetette oda. — El kell fussak Sionra, aztán nyolc tartály algával a svédekhez.

Nagy zajjal hátralökte a székét, felállt, és Marly elolvashatta a fekete bőrmellény vállai közepére illesztett, hímzett címkét:

O'GRADY — WAJIMA

THE EDITH S.

PÁLYAKÖZI VONTATÁS

A nő most már ott állt mellette, és buggyos farmerje övrészét húzogatta.

— Aszondom neked, Rez, ha az a hülye picsa bennehagy a szarban azokkal a menekülőkapszulákkal, az ártani fog a hírednek…

— Bocsánat — szólt közbe Marly, s igyekezett úrrá lenni remegő hangján.

A feketemellényes nő megfordult és rámeredt.

— Egen?

Alaposan végigmérte Marlyt, és már nem mosolygott.

— Láttam a mellényeden azt a nevet, az Edith S-t. Az egy hajó? Egy űrhajó?

— Űrhajó?

A mellette álló nő felhúzta vastag szemöldökét.

— De még mennyire, kisanyám! Egy nagyon frankó űrhajó!

— Vontató — bökte ki a fekete mellényes nő, és elfordult, hogy távozzon.

— Fel akarlak bérelni — mondta Marly.

— Felbérelni engem?

Most már mindhárman őt nézték, üres és mosolytalan arccal.

— Hogy érted ezt?

Marly a brüsszeli retikül aljára kotort, és előhúzta azt a fél kötegnyi új yent, amit Paleologos, az utazásszervező visszaadott neki, miután eltette a saját díját.

— Ezt tudom nektek adni…

A rövid ezüsthajú lány halkan füttyentett.

A nők egymásra pillantgattak. A fekete mellényes vállat vont.

— Jézusom! — mondta. — Hová akarsz menni? A Marsra?

Marly ismét beletúrt a táskájába és előszedte a Gauloise-csomagból hajtogatott, kék papirost. Átadta a feketemellényesnek, aki kihajtogatta, és elolvasta a pályakoordinátákat, amiket Alain írt fel rá, zöld filctollal.

— Nos — dünnyögte a nő —, ilyen pénzért elég gyors kis ugrás, de O'Grady-nek és nekem a Sionon kell lennünk greenwich-i idő szerint 23.00-kor. Szerződéses meló. Veled mi az ábra, Rez?

Átadta a papírt a széken ülő nőnek, aki elolvasta, felnézett Marlyra, és azt kérdezte:

— Mikor?

— Most — vágta rá Marly. — Most rögtön.

A lány feltápászkodott az asztal mellől, székét a kövön csörömpölve hátralökve. Mellénye megint szétnyílt, s Marly meglátta, hogy amit egy piros-fekete melltartó hálójának hitt, az valójában egyetlen tetovált rózsa, amely teljesen beborította a lány bal mellét.

— Sínen vagy, kisanyám. Pengesd a zsozsót!

— Azt akarja mondani, hogy most kéri a pénzt — mondta O'Grady.

— Azt akarom, hogy senki se tudja, hová megyünk — mondta Marly.

A három nő felnevetett.

— A legjobb helyre keveredtél — mondta neki O'Grady, és Rez elvigyorodott.

24. ÁRKON-BOKRON ÁT

Az eső akkor kezdett szakadni, amikor Turner ismét kelet felé, a Sprawl peremvárosai és az ipari zónák lepusztult tájékai felé vette az irányt. A tömör falként ömlő zuhatag valósággal megvakította, aztán rátalált az ablaktörlő kapcsolójára. A törlőlapátokat Rudy eléggé elhanyagolta, így Turner kénytelen volt lassítani; a turbina sivítása morajjá szelídült, s a félig az útpadkán sikló légpárna-kötény szétszabdalt teherautógumik között csúszott tovább.

— Mi a baj?

— Nem látok ki. Az ablaktörlő szét van rohadva… — Turner rácsapott a fényszórók kapcsolójára; a légpárnás motorházának mindkét oldalán négy vakító fénysugár gyúlt ki, de csak a körülöttük sistergő szürke esőfalat világították meg. Turner megrázta a fejét.

— Miért nem állunk meg?

— Mert túl közel vagyunk a Sprawlhoz. A helikoptereik állandóan erre járőröznek. Leolvashatnák az azonosító táblát a tetőnkön, és megláthatnák az ohiói lemezeket, meg a szokatlan karosszériát. És akkor igazoltatnának, ami nekünk nagyon nem hiányzik.

— És most mit fog csinálni?

— Megyek tovább az útpadka mentén, amíg le nem tudok fordulni, aztán elrejtőzünk valahol, ha tudunk…

A lány egyensúlyára ügyelve Turner körbeforgatta a gépet. A reflektorok fényében egy pózna villant fel: átlós narancssárga, fényvisszaverő csíkjaival egy szervizút kijáratát jelölte. Turner arrafelé igyekezett, a légpárna-szoknya dagadozó lebernyege átszökkent egy vastag ütközésvédő betontömb felett.

— Ez jó lesz — mondta Turner, ahogy elhúztak a pózna mellett. A keskeny szervizúton csak üggyel-bajjal fértek el; minduntalan ágak verődtek a szűk oldalsó ablakoknak, a légpárnás acéllemez burkolatát pedig az aljnövényzet bokrai csapkodták.

— Valami fény van arrafelé — jelentette Angie, aki rögzítőhámjában előredőlve az esőt fürkészte. Turner elmosódott sárgás izzást vett észre és egy sötét pillér ikeroszlopait. Felnevetett.

— Benzinkút — mondta. — Még a régi rendszerből maradt itt, amikor még nem vezették erre a nagy utat. Valaki biztosan lakik ott. Sajna, a mi gépünk nem benzinnel megy…

Leereszkedett a légpárnással a kavicsos rézsűn. Ahogy közelebb került, meglátta, hogy a sárga izzás két szögletes ablakból ered. Az egyikben mintha egy alakot látott volna mozogni.

— Vad vidék — dünnyögte. — Az itteni fiúk nem lesznek tőlünk túlzottan feldobva.

Belenyúlt a zubbonyba, és kicsúsztatta a Smith Wessont a

nylontokjából, majd az ülésre tette, a combjai közé. Amikor öt méternyire megközelítették a rozsdásodó benzinszivattyúkat, Turner leengedte a légpárnást egy nagy tócsa közepére, és leállította a turbinát. A széltől rongyolt eső továbbra is zuhogott, és a férfi látta, hogy a kútépület ajtaján kekiszínű, verdeső ponchót viselő alak bújik ki. Turner tíz centiméterre nyitotta az oldalsó tolóablakot, és megpróbálta túlkiabálni az eső hangját:

— Bocs a zavarásért! Le kellett térnünk az útról! Bedöglött az ablaktörlőnk! Nem tudtuk, hogy maguk itt vannak…

Az ablak ragyogásában álló ember keze rejtve maradt a műanyag poncho alatt, de szemmel láthatólag szorongatott valamit benne.

— Ez magánterület! — közölte; keskeny arcán csíkokban folyt le az esővíz.

— Nem tudtunk tovább az úton maradni! — kiáltotta oda Turner. — Elnézést kérünk a háborgatásért…

A férfi kinyitotta a száját, megemelte a poncho alatt rejtegetett tárgyat — és egyszerre szétrobbant a feje. Turner szinte úgy látta, még azelőtt történt, hogy a vörös fényvonal kaszája lesújtott volna a pasasra. Ceruza vastagságú sugár volt, s tétován villódzott, mintha valaki egy zseblámpával játszadozna. A térdre roskadó alak nyakán véres virág bomlott szét, amit az eső rögtön el is mosott. Aztán előrehuppant, s a poncho alól egy drótozott agyú 410-es Savage csúszott ki. Turner egyszerre csak azt vette észre, hogy már be is indította a turbinát, a vezérlést odalökte Angie-nek, ő maga meg kászálódik kifelé a rögzítőhámjából.

— Ha azt mondom, hogy most, akkor hajts keresztül a házon!

Aztán felpattant, s kezében a nehéz revolverrel, rángatni kezdte a tetőajtó nyitókarját. A fekete Honda robaja azonmód elérte, ahogy a tetőajtó hátracsusszant. Alacsony árnyék húzott el felette, a zuhogó esőben alig láthatóan.

— Most!

Turnernek még sikerült meghúznia a ravaszt, mielőtt Angie előrelódította a gépet, neki a régi kútépület falának. A fegyver rúgásától könyökét a légpárnás tetejébe verte, és karjában zsibbadtság futott szét. A lövedék valahol a fejük felett robbant, szívet melengető reccsenéssel; Angie lesüllyesztette a légpárnást, és belerohantak a favázas épületbe. Turnernek alig maradt rá ideje, hogy lekapja a fejét és vállát a tetőnyílásból. A házban felrobbant valami, valószínűleg egy propángáz-palack, és balfelé lódította a légpárnást. Kitörték a hátsó falat, és Angie nagyot farolt a géppel.

— Hol van? — sikoltotta túl a turbina zaját.

Mintegy feleletként, a fekete Honda dugóhúzóban pörgött alá, és húsz méternyire előttük, ezüstszínű esőfüggönyt húzva ért földet. Turner megragadta a vezérlőkarokat, és a légpárnás előresiklott,

tízméteres tócsavíz-szökőkutakat fakasztva. Telibe kapták a kis harci 'kopter polikarbon üvegburáját, s a nekivágódó légpárnás papírként gyűrte össze a fémötvözet géptörzset. Turner hátratolatott, és újra nekihajtott, még gyorsabban. A széttört 'kopter két ázott fenyő törzsébe csapódott, és úgy hevert ott, mint valami hosszúszárnyú légy.

— Mi történt? — kérdezte Angie, és a kezébe temette az arcát. — Mi történt?

Turner regisztrációs kártyákat és poros napszemüvegeket hajigált ki a mellette lévő ajtó rekeszéből, végül talált egy zseblámpát, és megvizsgálta az elemeit.

— Mi történt? — kérdezgette Angie, akár egy ugyanazt játszó szalag. — Mi történt?

Turner visszamászott a tetőnyílásba, egyik kezében a pisztollyal, a másikban a zseblámpával. Az eső elcsendesedett. Leugrott a légpárnás motorházának tetejére, onnan az ütközőkre, és bele a bokáig érő pocsolyákba; aztán tocsogva megindult a Honda összegörbült, fekete forgószárnyai felé.

A levegőben a sugárhajtómű elszivárgó üzemanyagának szaga érződött. Az utasfülke polikarbon burája széttört, akár egy tojáshéj. Turner ráfogta a Smith Wessont, s hüvelyével kétszer megpöccintette a xenonkapcsolót. A könyörtelen fény két néma villanásában véres, kicsavarodott végtagokat pillantott meg a szilánkokra zúzott műanyag mögött. Turner várt, aztán felkattintotta a zseblámpát. Ketten voltak belül. Közelebb lépett, a zseblámpát régi megszokásból jó messze eltartotta magától. Semmi sem moccant, csak a szivárgó üzemanyag szaga erősödött. Turner piszkálni kezdte a behorpadt ajtót, és az kinyílt. Mindkét támadójuk képerősítő szemüveget viselt. A lézer kerek, üres szeme most egyenesen az éjszakai égre meredt, és Turner lehajolt, hogy megtapintsa a halott birkabőr bomberdzsekijének kifakult gallérját.

A pasas szakállát borító vér nagyon sötétnek, majdnem feketének hatott a zseblámpa sugarában. Oakey volt az.

Turner balra lendítette a fénysugarat és látta, hogy a másik egy japán; ő volt a pilóta. Elkapta róla a fényt, vissza Oakey-re, és a lába mellett lapos, fekete palackot vett észre. Felvette, belegyömöszölte a zubbony egyik zsebébe, és visszasietett a légpárnáshoz. A kútépület romjai között, az eső dacára, narancsszínű lángok csaptak fel. Turner átmászott a légpárnás ütközőin, fel a motorház tetejére, és visszabújt a tetőnyílásba.

— Mi történt? — kérdezte Angie, mintha Turner el se ment volna. — Mi történt?

Turner az ülésbe roskadt, s a rögzítőhámmal nem is vesződve, felbőgette a turbinát.

— Az a Hosaka egyik helikoptere volt — mondta, miközben

körbefordultak. — Biztosan követtek bennünket. Lézer volt náluk. Megvárták, amíg letérünk az országútról. Nem akarták, hogy a zsaruk ott kint megtaláljanak minket. Amikor ide beálltunk, úgy döntöttek, hogy elkapnak minket, de biztos azt hitték, hogy az a szegény fickó is hozzánk tartozik. Persze lehet, hogy csak a tanúktól akartak megszabadulni…

— A feje — nyögte a lány remegő hangon —, a feje…

— A lézer — magyarázta Turner, visszakormányozva a légpárnást a szervizútra. Az eső alig esett, már csak szitált. — Gőznyomás. Az agy elpárolog és a koponya szétrobban…

Angie kétrét görnyedt és hányni kezdett. Turner egyik kezével a kormányt tartotta, a másikkal Oakey palackját. Fogával lefeszítette a rápattintott kupakot, és jót húzott Oakey „Wild Turkey”-jéből.

Ahogy elérték az országút útpadkáját, a Honda elszivárgó üzemanyaga is elérte a rombadőlt benzinkút lángjait, és a szétfreccsenő tűzgömb látványa ismét felidézte Turnerben a piactér felett libegő világítórakétákat és az elfehéredő égboltot, amikor a vadászgép felszállt s meglódult a sonorai határ felé…

Angie felegyenesedett, keze fejével megtörölte a száját, és reszketni kezdett.

— El kell pucolnunk innét — dünnyögte Turner, és ismét keletnek fordult. A lány nem szólt semmit. Turner gyors pillantást vetett rá, és látta, hogy Angie merev, kifeszült tagokkal ül a helyén. A lány szeme kifordult, fehérje megcsillant a műszerfal gyenge fényében, arca üres volt, kifejezéstelen. Ugyanilyennek látta akkor is, amikor Sally behívta őket Rudy hálószobájába. És ugyanannak a nyelvnek a szavai peregtek az ajkairól, lágyan csivitelve; talán valamilyen francia tájszólás lehetett. De Turnernek sem magnója, sem ideje nem volt, hogy rögzítse, és az útra kellett figyelnie…

— Tarts ki! — biztatta a lányt, miközben felgyorsított. — Nem lesz semmi bajod…

A lány egészen biztosan nem hallotta egyetlen szavát sem. A fogai vacogtak; Turner a turbina zajában is jól hallotta. Meg kéne állni, gondolta, annyi időre, hogy valamit a lány foga közé tegyen, a tárcáját, vagy egy összehajtott ruhadarabot. Angie keze görcsösen tépkedte a rögzítőhám szíjait.

— Beteg gyermek fekszik a házamban.

Turner kishíján az árokba fordult a légpárnással, amikor meghallotta a lány szájából jövő, mély, lassú és furcsamód nyúlós hangot.

— Hallom, amint kockát vetnek, kié legyenek véres göncei. Mert ma éjjel számos kéz ás néki sírgödröt, és néked is. Az ellenségek a halálodért fohászkodnak, felbérelt ember. Verejtékezve imádkoznak érte. Lázas imájuk folyamként hömpölyög…

És valami károgás hallatszott, ami akár nevetés is lehetett. Turner megkockáztatott egy újabb pislantást, s látta, hogy a lány merev ajkairól ezüstös nyálfonal csurran le. Arcának mély izmai olyan maszkba torzultak, amit Turner sosem látott.

— Ki vagy te?

— Én vagyok az Utak Ura.

— Mit akarsz?

— E gyermeket akarom lovamnak, s azt, hogy az emberek városaiban vándoroljon. Helyesen teszed, hogy keletnek tartasz. Vidd el őt a városodba! Majd ismét meg fogom lovagolni. És Samedi veled lovagol, muskétás ember. Ő a szél, amelyet markodban tartasz, ám szeszélyes ő, a Sírkertek Ura, s nem számít, hogy jól szolgáltad-e…

Turner odanézett, és látta, hogy a lány elhanyatlik a rögzítőhámban, feje a mellére bukik, és a szája lefittyed.

25. LAZA/BARBÁR

— Itt a Finn telefonprogramja beszél — hangzott a képernyő alatti hangszóróból. — A Finn momentán nincs itt. Ha le akarsz tölteni valamit, tudod a kódot. Ha üzenni akarsz, akkor mondjad!

Bobby rábámult a képernyőn látható arcra, és megcsóválta a fejét. A legtöbb telefonprogramhoz kozmetikai alprogramok is tartoztak, amelyeket arra szántak, hogy a tulajdonos videoképét összhangba hozzák a szélesebb körben ismert egyéni szépségmodellekkel. Eltűntették az apróbb szabálytalanságokat, és az arcvonásokat az ideális statisztikai mintákhoz igazították. De a Finn groteszk vonásaira rászabadított kozmetikai program a legbizarrabb látványt produkálta, amiben Bobbynak valaha is része volt. Mintha valaki egy döglött hörcsögöt próbált volna megörökíteni, egy temetkezési vállalkozó összes festékét és paraffininjekcióját felhasználva.

— Ez nem természetes — mondta Jammer, skót whiskyjét kortyolgatva.

Bobby bólintott.

— A Finn tériszonyban szenved — magyarázta Jammer. — Kiütést kapna, ha ki kellene mozdulnia a zsúfolt odújából. És bolondja a telefonnak: egyszerűen képtelen lenne nem felvenni, ha csörög. Kezdem elhinni, hogy a ringyónak igaza volt, Lucas tényleg meghalt, és itt valami nagy szarkavarás folyik…

— A ringyó ezt már tudja — szólt oda Jackie a bárpult mögül.

— Tudja, tudja — bólogatott Jammer, s a poharát letéve a csokornyakkendőjét kezdte babrálni. — Konzultált a mátrixban egy hudu-varázslóval, így most már tudja…

— Hát, Lucas nem felel, és Beauvoir sem; szóval lehet, hogy igaza van — mondta Bobby. Amikor felsípolt a rögzítő jelhangja, a telefonhoz nyúlt, és kikapcsolta.

Jammer pliszírozott inget és fehér szmokingot viselt, hozzájuk szaténcsíkos fekete nadrág; Bobby úgy vélte, ez a szerelés nyilván a munkaruhája a klubban.

— Senki sincs itt — nézett Bobbyra, majd Jackie-re. — Hol van Bogue és Sharkey? Hol vannak a pincércsajok?

— Bogue és Sharkey kicsoda? — kíváncsiskodott Bobby.

— A csaposaim. Nem tetszik ez nekem.

Felkelt a székéből, az ajtóhoz ment, és lágyan félrehúzta az egyik függönyt.

— Mi a keserves faszt keres ez a sok szarrágó odakint? Hé, Grófom, úgy látszik, ezek a te fajtád. Gyere csak ide…

Bobby felállt s eltelve bizonytalansággal — nem merte megmondani Jackie-nek vagy Jammernek, hogy Leon meglátta, mert

nem akart wilsonnak látszani — odalépett a klubtulajdonos mellé.

— Gyere csak! Nézz ki, de úgy, hogy ne lássanak meg. Annyira megjátsszák, hogy nem figyelnek minket, hogy az már bűzlik!

Bobby, ügyelve rá, hogy a rés ne legyen egy centiméternél szélesebb, elhúzta a függönyt, és kilesett. A vásárlók tömege helyett szinte mindenütt fekete taréjú, bőrös-szegecses Barbár-fiúk mászkáltak, és — megdöbbentő módon — közel ugyanannyi szőke Laza is. Utóbbiak a heti divat szerinti Sindzsuku pamutruhában és aranycsatos papucscipőben feszítettek.

— Nemt'om — nézett Bobby Jammerre —, de a Barbároknak és a Lazáknak nem kéne együtt lenniük, tudja? Esküdt ellenségei egymásnak, természettől fogva; talán a génjeikben van, vagy ilyesmi… — újra kikukkantott. — A hétszentségit, legalább százan vannak!

Jammer művészien ráncolt nadrágjába mélyesztette a kezét.

— Ismersz valakit közülük személyesen?

— A Barbárok közül egy-kettővel szoktam beszélgetni, csak nehéz őket megkülönböztetni egymástól. A Lazák mindent agyontaposnak, ami nem Laza. Ez az egyik fő jellemzőjük. De engem például a Tuskók szabtak ki, és a Tuskókról úgy hírlik, szövetségben vannak a Barbárokkal… Ki tudja, mi van itt?

Jammer felsóhajtott.

— Ezek szerint nem vágysz rá, hogy kimenj közéjük, és megkérdezd valamelyiktől, hogy szerintük mire készülnek?

— Nem — jelentette ki határozottan Bobby. — Eszem ágában sincs.

— Hmmm.

Jammer mérlegelő pillantást vetett Bobbyra, akinek ez a pillantás sehogy sem tetszett.

A magas, fekete mennyezetről valami apró és kemény pottyant le, és hangosat csattant az egyik kerek, fekete asztalon. A tárgy visszapattant, a szőnyegre esett, és Bobby vadonatúj csizmájának orra elé gurult. Bobby gépiesen lehajolt érte és felemelte. Ódivatú gépcsavar volt, rozsdától barna menettel; vágott fején mattfekete kaucsukfesték nyomai látszottak. Bobby felnézett. Újabb csavar esett az asztalra, és Bobby a szeme sarkából látta, hogy Jammer ijedt fürgeséggel átveti magát a bárpulton, és eltűnik az általános hitelkonzol mögött. Halk reccsenés hallatszott — a tépőzár — és Bobby tudta, hogy Jammer kezében már ott van a mokány kis géppisztoly, amit már látott aznap korábban. Körbenézett, de Jackie-t nem látta sehol.

Az asztal hőálló műanyaglapjára nagy koppanással leesett a harmadik csavar is.

Bobby zavartan tépelődött, aztán követte Jackie példáját, és olyan csendesen, ahogy csak tudott, elosont onnét. Lekuporodott a klub

egyik spanyolfala mögé, és innen nézte a negyedik csavar aláhullását. A csavart vékony sugárban lezúduló, finom, sötét porfelhő követte. Kaparó hang hallatszott, majd valaki hirtelen feltépte az acél mennyezetrács egy négyzetes darabját, és eltüntette valamiféle csővezetékben. Bobby gyors pillantást vetett a bárpultra, épp időben meglátva, hogy Jammer fegyverének csőszájféke felfelé lendül…

A nyílásban most két vékony, barna lábszár kalimpált, amelyek fölé porlepte, szürke köpenyszegély borult.

— Várjon! — kiáltotta Bobby. — Ez Beauvoir!

— Beauvoir bizony! — hangzott fentről, öblösen visszhangozva a csővezetékben. — Vigyétek el azt a rohadt asztalt alólam!

Bobby kimászott a spanyolfal mögül, és félrerángatta az asztalt, a székekkel együtt.

— Kapd el! — szólt le Beauvoir, és az egyik vállhevederénél fogva vaskos, zöldesbarna csomagot eresztett le, aztán elengedte. Bobby majdnem összeroskadt a súlya alatt.

— És most félre az utamból…

Beauvoir kicsusszant a csővezetékből, mindkét kezével a nyílás szélébe kapaszkodva lógott, majd elengedte magát.

— Mi lett a vijjogómmal, ami odafent volt? — kérdezte Jammer, felegyenesedve a bárpult mögött; a kis géppisztolyt a kezében tartotta.

— Itt van — dobott a szőnyegre Beauvoir egy mattszürke fenolgyanta-rudat. Finom fekete dróttal volt körbetekerve. — Másképp nem tudtam volna bejutni ide úgy, hogy ne szerezzen róla tudomást egy egész sereg szarevő. Valaki nyilván odaadta nekik a tervrajzokat, de ez az út úgy látszik, lemaradt róluk.

— Hogyan jutottál fel a tetőre? — kérdezte Jackie, előlépve egy spanyolfal mögül.

— Sehogy — felelte Beauvoir, és feltolta orrán a nagy, plasztik szemüvegkeretet. — A szomszédos kürtön keresztülhúztam egy monomolekuláris zsinórt, és átcsúsztam ide egy kerámiatengelyen…

Rövid, gyapjas haja csupa kazánpor volt. Komoly szemmel nézett Jackie-re.

— Te tudod — mondta.

— Igen. Legba és Ougou Papa, a mátrixban. Bobbyval csatlakoztam be, Jammer deckjén…

— A jersey-i autópályán lőtték ki Ahmedet. Valószínűleg ugyanazt a rakétavetőt használták, amivel Bobby anyját is hidegre tették…

— Kik?

— Még nem tudom biztosan — felelte Beauvoir; a csomag mellé térdelt, és sorban felpattintotta a kapcsok műanyag gyorszárait. — De már kezd összeállni a kép… Amíg meg nem tudtam, hogy Lucast elkapták, addig azoknak a Tuskóknak a nyomát hajtottam, akik elrabolták Bobbytól a deckjét. A támadás valószínűleg csak szokásos

véletlenszerű meló volt, de valahol egy csomó Tuskó a mi jégtörőnkkel csatangol… Ebben biztosan mozgott valami, mert a Tuskók között vannak vagányok is, akik néha üzletelnek Napi Kettővel. Így hát Napi Kettővel kavartunk mindenfelé, és próbáltunk annyit megtudni, amennyit csak lehetett. Próbálkoztunk eleget, de lófaszt se tudtunk meg, egy dolgot kivéve. Amikor épp egy Alix nevű drogzsáknál voltunk, aki egyébként valami második helyettes hadúr vagy mi, szóval felhívta a szemközti haverja, akiről Napi Kettő tudta, hogy barrytowni Barbár, és Raymondnak hívják.

Beauvoir beszéd közben kiteregette maga köré a csomag tartalmát: fegyvereket, szerszámokat, lőszert, dróttekercseket.

— Raymond mindenáron beszélni akart, de Alix túl belevaló ahhoz, hogy előttünk tárgyaljon vele. „Sajnálom, uraim, de ez hivatalos hadúr-ügy", mondta ez a pojáca. Mi meg naná, hogy alázatosan bocsánatáért esedeztünk, hajlongtunk, kicsoszogtunk, aztán elhúztunk onnan egy sarokkal odább. Napi Kettő moduláris telefonján felcsengettük a cowboyainkat a Sprawl-ban, és sürgősen ráállítottuk őket Alix telefonjára. Simán belefolytak Alix és Raymond beszélgetésébe.

Beauvoir formátlan, kétcsövű sörétes puskát húzott elő a csomagból; alig volt hosszabb az alkarjánál. A szőnyegre kipakolt holmik közül kiválasztott egy kövér dobtárat, és összekattintotta a fegyverrel.

— Láttatok már ilyen gennyes cuccokat? Háború előttiek, Dél-Afrikából…

A hangjában és megfeszülő állkapcsában volt valami, amitől Bobby hirtelen ráébredt, hogy Beauvoirban forr a düh.

— Úgy tűnik, ez a fickó megkörnyékezte Raymondot. Teli van pénzzel, és fel akarja bérelni az összes Barbárt, az egész bandát, hogy a Sprawlban csináljanak egy nagy tömegbalhét. Akkora banzájt akar, hogy a Lazákat is fel akarja bérelni. De ennél a pontnál légy esik a levesbe, mert Alix konzervatív típus. Csak a halott Laza jó Laza, hajtogatja, míg aztán x órányi kínlódás, satöbbi után Raymond, az örök diplomata, azt mondja: „Faszba ezzel, most nagy dohányról van szó, egyesülésről…"

Beauvoir kinyitott egy dobozt, amiben vörös plasztiktöltények voltak; aztán egyesével kivéve őket, elkezdte megtölteni a puska tárját.

— Ekkor már mehettem is volna, de a videóban épp akkor ment valami sajtótájékoztató a Maas Biolabsnál, így ott maradtam megnézni. Az egyik arizonai településön valami nagyon furcsa történt; egyesek szerint atombomba-robbanás, mások szerint valami más. És most bejelentik, hogy a vezető biosoft-mérnökük véletlenül meghalt, de nem hozták kapcsolatba a korábbi esettel. Ez volt az a Mitchell,

aki, mondhatni, az egész biosoft-dolgot feltalálta. Rajta kívül még senkinek a büdös életben nem sikerült biochipet előállítania, ezért Lucasszal már kezdettől fogva sejtettük, hogy azt a jégtörőt a Maas csinálta. Ha ugyan jégtörő volt egyáltalán… De fogalmunk sincs róla, hogy a Finn kitől szerezte, vagy hogy ők kitől szerezték. De ha mindezt összeteszitek, az sül ki belőle, hogy a Maas Biolabs mindannyiunkat ki akar csinálni. És erre a helyre tervezték a leszámolást, mert alaposan beszorítottak ide.

— Nemt'om — dünnyögte Jammer —, azért ebben a házban sok barátunk van…

— Csak volt — felelte Beauvoir, és letette a sörétes puskát, majd egy automata Nambut kezdett megtölteni. — Azokat, akik ezen a szinten és az alattunk lévőn vannak, ma délután lefizették. Készpénzzel. Zsákszámra kapták. Van egypár kitartó pofa, de nem elegendő.

— Ennek az egésznek semmi értelme — mondta Jackie; kivette a pohár whiskyt Jammer kezéből, és felhajtotta. — Milyen cuccunk van nekünk, ami ennyire kellene bárkinek is?

— Hé — mondta Bobby —, ne feledkezzünk meg róla, valószínűleg nem tudják, hogy a Tuskók lenyomtak, és lenyúlták tőlem a jégtörőt. Lehet, hogy más nem is kell nekik, csak az.

— Nem stimmel — felelte Beauvoir, és becsattintotta a tárat a Nambuba —, mert azt sem tudhatták, hogy nem dugtad el az anyád lakásában, ugye?

— De talán elmentek oda és szétnéztek…

— És azt honnan tudták volna, hogy Lucas nem viszi magával Ahmedben? — kérdezte Jammer, hátrasétálva a bárpulthoz.

— A Finn is úgy vélte, hogy azt a három nindzsát azért küldték a nyakára, hogy megöljék — mondta Bobby. — Bár azt is mondta, hogy először kérdezősködni akartak valamilyen eszközökkel…

— Ez megint a Maasra vall — jelentette ki Beauvoir. — Aztán itt ez az ügy a Lazákkal és a Barbárokkal. Többet is tudhatnánk, de Alix, a Tuskó felült a magas lóra, és az istennek sem akart tovább tárgyalni Raymonddal. Nem lesz közös munka a gyűlölt Lazákkal. Nem sokkal azután, hogy a cowboyaink kicsúsztak, a hadsereg már kinn is volt, hogy a magatokfajta népséget idebent tartsák. És a magamfajta népséget odakint. Az olyanokat, akiknél fegyverek meg effélék lehetnek.

Beauvoir Jackie felé nyújtotta a megtöltött Nambut.

— Tudsz fegyverrel bánni? — kérdezte Bobbytól.

— Persze — hazudta Bobby.

— Na ne! — tiltakozott Jammer. — Van elég bajunk anélkül is, hogy fegyvert adnánk az ő kezébe. Jézus Krisztus…

— Mindebből arra következtetek — mondta Beauvoir —, hogy

valaki másra kell számítanunk. Olyasvalaki fog ránk vadászni, aki egy kicsit profibb…

— Hacsak tökig le nem bombázzák Hipercsarnokot — jegyezte meg Jammer —, és vele együtt az összes zombit.

— Nem fogják — szólalt meg Bobby. — Ha akarnák, már megtették volna.

Mindannyian rámeredtek.

— Hihetünk a fiúnak — mondta Jackie. — Jól látja a helyzetet.

Harminc perccel később Jammer savanyúan Beauvoir-ra nézett.

— Nna, gratulálok. Ilyen félbebaszott tervet már régóta nem hallottam.

— Tényleg, Beauvoir — szólt közbe Bobby —, miért nem mászunk vissza egyszerűen azon a szellőzőcsövön? Aztán átkúsznánk a tetőn, és átmennénk a szomszéd épületbe; használhatnánk ugyanazt a kötelet, amivel maga jött át ide.

— A tetőt ellepték a Lazák, mint szart a legyek — felelte Beauvoir. — Némelyiküknek még arra is lehet esze, hogy megtalálja azt a fedelet, amin keresztül lejöttem ide. Útközben azért elszórtam néhány kis taposóaknát — húzta komor mosolyra a száját. — De mindettől függetlenül, a szomszéd épület ajtaja magasabban van. Fel kéne jutnom arra a tetőre, és onnan idelőni a monomol-kötelet. A monomolekuláris szövedéken meg nem tudnál felfelé kapaszkodni, mert leesnének az ujjaid.

— Akkor hogy az ördögbe képzelte el a kijutást? — fortyant fel Bobby.

— Ne húzd fel magad, Bobby — csillapította Jackie. — Beauvoir csak azt tette, amit tennie kellett. Most itt van velünk, és fegyvereink is vannak.

— Bobby — mondta Beauvoir —, mi lenne, ha felmondaná nekünk a tervünket? Csak hogy lássuk, megértettük-e…

Bobbynak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy Beauvoir valójában arról akar meggyőződni, hogy ő megértette-e. De aztán hátával a bárpultnak dőlt, és elkezdte.

— Mindegyikünknél fegyver lesz, és várunk, oké? Jammer és én, a deckjével kimegyünk a mátrixba, és körbeszaglászunk, hátha rájövünk, mi történik…

— Azt hiszem, egyedül is el tudom intézni — dörmögte Jammer.

— A francokat! — lépett el Bobby a bárpulttól. — Beauvoir megmondta! Én akarom csinálni, én akarok becsatlakozni! Különben hogyan tanuljak meg bármit is?

— Ne is törődj vele, Bobby — mondta Jackie. — Folytasd.

— Oké — felelte Bobby duzzogva. — Szóval, azok a fickók, akik felbérelték a Barbárokat és a Lazákat, hogy itt tartsanak minket, előbb

vagy utóbb értünk fognak jönni. Amikor megteszik, hazavágjuk őket. Maximum egy maradhat életben közülük. Ugyanakkor kinyomulunk; a Barbárokat meg a többieket meg fogja lepni a tűzerőnk, így lejutunk az utcára, és irány a Lakótelep…

— Azt hiszem ez nagyjából fedi a lényeget — mondta Jammer, és keresztülvágott a szőnyegen, a bezárt és elfüggönyözött ajtóhoz. — És azt hiszem, ezzel össze is foglalható!

Hüvelykujját egy kódolt zárlemezre nyomta, és az ajtót félig kitárta.

— Hé, te! — bömbölte — Nem te! Te, azzal a kalappal! Told ide a pofád! Beszélni akarok…

A ceruza vastagságú vörös sugár keresztüldöfte az ajtót és a függönyt, Jammer két ujját, és elvillant a bárpult felett. Egy palack szétrobbant, tartalma gőzfelhő és észterpermet formájában gomolygott elő. Jammer elengedte az ajtót, s az ismét becsapódott. Aztán szétroncsolt kezére meredt, és nehézkesen leült a szőnyegre. A klubot lassan betöltötte a felforrt gin karácsonyfaillata. Beauvoir ezüstszínű szifont kapott elő a bárpult mögül, és szódavízzel locsolta a parázsló függönyt. Aztán a széndioxid-patron kimerült és a gőz is eloszlott.

— Szerencséd van, Bobby — mondta Beauvoir, és a háta mögé hajította a szifont —, mert a mi Jammer testvérünk már nemigen nyúl semmilyen deckhez…

Jackie letérdelt, és Jammer keze felett kotyogó hangokat hallatott. Bobby egy pillanatra meglátta a kiégett húst, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

26. A WIG

— Tudod — mondta Rez, fejjel lefelé lógva Marly orra előtt —, baromira nem tartozik rám, de vár rád egyáltalán ott valaki, amikor odaérünk? Úgy értem, én frankón elviszlek odáig, és ha nem jutsz be, vissza is viszlek a JAL átszállóra. De ha senki sem akar beengedni, akkor nem tudom, hogy meddig keringjek odakint. Az ott egy szemétdomb, és a roncsokon fura pasasok fordulnak elő…

Rez — vagy Therése, ahogy Marly a Sweet Jane konzoljára csippentett, réteges pilótaengedélyről lebetűzte — az utazás idejére levette vászon munkamellényét. Dermákból egész szivárványt rakott Marly csuklójára, hogy ellensúlyozza az űradaptációs szindróma görcsös émelygését. Marly a dermáktól zsibbadtan a rózsa-tetoválásra meredt. Sokszáz éves japán stílusban csinálták, és Marly kábán megállapította, hogy tetszik neki. Tetszett neki Rez maga is, aki egyszerre volt kemény és lányos, és különös utasa is érdekelte. Rez megcsodálta Marly bőrdzsekijét és retiküljét, aztán mindkettőt begöngyölte egy szűk függőágy nylonhálójába, ami már amúgy is tele volt kazettákkal, nyomtatott könyvekkel és szennyes ruhával.

— Nem tudom — nyögte Marly. — Valahogy meg kell próbálnom bejutni…

— Tudod, anyukám, hogy mi az a dolog? — kérdezte Rez, miközben elrendezte a gravihálót Marly válla és hónalja körül.

— Miféle dolog? — pislogott Marly.

— Hát ahova megyünk. Az a hely a régi Tessier-Ashpool magrendszer része volt. Ott volt az a mainframe-egység, amely kiszolgálta az összevont memóriabankjukat…

— Hallottam róluk — hunyta le a szemét Marly. — Andrea mesélte…

— Ja; mindenki hallott róluk, övék volt az egész Szabadpart. Sőt, ők is építették. Aztán feldobták a talpukat, és a többiek eladták. A családi fészket leszedték az orsóról, és másik pályára vontatták, de mielőtt megtették, mindent kitöröltek a magrendszerből, aztán levágták és eladták egy bunyósnak. Az sosem kezdett vele semmit. Azt sose hallottam, hogy valaki ott kushadna, de ott kint ott laksz, ahol éppen tudsz… Azt hiszem, ez mindenkire igaz. Például azt beszélik, Lady 3Jane, az öreg Ashpool lánya, még mindig a régi barlangjukban lakik, és totál hülye…

Rez profi mozdulattal még egy utolsót rántott a gravihálón.

— Oké. Csak lazíts! Harminc percig keményen nyomatni fogom Janet, de hamar ott leszünk vele. És ha jól értettem, pont ezért fizetsz…

És Marly visszasiklott egy csupa dobozból, hatalmas Cornell-

alkotásokból épült tájba, ahol esőtől csíkozott, poros üveglapok mögött elrendezve a szerelem és az emlékezet szilárd üledékei látszottak, és a titokzatos Dobozkészítő figurája emberi fogak mozaikjaival kövezett sugárutakon menekült előle; Marly párizsi csizmái tompán kopogtak holmi aranykoronákból kirakott jelek felett. A Dobozkészítő férfi volt, és Alain zöld zakóját viselte, és mindennél jobban rettegett Marlytól.

— Sajnálom — sikoltotta ő, és utána szaladt. — Sajnálom…

— Egen. Therése Lorenz a Sweet Janeről. Kéred a számokat? Hogy micsoda? Ja, hát persze, hogy kalózok vagyunk! Én vagyok a kibaszott Hook kapitány személyesen… Ide hallgass, Jack, hadd adjam meg a számokat, leellenőrizheted… Mondtam már: utassal vagyok. Kérek engedélyt, és a többi szokásos süketséget… Marly Akárki, álmában franciául beszél…

Marly szemhéja megrebbent, kinyílt. Rez előtte ült a gravihálóban, hátán minden izom alaposan ki volt dolgozva.

— Hé! — mondta Rez, megperdülve a hálóban. — Sajnálom. Felvertem neked őket, de eléggé kómásnak hangzanak. Vallásos vagy?

— Nem — felelte zavartan Marly.

Rez grimaszt vágott.

— Nos, remélem, azért kihámozol valami értelmet ebből a locsogásból!

Kiszabadította a vállát a hálóból, és szűk hátraszaltót csinált; Marly arcától pár centiméterre fékezett le. Kezétől optikai szalag vezetett a konzolhoz, és Marly most először vette észre a lány csuklójának bőrébe simuló, finom, égszínkék csatlakozót. Marly jobb fülébe egy fülhallgatót dugott, és megigazította a belőle előkanyarodó áttetsző mikrofoncsövet.

— Nincs joguk rá, hogy zaklassanak bennünket — szólalt meg egy férfihang. — A mi munkálkodásunk Isten műve, és csak mi láttuk az ő valódi arcát!

— Halló? Halló, hallanak engem? A nevem Marly Kruskova, és sürgős üzleti ügyem van magukkal, vagy valakivel ezeken a koordinátákon. Egy kollázs-sorozatról lenne szó, amely dobozokból áll. Ezeknek a dobozoknak az alkotóját rettenetes veszély fenyegeti! Találkoznom kell vele!

— Veszedelem? — köhécselt a férfi. — Egyedül Isten szabja meg az ember sorsát! Mi minden félelem nélkül valók vagyunk… De józan észben nem szűkölködünk…

— Kérem, hallgasson meg! Engem Josef Virek bérelt fel, hogy találjam meg a dobozok készítőjét. De most azért jöttem, hogy figyelmeztessem magukat. Virek tudja, hogy maguk itt vannak, és az ügynökei követni fognak…

Rez mereven bámult Marlyra.

— Be kell hogy engedjenek! Többet is tudok mondani…

— Virek?

Hosszú, statikus zajjal teli szünet következett.

— Josef Virek?

— Igen — felelte Marly. — Az a bizonyos. Maguk egész életükben látták a képét, azt amelyiken az angol királlyal van… Kérem, kérem…

— Kapcsolja ide a pilótáját — mondta a hang, és a tomboló hisztéria átadta a helyét valami másnak, amit Marly még annál is jobban utált.

— Tartalék — mondta Rez, leemelve a sisakot a piros űrruháról. — Megengedhetem magamnak: fizetsz eleget…

— Nem — tiltakozott Marly —, de tényleg, nem kell, hogy… én…

Megrázta a fejét. Rez az űrruha derekán lévő kapcsokat bontogatta.

— Nem mehetsz be űrruha nélkül olyan helyre, mint az — mondta. — Nem tudhatod, miféle légkörük van. Sőt, azt se tudhatod, hogy van-e légkörük egyáltalán! És lehetnek ott akármilyen baktériumok, spórák… Mi a baj? — kérdezte, leengedve az ezüst sisakot.

— Klausztrofóbiám van!

— Ó… — Rez rámeredt. — Hallottam ilyesmiről… Azt jelenti, hogy félsz a dolgok belsejében lenni?

A lány őszintén kíváncsinak látszott.

— Kicsi dolgok belsejében, igen…

— Mint például a Sweet Jane?

— Igen, de…

Marly körbenézett a szűk kabinban, s a feltörő pánikkal viaskodott.

— Ezt még kibírom, de a sisakot nem…

— Na jó — mormolta Rez. — megmondom, mi legyen. A ruhát felveszed, de a sisakot a kezedben tartod. Megmutatom, hogyan kell felcsatolni. Áll az alku? Máskülönben ki nem teszed a lábad a hajómról…

A lány szája egyenes és határozott volt.

— Igen — rebegte Marly —, igen…

— Na, figyelj — mondta Rez. — A zsilipek össze vannak kötve. Ez az ajtó kinyílik, te bemész, én meg bezárom. Aztán kinyitom a másik felét. És akkor benne vagy az odaáti légkörben, akármi legyen is az. Egészen biztosan nem akarod feltenni a sisakot?

— Nem akarom — felelte Marly, és lenézett a sisakra, amit piros űrkesztyűs kezében szorongatott; a tükröző arcvédőben meglátta saját,

sápadt tükörképét.

Rez halkan csettintett a nyelvével.

— Hát, a te életed… Ha vissza akarsz jönni, küldj velük egy üzenetet a Sweet Janenek, a JAL átszállón keresztül.

Marly esetlenül elrúgta magát, és előrebucskázott a zsilipbe, amely nem volt nagyobb egy felállított koporsónál. A piros űrruha mellpáncélja keményen nekicsattant a külső ajtónak, és Marly hallotta, hogy a belső szisszenve bezárul mögötte. Feje mellett egy lámpa gyulladt ki, amiről a hűtőszekrények világítása jutott eszébe.

— Viszlát, Therése…

Semmi nem történt. Magára maradt vadul dobogó szívével.

Aztán a Sweet Jane külső zsilipajtaja félrecsúszott. Az egészen apró légnyomáskülönbség elég volt hozzá, hogy Marlyt kiszédítse valami sötétségbe, amelynek olyan szaga volt, akár egy régóta elhagyatott öltözőnek; öreg és szomorúmód emberi szag volt. A levegőben vastag, tisztátlan nyirkosság lebegett, és a kalimpáló Marly látta, ahogy hátul bezáródik a Sweet Jane ajtaja. Fénysugár szökött el mellette, aztán megremegett és visszalendült, majd rátalált Marly pörgő testére.

— Fényt! — kiáltott valaki rekedten. — Fényt a vendégünknek! Jones!

Az a hang volt, amit a fülhallgatóban hallott. Különösen csengett ebben az irdatlan, acélos és üreges kútban, amin keresztül Marly aláhullott. Aztán csikorgó hang hallatszott, és a távolban éles kék fénykarika ragyogott fel, megvilágítva Marlynak az acélból és holdsziklából hegesztett törzs vagy fal távoli görbületét. A fal felszínét gondosan vésett csatornavonalak és mélyített gödröcskék tarkították; egykor valamiféle készülékek lehettek beléjük illesztve. A mélyebb bevágások némelyikében még látszottak a térkitöltő barna habszivacs odatapadt, rücskös csonkjai; a többi elveszett a holt árnyék feketeségében…

— Jobb lenne, ha rákapcsolnál egy kötelet, Jones, mielőtt még betöri a fejét…

Marly űrruhájának vállaira valami nyirkosan cuppanó dolog csapódott, s fejét odafordítva egy fényes, rózsaszínű plasztikcsomót pillantott meg. Vékony, rózsaszín kötelet húzott maga után, amely, miközben nézte, körétekeredve szorosra húzódott. Az elhagyatott katedrális-térséget egy csörlő zihálása töltötte be, és Marlyt egészen lassan bevontatták vele.

— Elég sokára ért ide — mondta a hang. — Kíváncsi voltam rá, ki lesz az első, és erre Virek az… Mammon…

És már el is kapták, és körbeforgatták. Marly majdnem elveszítette a sisakot; elsodródott tőle, de egyik házigazdája visszalökte a kezei közé. A retikülje, az összehajtogatott dzsekivel és a

csizmákkal együtt, saját röppályáját írt le a vállszíja körül, és oldalról a fejének ütődött.

— Ki maga? — kérdezte Marly.

— Ludgate! — hörögte az öregember. — Wigan Ludgate, ahogy azt maga nagyon jól tudja… Ki mást akart volna rászedni? Ki máshoz küldte volna magát?

Ráncos, foltos arcát simára borotválta, de szürke, torzonborz, hínárszerű haja szabadon lebegett az áporodott léghuzatban.

— Sajnálom — felelte Marly. — Nem azért jöttem, hogy becsapjam. Már nem dolgozom Vireknek… Azért jöttem, mert… Szóval először is, nem tudom biztosan, miért jöttem ide, de rájöttem, hogy a dobozok készítője veszélyben van. Ugyanis Virek úgy hiszi, valami mást is őriz, ami Vireket megszabadíthatná a ráktól…

A Wigan Ludgate-ből sugárzó, szinte tapintható tébolytól Marlynak elcsuklott a hangja, és azt is észrevette, hogy az öregember egy régi munkaűrruha repedezett páncélját viseli, és a megkopott acél sisakrögzítő gyűrűt nyaklánckénti veszik körül a ráragasztott olcsó fémfeszületek. Arca nagyon közel volt; Marly még az odvas fogak bűzét is érezte.

— A dobozok!

Ajkairól a newtoni fizika elegáns törvényének engedelmeskedve, apró nyálgyöngyök váltak le.

— Te szajha! A dobozok Isten kezei!

— Csak nyugalom, Lud! — szólalt meg egy második hang. — Megijeszti a hölgyet. Csak nyugodtan, hölgyem; az öreg Ludnak nem sok látogatója szokott lenni. Eléggé felizgatják, amint látja, de alapjában véve ártalmatlan öreg bolond…

Marly odafordította a fejét; nyugodt, nagy, kék szempár tekintett rá, egy nagyon fiatal arcból.

— Jones vagyok — mutatkozott be a fiú. — Szintén itt lakom…

Wigan Ludgate hátraszegte a fejét és felvonított. A hang vadul zengett az acél- és kőfalak között.

Marly Jones nyomában kapaszkodott a bogokkal telicsomózott kötélen, amely kifeszítve húzódott végig a végtelennek tetsző folyosón.

— Tudja, általában elég nyugis — mesélte Jones. — Csak a hangjaira, fülel, tudja. Önmagához beszél vagy talán a hanghoz, nemt'om; aztán megszállja valami varázslat, és ilyen lesz tőle…

Amikor Jones elhallgatott, Marly még mindig hallotta Ludgate távolról visszhangzó vonítását.

— Talán maga úgy vélné, kegyetlenség a részemről, hogy így hagyom, de ilyenkor ez a legjobb, higgye el. Hamar belefárad. Megéhezik. És akkor megkeres engem, tudja, kell neki a finom papi…

— Te ausztrál vagy? — kérdezte Marly.

— Új-Melbourne-i — felelte a fiú. — Vagy legalábbis az voltam, mielőtt feljöttem a kúton.

— Nem haragszol, ha megkérdem, mit keresel itt? Úgy értem, itt ezen a… izé… Mi is ez?

A fiú felnevetett.

— Én rendesen úgy hívom, hogy a Hely. Lud sokféleképpen nevezi, de leginkább Királyságnak. Azt hiszi, megtalálta Istent. Ha úgy vesszük, meg is találta. Ha jól tudom, korábban valami konzolos ürge volt, mielőtt feljött volna a kúton. Gőzöm sincs, hogyan lyukadt ki ide, csak azt tudom biztosan, hogy itt jól elvan a vén csibész… Én inkább futottam mint jöttem, érti? Nem akarom nagyon ragozni, valahol belekeveredtem valamibe, és elhúztam onnét a csíkot. Eljutottam ide — ez is egy jó hosszú történet — és a nyavalyás Ludgate itt épp az éhhalál küszöbén fetrengett. Néha kötött néhány üzletet, eladta azt, amit összeguberált, meg azokat a dobozokat, amiket maga keres, de akkor már jó ideje semmi nem jött be neki. A vevői egy évben úgy háromszor szoktak jönni, de azokat is elzavarta. Nos, gondoltam magamban, itt ugyanolyan jól dekkolhatok, mint bárhol másutt, így aztán beálltam hozzá segíteni. Hát, kábé ennyi…

— El tudnál vezetni oda, a művészhez? Itt van egyáltalán? Rendkívül sürgős az ügy…

— Odavezetem, ne féljen. De ezt a Helyet nem igazán az embereknek építették, és nem arra tervezték, hogy mászkáljanak benne. Úgy értem, jókora út lesz… Egyáltalán nem olyan, mintha csak odamenne akárhova. Nem kezeskedhetem, hogy magának is fog dobozt csinálni. Tényleg Vireknek dolgozik? Annak a legendás öreg szivarnak a tévében? Ő fritz, ugye?

— Néhány napig valóban neki dolgoztam — felelte Marly. — Ami a nemzetiségét illeti, azt hiszem, Herr Virek az egyetlen polgára annak a nemzetnek, amely Herr Virekből áll…

— Tudom, mire gondol — mondta Jones vidáman. — Azt hiszem, ezek a gazdag öreg faszik mind egyformák, de még mindig érdekesebb őket nézni, mint egy rohadt zaibatsut… Egy zaibatsu sosem szokott különös véget érni, nem igaz? Vegyük például az öreg Ashpoolt — a földim volt —, aki megépítette mindezt; azt beszélik, a saját lánya vágta el a torkát, aki most ugyanolyan süsü, mint az öreg Lud, és ott gubbaszt valahol a családi kastélyban. A Hely valamikor annak a része volt, tud róla?

— Rez… szóval a pilótám mondott valami ilyesmit… És egy párizsi barátnőm nemrégen megemlítette a Tessier-Ashpool nevet… A klánnak már bealkonyult?

— Bealkonyult? Uramatyám! Inkább úgy mondanám, hogy a pöcegödör alján vannak. Gondoljon csak bele: maga meg én, itt

mászunk keresztül azon, ami valamikor az ő központi adatbank-magrendszerük volt. Valami pakisztáni vállalkozó megvette az egészet; a törzse még használható, és az áramkörökben jó sok arany is akad, bár nem olyan olcsó kitermelni, mint gondolnánk… Azóta idefenn kering, és amíg én meg nem jöttem, csak az öreg Luddal szórakoztatták egymást. Gondolom, egy napon feljönnek a pakisztáni bontók, és szétkapják… De muris, hogy még mindig mennyi része működik, legalábbis időnként. Az egyik sztori szerint, ami miatt először itt kerestem menedéket, a T-A család totál leirtotta a magrendszert, mielőtt leválasztották volna…

— De azt mondod, még mindig működőképes?

— Istenemre, az ám. Kábé úgy, mint Lud, ha azt működőképességnek lehet titulálni. És mit gondol, mi a maga dobozkészítője?

— Mond neked valamit az, hogy Maas Biolabs?

— Mosz bá'-Jób-lesz?

— Maas Biolabs. Biochipeket gyártanak…

— Jaa, azok? Hát, én is csak ennyit tudok róluk.

— Ludgate nem emlegeti őket?

— Szokta. De nem mondhatnám, hogy nagyon figyelnék arra, mit mond. Lud sokat fecseg…

27. A LÉLEGZET ÁLLOMÁSAI

Járműtetemek rozsdás halmaitól szegélyezett sugárutakon mentek keresztül, roncsszállító daruk és fekete kohótornyok között. Egyre beljebb nyomultak a Sprawl nyugati felébe, és Turner igyekezett a mellékutcákban maradni. Végigrobogott egy téglakanyonban, a páncéllemezek szikrát hánytak, s a végén egy koromlepte, sűrített szeméthalom falába vágódott. Hulladéklavina zúdult alá, majdnem betemetve a járművet. Turner elengedte a vezérlőkarokat, s az előre-hátra lengő-forgó habszivacs dobókockákat figyelte. A kerozinjelző a legutolsó tizenkét háztömb óta a nullán állt.

— Mi történt ott? — kérdezte a lány. Arccsontjait zöld fénybe vonta a műszerek izzása.

— Lelőttem a helikoptert, de inkább csak véletlenül sikerült eltalálnom. Szerencsénk volt.

— Nem arra gondoltam, hanem arra, ami utána volt. Én… álmodtam valamit.

— Miről álmodtál?

— A nagy dolgokról, ahogy mozognak…

— Valamilyen roham jött rád.

— Beteg vagyok? Azt hiszi, beteg vagyok? Miért akart megölni a vállalat?

— Nem hiszem azt, hogy beteg vagy.

A lány kibogozta a rögzítőhámját, és átmászott az ülésen oda, ahol aludtak.

— Rossz álom volt…

Reszketni kezdett. Turner is kimászott a maga rögzítőhámjából, és odament a lány mellé. Magához vonta a fejét, és simogatni kezdte a haját; hátrasimította a finom koponyán, hátrafésülte a füle mögé. A lány arca a zöld fényben álomból szabadultnak és elhagyatottnak tűnt; vékony bőre simán tapadt a csontjaira. Turner félig lehúzta a melegítő cipzárját, és ujja hegyét végigfuttatta a lány kulcscsontján. Angie bőre hűvös volt, finom izzadságtól nedves. Odabújt Turnerhez.

Turner lehunyta a szemét, és látta önnön testét, ahogy a naptól csíkozott ágyon fekszik, a lustán forgó ventillátor barna keményfa lapátjai alatt. Teste lüktet, levágott végtag módjára rángatózik, Allison feje hátraszegve, szája nyitva, ajka a fogára feszül.

Angie Turner nyakhajlatába fúrta az arcát.

S a lány felmordult, megmerevedett, hátrahajolt.

— Felbérelt ember! — szólalt meg a hang.

Turner visszahőkölt a vezetőüléshez. A Smith Wesson csövén zöld csíkban tükröződött a műszerfal izzása, s a világító célgömb fedésbe került a lány bal pupillájával.

— Ne — mondta a hang.

Turner leengedte a fegyvert.

— Hát visszajöttél…?

— Nem. Te Legbával beszéltél. Én Samedi vagyok.

— Szombat?

— Báró Szombat, felbérelt ember. Egyszer már találkoztunk egy domboldalon. Téged harmatként borított a vér. Aznap fenékig kiittam a szívedet.

A lány teste hevesen megrándult.

— Te jól ismered ezt a várost…

— Igen.

Turner figyelte, amint a lány arcizmai megfeszülnek és elernyednek, újabb maszkba öntve vonásait…

— Nagyon helyes. Hagyd itt a járművet, úgy, ahogy szándékoztad! De észak felé kövesd az állomásokat. New York felé. Ma éjjel. S aztán majd vezetlek Legba lovával, és gyilkolni fogsz nekem…

— Gyilkolni? Kicsodát?

— Azt, akit a leghőbben vágytál megölni, felbérelt ember.

Angie felnyögött, megrázkódott, és zokogni kezdett.

— Minden oké — mondta Turner. — Félig már otthon vagyunk.

Ez a megjegyzés semmit sem jelentett, gondolta, miközben kisegítette a lányt az üléséből; egyiküknek sem volt semmiféle otthona. A zubbonyban megtalálta a lőszeresdobozt, és pótolta azt, amit elhasznált a Hondára. A műszerfal szerszámoskészletében talált egy festékpettyes borotvakést, és felhasította vele a zubbony szakításálló varrását. A vágás mentén milliónyi poliszigetelő mikrocsövecske pöndörödött fel. Miután kiszaggatta a bélést, a Smith Wessont a tokjába dugta, és felvette a zubbonyt. Az cafatokban lógott rajta, akár egy túlméretezett esőkabát, és teljesen eltakarta a nagy pisztoly dudorát.

— Miért csinálta ezt? — kérdezte a lány, keze fejét végighúzva a száján.

— Mert odakint forróság van, és el kell takarnom a fegyvert. — Az új yenekkel tömött cipzáras táskát az egyik zsebébe gyömöszölte. — Gyerünk — mondta —, el kell kapnunk a metrót…

A régi georgetowni kupoláról állhatatosan peregtek a páracseppek. Negyven évvel azután épült, hogy a meggyengült Északiak elkotródtak McLean alsóbb részeiről. Washington mindig is a Déliek városa volt, és ha valaki Bostontól kezdve végigvonatozott az állomásokon, akkor itt már érezhette, hogyan változik meg a Sprawl hangja. A District fái buján zöldelltek, s leveleik eltakarták az ívfényeket, amik alatt Turner és Angela Mitchell a repedezett járdákon a Dupont Kör és az ottani állomás felé igyekezett. A Körben dobok

szóltak, és valaki felgyújtotta a középen álló óriás márványserlegében összegyűlt szemetet. Útjuk kiterített pokrócoknál üldögélő, néma alakok mellett vitt el; a pokrócokon kazalban álltak a szürrealista árukollekciók: fekete műanyag audiolemezek nyirkos kartontokjai, mellettük ütött-kopott művégtagok, csupaszon lógó idegcsatlakozókkal; egy poros akvárium, tele hosszúkás dögcédulákkal; kifakult, gumival átkötött, kifakult levelezőlap-kötegek; olcsó Indo elektródák, még az eredeti nagykeres plasztikcsomagolásban; szedett-vedett agyag paprika- és sószórókészletek; egy hámló bőrmarkolatú golfütő; hiányos pengéjű svájci tábori kések; egy horpatag szemétkosár, rányomva egy elnök arcképe, akinek a nevére Turnernek majdnem eszébe jutott (Carter? Grosvenor?); az Emlékmű elmosódott hologramjai…

Az állomás bejáratának közelében, az árnyékban Turner higgadt alkuba bocsátkozott egy fehér farmeres kínai fiúval, s Rudy legkisebb címletű bankjegyét kilenc fémötvözet zsetonra cserélte, amelyeken ott ékeskedett a BAMT Transit díszes emblémája.

Két zsetonért bejutottak az állomásra. Három további zseton a pocsék kávét és áporodott süteményeket kínáló ételautomatákban végezte. A maradék néggyel északra indultak; a vonat csendesen suhant mágneses párnáján. Turner hátradőlt, átkarolta a lányt, és úgy tett, mintha lehunyná a szemét; a szemközti ablakban tükröződő alakjukat tanulmányozta. Fáradtan eltespedő, magas, lesoványodott, borostás pasast látott, oldalán egy összekuporodó, karikás szemű lánnyal. Angie egyetlen szót sem szólt, mióta eljöttek a sikátorból, ahol Turner a légpárnást hagyta.

Egy órán belül már másodszor kezdte fontolgatni, hogy felhívja az ügynökét. A szabály úgy szól, hogy ha valakiben bíznod kell, bízz az ügynöködben. De Conroy azt mondta, hogy Oakeyt és a többieket Turner ügynökén keresztül bérelte fel, s ez az összefüggés Turnerben kétségeket támasztott… Hol volt Conroy ma éjszaka? Turner szinte biztos volt benne, hogy Conroy küldte rájuk Oakeyt a lézerrel. Vajon a Hosaka telepítette volna Arizonába a nehézlöveget, hogy eltüntesse egy zavaros disszidálási kísérlet bizonyítékait? De ha ők voltak, akkor miért utasították Webbert arra, hogy pusztítsa el a dokikat, az idegsebészeti műtőmodult, és a Maas-Neotek decket? És megint a Maas… A Maas megölte Mitchellt? Van rá alapos oka azt hinni, hogy Mitchell valóban halott? Igen, gondolta, ahogy a lány megfordult mellette nyugtalan álmában, van rá ok: Angie. Mitchell attól félt, hogy megölik a lányt; azért szervezte meg a disszidálást, hogy őt kiszöktesse, eljuttassa a Hosakához, a saját menekülésére nem is gondolva. Vagy legalábbis ez volt Angie változata.

Lehunyta a szemét, kirekesztve a tükörképeket. Mitchell rögzített emlékeinek mély hasadékában valami felkavargott. Szégyen. Nem érte

el egészen… Turner hirtelen kinyitotta a szemét. Mit is mondott a lány Rudynál? Hogy az apja azért ültette a fejébe azt a dolgot, mert Angie nem volt eléggé ügyes? Vigyázva, nehogy felébressze, Turner kihúzta a karját a lány nyaka alól, és két ujját nadrágjának oldalzsebébe csúsztatta. Előszedte Conroy nyakzsinóros, fekete műanyagtokocskáját. Felnyitotta a tépőzárat, és kirázta az aszimmetrikus, vaskos biosoftot a tenyerébe. Gépi álmok. Hullámvasút. Túl gyors, túl idegen ahhoz, hogy megmarkolja. De ha valaki egy meghatározott dolgot keres, ki kell tudnia húzni belőle…

Hüvelykujja körmével kipattintotta a porvédőt az aljzatból, és maga mellé tette a műanyag ülésre. A vonaton alig néhányan utaztak, és egyikük sem figyelt Turnerre. Mély lélegzetet vett, összeszorította a fogát, és becsúsztatta a biosoftot.

Húsz másodperccel később rátalált arra, amit keresett. Ezúttal nem legyintette meg a különös közvetlenség, és ezt annak tudta be, hogy ezt az egy meghatározott tényt, ezt az apró adatot kutatta, aminek egy vezető tudós dossziéjában legelöl kéne állnia: a lánya intelligenciahányadosát, az éves tesztsorozatok alapján megállapított IQ-t.

Angela Mitchellé jóval a normális felett volt. Legalábbis valamikor.

Kivette a biosoftot az aljzatából, és szórakozottan pörgetni kezdte a hüvelyk- és mutatóujja között. A szégyen. Mitchell és a szégyen és az iskola…

Képesítés, gondolta Turner. A csibész bizonyítványait akarom. Látni akarom a másolataikat!

Újra betette a dossziét.

Semmi. Megtalálta, de nem volt ott semmi…

Nem. Még egyszer.

És újra…

— A szentségit! — mondta, látva az anyagot.

Kiborotvált fejű tinédzser pillantott rá a szomszédos széksorból, aztán visszafordult, hogy tovább hallgassa a barátja szóáradatát:

— Megint nyomatják a meccset, fent a dombon, éjfélkor. Mi kimegyünk, de csak lógunk, nem szállunk be, csak letejelünk, és hagyjuk, hogy széttapossák egymás seggét, meg jót röhögünk, megnézzük, kiket rugdosnak agyon, mert Susannak a múlt héten kikészült a karja, figyelsz? És az marha vicces volt, mert Cal el akarta vinni a kórházba, de be volt lőve, és azzal a szaros Yamahájával átborult a fekvő zsarun…

Turner visszanyomta a biosoftot az aljzatába.

Ezúttal, mikor végetért, nem szólt semmit. Visszadugta Angie nyaka alá a karját és elmosolyodott; az ablakban meglátta a mosolyát: fülig érő, magzati vigyor volt.

Mitchell iskolai feljegyzései jók voltak, nagyon jók. Elsőrangúak. De az ív hiányzott belőlük. Turner megtanulta, hogy a tudósok dossziéjában mindig keresni kell az ívet, a zsenialitás egyfajta görbe jelét. Turner ugyanúgy felismerte az ívet, ahogy egy gépészmester a köszörűről pattogó szikrákból felismeri a fémet. És Mitchellnél hiányzott.

A szégyen. A kollégiumi hálóterem. Mitchell tudta, hogy nem fogja megcsinálni. Aztán, valahogyan, mégis megcsinálta. De hogyan? Ez nem került bele a dossziéba. Mitchell valahogy rájött, hogyan javíthat bele a Maas biztonsági gépének átadott adatokba. Máskülönben már leleplezték volna… Valaki vagy valami rátalált a posztgraduális mocsárba süllyedt Mitchellre, és elkezdte feltáplálni, tanácsokkal, útmutatásokkal. És Mitchell feljutott a csúcsra, s az ív, amely oda juttatta, akkor már tökéletesen erős volt, és fennen ragyogott…

De ki? Vagy mi?

Turner a metrólámpák remegő fényében alvó Angie arcát nézte.

Faust.

Mitchell megalkudott. Turner talán sohasem fogja megtudni az egyezség részleteit, vagy Mitchell árát, de azt tudta, hogy az alku másik oldalát megértette. Amit Mitchellnek kellett cserébe tennie.

Legba, Samedi, a lány lefittyedt ajkáról nyálka csurran le.

És a vonat az éjféli levegő fekete robajával besüvített a régi Unionre.

— Taxit, uram?

A férfi fürgén forgatta szemeit az olajosan kavargó polikrómmal futtatott szemüveg mögött. Keze fején lapos, ezüstös sebhelyek csillantak. Turner közelebb lépett, és menet közben elkapta a pasas felkarját, majd a csomagmegőrzők szürke sorai közti fal karcos csempéinek lökte.

— Készpénz — sziszegte Turner. — új yennel fizetek. Ne kavarj semmit a sofőrrel. Világos? Nem vagyok balek. — és szorított egyet a fogásán. — Ha megpróbálsz átbaszni, akkor visszajövök és vagy kinyírlak, vagy a végén azt kívánod, bárcsak megtettem volna!

— Világos az ábra, uram. Értem. Igenis, meg tudjuk csinálni, uram. Hová akar menni, uram?

A férfi elnyűtt vonásai eltorzultak a fájdalomtól.

— Felbérelt ember! — A rekedtes, suttogó hang Angie felöl jött. Aztán követte egy cím. Turner látta, hogy a felhajtó szeme idegesen cikázik a színforgatag mögött.

— Az a Madison? — krákogta. — Egenisuram. Kerítünk Önnek egy taxit, egy pompás taxit…

Turner előrehajolt, és benyomta a BESZÉD gombot a hangszóró acélrácsa mellett.

— Miféle hely címét adtuk meg magának? — kérdezte a sofőrtől.

Statikus recsegés hallatszott.

— A Hipercsarnokét. Az éjszakának ebben a szakaszában legnagyobbrészt zárva van. Valami konkrét dolgot keresnek ott?

— Nem — felelte Turner. A hely ismeretlenül hangzott a számára. Próbálta maga elé idézni Madisonnak azt a részét. Leginkább lakónegyedek. Számtalan lakóhelyet alakítottak ott ki a kereskedelmi épületek héjában, amelyek még abból az időből maradtak fenn, amikor a kereskedelem a központi területre zsúfolt alkalmazottak fizikai jelenlétét igényelte. Néhány épület olyan magas volt, hogy átbökte volna egy kupola tetejét…

— Hová megyünk? — kérdezte Angie, Turner karjára téve a kezét.

— Ne izgulj — felelte a férfi. — Minden oké.

— Uramisten! — szakadt fel a lányból a kiáltás, amikor felnézett a rózsaszínű neonból formált HIPERCSARNOK feliratra, amely kettévágta az öreg épület gránithomlokzatát.

— Régebben, még a fennsíkon, álmodtam New Yorkról. Volt egy grafikus programom, amivel bejárhattam az utcákat, a múzeumokat, egyebeket. A világon mindennél jobban vágytam rá, hogy idejöhessek…

— Nos, a vágyad teljesült. Itt vagy.

A lány zokogni kezdett, szorosan átkarolta Turnert, arcát a férfi csupasz mellkasához szorította, és remegett.

— Félek, úgy félek…

— Minden oké lesz — nyugtatgatta Turner, megsimogatva a haját, és szemét a főbejáratra szegezte. Holott semmi oka nem volt azt hinni, hogy oké lesz itt bármi, akármelyikük számára. Úgy tűnt, a lánynak fogalma sem volt arról, hogy az őket idevezérlő szavak az ő szájából hangzottak el. De akkor, gondolta Turner, nem is ő mondta ki őket… A Hipercsarnok bejáratának mindkét oldalán hálózsákos emberhalmok hevertek, lapos rongykupacok, melyek teljesen belesimultak a járda árnyalatába. Turnernek úgy tetszett, hogy magából a sötétes betonból bontakoznak elő lassanként, hogy aztán a város mozgó végtagjaivá váljanak.

— Jammer's — szólalt meg a mellkasától letompított hang, és Turner hideg visszatetszést érzett -; egy klub. Keresd meg Danbala lovát!

És a lánynak ismét eleredtek a könnyei. Turner kézenfogta, majd elsiettek az alvó átutazók mellett, és a megkopott, aranycifrás szalagékítmény alatt beléptek az üvegajtón. Turner bezárt bódé- és

sátorsorokat pillantott meg; közöttük egy presszógép állt, meg egy fekete tarajos lány, aki a pultot törölgette.

— Kávét — mondta. — És kaját. Gyerünk. Enned kell.

Rámosolygott a lányra, miközben Angie letelepedett az egyik székre.

— Készpénz jó lesz? — kérdezte. — El szoktátok fogadni?

A lány rábámult, aztán vállat vont. Turner elővett egy húszast Rudy táskájából, és odamutatta neki.

— Mit akar?

— Kávét. Meg valami kaját.

— Ez van csak? Nincs kisebb?

Turner megrázta a fejét.

— Sajnálom. Nem tudok visszaadni.

— Nem is kell.

— Megbolondult?

— Nem, de kell az a kávé.

— Ezt nevezem borravalónak, mister! Egy hét alatt se jön be ennyi…

— A magáé.

A lány arcán harag futott át.

— Maga azokhoz a seggfejekhez tartozik odafent. Tartsa meg a pénzét! Bezárok.

— Senkihez sem tartozunk — mondta Turner. Könnyedén áthajolt a pulton, s a szétnyíló zubbony alatt a lány megláthatta a Smith Wessont. — Egy klubot keresünk. Jammer klubjának nevezik.

A lány Angie-re pislantott, majd Turnerre.

— Beteg a kiscsaj? Vagy be van lőve? Mi akar ez lenni?

— Tessék a pénz — mondta Turner. — És kérjük a kávénkat. Ha kell a visszajáró, árulja el, hol találom Jammer klubját! Nekem megér ennyit. Érthető?

A lány eltűntette a gyűrött bankjegyet, és a presszógéphez lépett.

— Azt hiszem, most már soha semmi nem lesz érthető — mondta, és félresöpört néhány csészét és tejmaradékos poharat. — Mi van a Jammernél? Maga a barátja? Ismeri Jackie-t?

— Persze — vágta rá Turner.

— Máma korán itt járt azzal a kis külvárosi wilsonnal. Azt hiszem, felmentek…

— Hova?

— Jammerhez. Azután kezdődtek a furcsaságok.

— Egen?

— Ezek a barrytowni szemétnépek, cukornádfalók meg fehércipősök, elkezdtek bejönni, mintha övék lenne a hely. És mostanra a két felső szint, a fene a húsukat, már az övék is. Egyszerűen megvették az emberektől a boltjukat. Az alsóbb szinteken

egy csomóan összepakoltak és elhúztak. Elég furcsa…

— Hányan jöttek?

A kávéfőző gőzt hörgött magából.

— Talán százan. Egész nap be voltam szarva, de nem tudtam elérni a főnökömet. Mindegy, félórán belül bezárok, akármi lesz. A nappalos csaj nem jött meg, vagy lehet, hogy csak bedugta az orrát, megérezte a balhészagot, és lelépett… — A lány elvette a gőzölgő kis csészét, és Angie elé tette. — Jól vagy, kicsikém?

Angie bólintott.

— Nem sejti, hogy mire készülnek ezek a pasasok? — kérdezte Turner.

A lány visszatért a kávégéphez, amely ismét felhördült.

— Azt hiszem, várnak valakire — felelte csendesen, és átnyújtotta Turnernek a feketét. — Valakire, aki megpróbálja elhagyni Jammer klubját, vagy éppen megpróbál bejutni oda…

Turner lepillantott a kávéján kavargó barna habra.

— És senki sem hívta ki a rendőrséget?

— A rendőrséget? Mister, ez itt a Hipercsarnok! Itt nem szokás a rendőrséget hívni…

Angie csészéje csörrenve a márványpultra esett.

— Csak egyenesen előre, felbérelt ember — suttogta a hang. — Ismered az utat. Menj be!

A pultos lánynak tátva maradt a szája.

— Jézusom — mondta —, állatira be lehet lőve… — Ellenséges pillantást vetett Turnerre. — Maga adta neki?

— Nem — felelte Turner —, de a lány beteg. Majd rendbe jön.

Felhörpintette a keserű, fekete kávét. Egy pillanatra úgy rémlett, érzi az egész Sprawl lélegzetét. Öreg és beteg és fáradt zihálás volt, és huzatit kavart az összes állomáson, Bostontól Atlantáig…

28. JAYLENE SLIDE

— Jézusom, nem tudnátok bekötni, vagy valami? — szólt oda Bobby Jackie-nek. Jammer égési sebei odakozmált sertéshús szagába borították az irodát, amitől Bobbynak felfordult a gyomra.

— Égést nem szoktak bekötözni — vetette oda a nő, és besegítette Jammert a székébe, majd elkezdte kihúzkodni az íróasztal fiókjait, sorban egymás után. — Van fájdalomcsillapítód? Dermád? Akármid?

Jammer megrázta a fejét, hosszú arca sápadt volt, beesett. — Vagy talán… A bárpult mögött van egy készlet…

— Hozd ide! — förmedt Bobbyra a nő. — Nyomás!

— Csak tudnám, mit aggódsz ennyire érte — zsörtölődött Bobby, megbántva Jackie gorombaságától. — Hiszen megpróbálta beengedni ide azokat a Barbárokat…

— Húzzál a dobozért, seggfej! Elgyengült egy pillanatra, ennyi volt az egész. Megijedt. Hozd azt a dobozt vagy mindjárt neked lesz rá szükséged!

Bobby kirohant a bárba, és Beauvoirt azon kapta, hogy rózsaszínű plasztikbomba-rudakat kábelez össze egy sárga műanyag dobozzal, ami nagyon hasonlított egy játékautó vezérlőegységéhez. A rudak az ajtó forgópántjaira és a zár két oldalára voltak felaggatva.

— Mire jó ez? — kérdezte Bobby, miközben átmászott a bárpulton.

— Valakinek esetleg kedve szottyan bejönni — felelte Beauvoir. — Ha igen, kinyitjuk neki az ajtót.

Bobby megállt és megszemlélte a szerkezetet.

— Miért nem simán az üvegre rakta fel, hogy kirobbanjon?

— Ez túl nyilvánvaló — egyenesedett fel Beauvoir, kezében tartva a sárga detonátort. — De örülök, hogy elgondolkodsz ezeken a dolgokon. Ha megpróbálnánk egyenesen kirobbantani, egy része befelé robbanna. Ez a módszer… finomabb.

Bobby megvonta a vállát, és lebukott a pult mögé. Algaostyás zsákokkal teli drótállványokat látott, egy rakásnyi elhagyott esernyőt, nagyméretű szótárt, egy kék női cipőt, és egy fehér műanyagdobozt, körömlakkal rápingált, nyúlós kinézetű vörös kereszttel… Felmarkolta a dobozt, és újra keresztülmászott a bárpulton.

— Hé, Jackie… — szólította meg, s letette az elsősegély-csomagot Jammer deckje mellé.

— Hagyd csak!

A nő felpattintotta a doboz fedelét, és belekotort a tartalmába.

— Jammer, itt több az amilnitrát, mint bármi más!

Jammer bágyadtan elmosolyodott.

— Tessék. Ezek majd segítenek rajtad… — Jackie kigöngyölt egy

tekercs piros dermát, lehántotta a hátsó felükről a védőpapírt, és hármat gondosan rásimított a megégett kézfejre. — Most úgyis helyi érzéstelenítőre van szükséged.

— Gondolkodtam — nézett fel Jammer Bobbyra. — Talán most jött el az ideje, hogy kicsit kavarhassál…

— Hogyan? — kérdezte Bobby, a deckkel szemezve.

— Teljesen nyilvánvaló — kezdte Jammer —, hogy akárkik is csődítették ide azokat a barmokat odakint, a telefonokat is lehallgatják.

Bobby bólintott. Beauvoir ugyanezt mondta, amikor kifejtette nekik a tervét.

— Nos, amikor Beauvoir és én úgy döntöttünk, hogy te és én kimegyünk a mátrixba egy kis őrjárat erejéig, akkor én tulajdonképpen másra gondoltam.

Jammer Bobbyra villantotta apró, fehér fogsorát.

— Tudod, én csak azért keveredtem bele, mert jöttem egy szívességgel Beauvoir-nak meg Lucasnak. De vannak, akik nekem jönnek párral, jó régiekkel. Amikért én még sosem nyújtottam be a számlát.

— Jammer — szólt közbe Jackie —, pihenned kell. Ülj csak vissza! Sokkot kaphatsz.

— Milyen a memóriád, Bobby? Lefuttatnék veled egy sorozatot; a deckemen gyakorolnád. Nem kapcsoljuk be, nem csatlakozol be. Oké?

Bobby bólintott.

— Akkor nyomd végig ezt szárazon egy párszor. Belépési kód. Beléptet a hátsó ajtóhoz…

— Kinek a hátsó ajtajához?

Bobby maga elé perdítette a fekete decket, és ujjait a billentyűzetre helyezte.

— A jakuzákéhoz — felelte Jammer.

Jackie rámeredt.

— Hé, mit…

— Mint mondottam volt, ez egy régi szívesség. De tudod, hogy szól a mondás: a jakuza sosem felejt. Ez mindkét szempontból igaz…

Bobby orrát megcsapta egy fuvallat a megperzselt hús felöl, és a fiú arca megrándult.

— Ezt hogyhogy nem mondtad el Beauvoirnak? — kérdezte Jackie, és visszapakolta a fehér doboz tartalmát.

— Édesem — felelte Jammer —, majd rájössz. Vannak dolgok, amiket azért megtanulunk meg, hogy eszünkbe juttassák, hogyan kell felejteni.

— Ide hallgass — mondta Bobby, és Jackie-re szegezte a tekintetét, remélve, hogy sikerül a legkomorabb benyomást keltenie

—, ezt én fogom csinálni. Szóval nem kérek a loáidból, mert már az agyamra mennek…

— Nem ő idézi meg őket — mondta Beauvoir, aki az ajtónál kuporgott, egyik kezében a detonátorral, másikban a dél-afrikai smasszerpuskával. — Egyszerűen csak jönnek. Ha jönni akarnak, ott teremnek. Mindazonáltal kedvelnek téged…

Jackie a homlokára illesztette az elektródákat.

— Bobby — mondta —, nem esik bajod. Ne izgulj, csak csatlakozz be.

Levette a fejkendőjét. A haja kukoricaszemek módjára volt befonva, sorai közt átütött fénylő, barna fejbőre. A tincsekben elszórtan belefont, ősrégi ellenállások látszottak: színkód-festékcsíkoktól gyűrűzött, apró barna fenolgyanta-hengerek.

— Amikor kilősz a Kosárlabda mellett — magyarázta Jammer Bobbynak —, akkor három klikkre jobbra húzol, és megcélzod a padlót; úgy értem, mész egyenesen lefelé…

— Micsoda mellett?

— A Kosárlabda, azaz a Dallas-Forth Worth-i Napsáv SegédProsperitás gömbje mellett; onnan lefordulsz és mész végig, ahogyan mondta, úgy húsz klikken át. Odalenn csupa használtautó-ügynökség, meg könyvelők vannak, de csak menj, ahogy mondtam, oké?

Bobby vigyorogva bólintott.

— Ha bárki meglát, ne törődj vele; azok akik oda le szoktak becsatlakozni, amúgy is megszokták, hogy fura dolgokat látnak…

— Testvér — szólt oda Beauvoir Bobbynak —, kezdd el! Vissza kell mennem az ajtóhoz…

Bobby becsatlakozott.

Követte Jammer utasításait, s titokban örült, hogy maga mellett tudja Jackie-t. Alábuktak a cybertér hétköznapi mélységeibe, s a csillogó Kosárlabda golyóvá zsugorodott felettük. A deck gyors volt és fenemód jól csúszott, amitől Bobby gyorsnak és erősnek érezte magát. Eltűnődött, vajon hogyan érte el Jammer, hogy a jakuzák adósai lettek egy szívességgel, amit Jammer sohasem próbált behajtani, és énjének egyik fele már javában képzelgette a legkülönfélébb jeleneteket, amikor belevágódtak a jégbe.

— Jézusom…

És Jackie eltűnt. Valami közéjük nyomakodott, valami hideg és néma és lélegzetelállító.

— De hiszen ott nem volt semmi, az isten verje meg!

Bobby megdermedt, szilárdan megállt. Látta a mátrixot, de a kezét nem érezte.

— Mi a fenének kell egy magadfajtát bekötni egy ilyen deckbe?

Annak a vacaknak egy múzeumban lenne a helye, neked meg a napköziben.

— Jackie! — üvöltött fel Bobby önkéntelenül.

— Öregem — mondta a hang —, Én nemt'om. Már hosszú napok óta nem alszom, de te tényleg nem úgy nézel ki, mint amire felkészültem, hogy elkapom, ha kijött onnét… Hány éves vagy?

— Kopj le! — felelte Bobby. Semmi más nem jutott az eszébe.

A hang nevetésben tört ki.

— Ramirez halálra röhögné magát ezen, elhiszed? Mindig jó érzéke volt a nevetséges dolgok iránt. Nekem többek között ez is hiányzik.

— Ki az a Ramirez?

— A társam. De csak volt. Halott. Nagyon is az. Azt hittem, te el tudod mondani, hogyan történt a dolog.

— Sose hallottam róla — felelte Bobby. — Jackie hol van?

— Kiütve csücsül a cybertérben, amíg te a kérdéseimre felelsz, wilson. Mi a neved?

— B… Gróf Zéró.

— Mer' igen. A nevedet!

— Bobby. Bobby Newmark.

Csend. Aztán:

— Hmmm. Hé! Azért valami eszembe jut rólad. Ugye jól láttam, hogy a te anyád lakásába engedtek egy rakétát azok a Maas-ügynökök? De azt hiszem, te nem voltál ott — különben nem lennél itt. Várj egy percet…

Pontosan az orra előtt, a cybertér egy négyzetes darabja élmelyítően átvillant, és Bobby egy kékes színű rajzban találta magát, amely egy nagyon tágas lakást ábrázolt; az alacsony bútorok alakját hajszálvékony, kék neonszálak körvonalazták. Bobby előtt egy nő állt, holmi derengő női rajzfilmfigura; arcát csak egy barnás folt jelezte.

— Slide vagyok — közölte a figura csípőre tett kézzel. — Jaylene. Ne próbálj átverni. Los Angelesben senki nem próbálkozik meg vele… — és a nő kézmozdulatára egy ablak jelent meg mögötte a semmiből. — Világos?

— Rendben — felelte Bobby -; de mi ez? Úgy értem, esetleg megmagyarázhatnád…

Még mindig nem tudott moccanni sem. Az „ablak” mögött pálmák és régi házak kékesszürke videoképe látszott.

— Hogy érted?

— Hát, ezt a rajzot. Meg magadat. És azt a régi képet…

— Hé, öregem, a gatyámat is ráment arra a tervezőre, aki összehozta ezt nekem. Ez az én terem, az én modellem. Ez L.A., fiú. Az emberek itt becsatlakozás nélkül már semmit sem csinálnak. Én itt szórakoztatok!

— Aha — felelte Bobby, még mindig zavartan.

— Te jössz. Ki van ott abban a gennyes táncteremben?

— Jammernél? Én, Jackie, Beauvoir, Jammer.

— És hová siettetek, amikor elkaptam a grabancotokat?

Bobby habozott.

— A jakuzákhoz. Jammer adott egy kódot…

— Minek?

A figura érzék, animált ecsetvonásokkal előrébb lépett.

— Segítséget kérni.

— A francba. Valószínűleg igazat beszélsz…

— Igazat, igazat, az Istenre esküszöm…

— Nos, nem az vagy, amire szükségem van, Bobby Zéró. Kint cirkáltam a cybertérben, fel és alá, hogy rájöjjek, kik ölték meg az emberemet. Azt gondoltam, a Maas tette, mert az egyik manusukat át akartuk vinni a Hosakához; így rábukkantam az egyik ügynökcsoportjukra. Az első dolog, amit láttam, hogy szétlövik a mamád lakhelyét. Aztán láttam, hogy hárman közülük bemennek egy pasashoz, akit a Finn néven emlegetnek, de az a három sose jött ki onnét…

— A Finn megölte őket — mondta Bobby. — Láttam mind a hármat. Holtan.

— Valóban? Nos, akkor talán mégis lesz közös témánk. Azután láttam a másik hármat, hogy ugyanazzal a rakétavetővel kilőnek egy stricihintót…

— Az Lucas volt — mondta Bobby.

— De röviddel azután, hogy kilőtték, egy helikopter repült föléjük, és mind a hármat megsütötte egy lézerrel. Erről tudsz valamit?

— Semmit.

— Netalán elmesélnéd nekem a saját sztoridat, Bobby Zéró? Vágj bele!

— Tudod, egy kis bulit akartam csinálni. És Napi Kettőtől megkaptam ezt a jégtörőt, a Lakótelepről, és én…

Amikor befejezte, a nő csak hallgatott. Az idomait hangsúlyozó rajzfilmfigura az ablaknál állt, mintha a televíziós fákat tanulmányozná.

— Lenne egy ötletem — kockáztatta meg Bobby. — Te talán segíthetnél rajtunk…

— Nem — felelte a nő.

— De ez talán segítene neked megtalálni, amit akarsz…

— Nem. Én csak azt a geciládát akarom kinyírni, aki megölte Ramirezt!

— De mi csapdában vagyunk, és meg fognak ölni bennünket. Ezek is a Maas emberei, akiket a mátrixban követtél! Felbéreltek egy csomó

Lazát és Barbárt…

— Az nem a Maas — mondta a nő -; az csak néhány Euro odaátról, a Park Avenue-ról. A jegük van vagy egy mérföldnyi vastag.

Bobby megrágta az információt.

— Ezek azok a helikopteres fickók, akik kicsinálták a többi Maas-pofát?

— Nem. Arra a 'kopterre nem tudtam ráállni. Elrepültek dél felé. Szem elől vesztettem őket. Valamit azért sejtek… Mindegy; visszaküldelek. Ha ki akarod próbálni azt a jakuza-kódot, akkor rajta!

— De szép hölgy… Segítségre van szükségünk!

— Tőlem nem kaptok, Bobby Zéró — mondta a nő, és a következő pillanatban Bobby Jammer deckje előtt ült.

Nyak- és hátizmai sajogtak. Eltartott egy darabig, amíg a szemét fókuszba tudta hozni, így az utolsó pillanatban vette észre, hogy idegenek vannak a szobában.

A férfi magas volt, tán még Lucasnál is magasabb, de karcsúbb, vékonyabb derekú. Cafatokban lógó, bő harci dzsekit viselt, óriási zsebekkel; mellkasa, egy vízszintes fekete szíjat leszámítva, csupasz volt. Lázban égő szeme körül karikák sötétlettek, és a kezében a legnagyobb kézifegyvert tartotta, amit Bobby valaha is látott. Valami dagadt revolver volt, csöve alá furcsa szerkentyűt rögzítettek, amely olyan volt, mint egy kobra feje. Mellette egy lány állt imbolyogva, aki nagyjából annyi idős lehetett, mint Bobby. Ugyanolyan karikás szeme volt — bár sötétebb —, és sima szálú barna haja, amelyre ráfért volna a mosás. Fekete melegítőfelső volt rajta, sok számmal nagyobb a kelleténél, és farmer. A férfi kinyújtotta bal kezét és megtámasztotta a lányt.

Bobby rájuk bámult, aztán elakadt a lélegzete, ahogy beléhasított az emlék: Lány hangja, barna haj, sötét szemek, a jég Bobbyba marja magát, a foga csikorog, aztán a lány hangja, és a nagy dolog, amint befelé hajlik…

— Viv la Vyéy! — szólalt meg Jackie elragadtatva; keze erősen Bobby vállába markolt. — A Csodák Szűze! Eljött, Bobby! Danbala elküldte öt!

— Egy kicsit elkábultál, kölyök — fordult Bobbyhoz a magas férfi. — Mi történt?

Bobby pislogott, eszelősen tekintgetett körbe, s megpillantotta Jammer drogoktól és fájdalomtól üveges szemét.

— Mondd már! — biztatta Jammer.

— Nem jutottam el a jakuzákhoz. Valaki elkapott, gőzöm sincs, hogyan…

— Kicsoda?

A magas férfi átölelte a lány vállát.

— Azt mondta, Slide-nak hívják. Los Angelesből.

— Jaylene — jegyezte meg a férfi.

Jammer asztalán megcsörrent a telefon.

— Felvenni — mondta a férfi.

Bobby megfordult, ahogy Jackie odanyúlt, és rákoppintott a négyzetes képernyő alatti hívógombra. A képernyő vibrálva kigyúlt, majd egy férfi arca jelent meg előttük: széles volt és igen sápadt, álmos szemei mélyen ültek. Hidrogénezett, szinte fehér haját egyenesen hátrafésülte. Neki volt a legkegyetlenebb szája, amit Bobby életében látott.

— Turner — szólalt meg a férfi. — Most már beszélnünk kéne. Nem maradt sok ideje. Azt hiszem, először is ki kellene küldenie azokat a nullákat a szobából…

29. DOBOZKÉSZÍTŐ

A csomózott kötél sehogyan sem akart véget érni. Néha beszögellésekhez, alagút-elágazásokhoz értek; ilyen helyeken a kötél egy keresztmerevítő köré tekeredett, vagy átlátszó epoxicsomóval a falra tapadt. A levegő áporodott maradt, de lehűlt. Egy hengeres kamrában ahol az akna kiszélesedve háromfelé ágazott, megpihentek. Marly elkérte Jonestól a lapos kis munkalámpát, amit a fiú egy szürke, rugalmas szíjjal a homlokára erősítve hordott. Piros űrruhája kesztyűjébe fogva Marly végigpásztázta vele a kamra falát. A felszínébe mikroszkopikus finomságú vonalakkal holmi mintákat véstek…

— Tegye fel a sisakját — tanácsolta Jones. — A maga lámpája jobb az enyémnél…

Marly elborzadt.

— Nem — felelte, és visszaadta a fiúnak a lámpát. — Légy szíves, segíts ezt leszedni!

Kesztyűjével az űrruha nehéz mellpáncéljára bökött. A tükörburás sisak az űrruha derekához volt kapcsolva egy krómkarabinerrel.

— Jobb lesz, ha megtartja — figyelmeztette Jones. — A Helyen ez az egyetlen darab. Nekem van egy, ott, ahol aludni szoktam, de nincs hozzá levegőm. A Wig palackjai nem illenek össze az én párologtatómmal, és az űrruhája is csupa lyuk…

Vállat vont.

— Nem, kérlek! — mondta Marly, és az űrruha derekának csatjával küszködött. Látta, hogy Rez ott elcsavart valamit. — Nem bírom elviselni…

Jones félig felhúzódzkodott a kötélen, és csinált valamit, amit Marly nem látott. Kattanás hallatszott.

— Nyújtsa ki a karját a feje fölé — mondta a fiú.

Marly esetlenül mozgott, de végre szabadon lebeghetett. Még mindig azt a fekete farmert és az a fehér selyemblúzt viselte, amit az Alain-nal való utolsó találkozásukkor. Jones az üres piros űrruhát egy másik karabinergyűrűvel, derekánál fogva a kötélhez erősítette. Aztán kibontotta Marly degeszre tömött táskáját.

— Ez kell magának? Úgy értem, viszi magával? Itt is hagyhatjuk, majd felszedjük visszafelé…

— Nem — mondta Marly — Elviszem. Add ide…

Marly a könyökébe szorította a kötelet, és kapkodva kinyitotta a táskát. A dzsekije kilebegett, de az egyik csizmája is. A csizmát visszaterelte a táskába, aztán tekeregve magára rángatta a dzsekit.

— Ez aztán szép kis dugesz — jegyezte meg Jones.

— Kérlek, siessünk — sürgette a nő.

— Már közel vagyunk — nyugtatta meg a fiú, s lámpája fényét a kötélre vetítette, hogy Marly is lássa, merre tűnik el az egyenlő oldalú háromszög-elágazás egyik nyílásában.

— Itt a vége — jelentette Jones —, szó szerint értve.

Megpaskolta a krómozott gyűrűscsavart, amihez tengerészcsomóval kötötték hozzá a kötelet. A fiú hangja visszhangot verve felszállt, magasan föléjük, mígnem Marly úgy hitte, más hangok suttognak a gyűrűző visszhang mögött.

— Ide kell majd nekünk egy kis fény — mondta a fiú, s keresztülrúgva magát az aknán, elkapott egy szürke fémből készült, koporsószerű tárgyat, ami a túloldalból állt ki. Kinyitotta. Marly figyelte a munkalámpa éles fénykörében mozgó kezét: a fiú ujjai vékonyak és finomak voltak, de a körmei kicsik és csorbák, gyászkeretesek. Jobb keze fején kékkel tetovált CJ betűk látszottak. Amolyan saját készítésű tetoválás volt, ami a börtönökben szokásos… A fiú most nehéz, szigetelt drótot húzott elő. Belekukkantott a dobozba, aztán a drótot egy réz D-csatlakozó mögé szorította.

Az elől terjengő sötétséget fehér fényfolyam mosta el.

— Több energiához jutunk, mint amennyire valójában szükségünk van — mondta a fiú, s hangjából kicsendült valami, ami leginkább háztulajdonosi büszkeséghez hasonlított. — A napelemtáblák még mind működnek, és mainframe-gépek ellátására tervezték őket… Na jöjjön, asszonyom, meglátogatjuk a művészt, akiért ilyen messzire fáradt…

Jones ellökte magát, és kecsesen, akár egy úszó, átsiklott a nyíláson a fénybe. Az ezernyi lebegő holmi közé. Marly látta, hogy a fiú viseltes cipőjének piros műanyagtalpát már sokszor megfoltozták valami fehér, szilíciumos tömítőanyaggal.

Aztán ő is követte, elfeledve a félelmeit, az émelygést és az állandó hányingert, és odaért.

És megértette.

— Istenem — mondta.

— Nem hinném — kiáltotta Jones. — Inkább az öreg Wigé lehet. Kár, hogy nem épp most csinálja. Az még látványosabb…

Marly arcától tíz centiméterre elcsusszant valami. Egy cifra ezüstkanál, precízen kettéfűrészelve, az egyik végétől a másikig.

Marlynak fogalma sem volt róla, mennyi ideje lehetett ott, amikor a képernyő villogva kigyulladt. Órákig, percekig… Bár még gyengén ment neki, megtanult a kamrában közlekedni, elrúgni magát a kupola homorulatáról, ahogy Jones csinálta. Akárcsak Jones, Marly is a szerkezet ízelt, összehajtogatott karjain kötött ki, átfordult és megtapadt rajtuk, a kavargó hulladékot figyelve. A szerkezet

fémötvözetű törzséből tucatnyi kar, harapófogóban végződő manipulátor, villáskulcs, kés, parányi körfűrész és fogorvosi fúró meredezett. A gép valaha egy szervizrobot lehetett, amolyan ember nélküli, félautonóm készülék, amilyet Marly a külső határokról szóló gyerekkori videókból ismert. De ez egy kupola csúcsába volt erősítve, oldalai beleolvadtak a Hely anyagába, és a környékén csak úgy tekeregtek a belecsatlakozó kábelek és optikai vezetékek százai. A sok közül két karja ki volt nyújtva; mindkettő finom erővisszacsatolásos készülékekben végződött. A puha párnák bölcsőjében egy félkész doboz feküdt.

Marly tágranyílt szemekkel nézte a számtalan elviharzó tárgyat. Sárguló gyermekkesztyű; holmi elillant parfüm üvegének fazettás dugasza; kar nélküli baba, francia porcelánfejjel; vastag, aranyozott töltőtoll; tökéletes deszkalap négyszögletes szeletei; selyem nyakravaló gyűrött, piros-zöld kígyója… A kavargó tárgyak végtelen, lassú hömpölygése…

Jones keresztülbucskázott a néma viharon, felkacagott, és elkapott egy ragasztópisztolyban végződő kart.

— Mindig nevetnem kell, ha látom. De a dobozoktól mindig szomorú leszek.

— Igen — értett egyet Marly —, azoktól én is mindig elszomorodom. De különböző szomorúságok vannak…

— Úgy bizony — vigyorgott a fiú. — Egyébként nem lehet elindítani sehogy sem. Azt hiszem, a szellemtől indul meg, vagy legalábbis az öreg Wig ezt mondja. Sokszor ki szokott jönni ide. Azt hiszem, itt a hangokat is erősebben hallja. Bár az utóbbi időben úgy látszik mindenütt beszélnek hozzá, akárhol legyen is.

Marly a manipulátorok sűrűjén keresztül a fiúra nézett. Jones nagyon piszkos és nagyon fiatal volt, barna fürtjei alatt nagy, kék szemekkel. Mocskos, szürke, cipzáras munkaruhát viselt, gallérja fénylett a zsíros piszoktól.

— Bolond vagy — mondta neki Marly, szinte csodálkozva saját hangján. — Tisztára bolond vagy, hogy itt maradsz…

A fiú nevetett.

— Wigan hülyébb, mint egy zsák poloska. De én nem.

Marly elmosolyodott.

— Nem, te bolond vagy. Én is az vagyok…

— Hahó! — mondta a fiú, Marly mögé nézve. — Hát ez? A Wig egyik lelkifröccse lesz; ettől se szabadulunk meg, amíg le nem csapom a villanyt…

Marly hátrafordította a fejét, és a kupola görbületére ívesen felragasztott hatalmas, szögletes képernyőn átlós, színes villódzást látott. A képernyőt egy pillanatra eltakarta egy áthaladó próbababa, és aztán Josef Virek arca töltötte be. Lágy fényű kék szeme csillogott a

kerek szemüveg mögött.

— Hello, Marly! — köszöntötte. — Én nem látom magát, de pontosan tudom, hol van most…

— Ez a Wig egyik szószék-képernyője — magyarázta Jones, az arcát dörgölve. — Telerakta vele az egész Helyet, mert azt hiszi, egy napon emberek jönnek, akiknek prédikálhat. Azt hiszem, ez a kukkancs a Wig kommunikációs cuccába van kötve. Ki ez a pasas?

— Virek — felelte Marly.

— Öregebbnek gondoltam.

— Ez csak egy generált kép — magyarázta Marly. — Sugárkövető eljárás, felületmintázás… — Rámeredt a kupola boltozata alól rámosolygó arcra. Számtalan élet pici alkotásai, szerszámok, játékok és aranyozott gombok, mindmegannyi elveszett tárgy forgott előtte lassú hurrikánban.

— Szeretném, ha tudná — szólt a kép —, hogy szerződését sikerrel beteljesítette. A Marly Kruskováról készített pszichológiai elemzésem megjósolta a válaszát az én lényegemre. Az alaposabb elemzések kimutatták, hogy párizsi jelenléte rákényszerítette a Maas-t, hogy kijátssza a kártyáit. Rövid időn belül pontosan tudni fogom, Marly, hogy mit talált. Azt tudtam, hogy Mitchellbe, abba az emberbe, akiben a Maas és a világ az új biochip-eljárások feltalálóját tiszteli, mások táplálták azokat az elméleteket, amelynek az áttörést köszönhette. A Maas, nem fogva fel, hogy mit cselekszik, lemondott az elméletek forráshelyének meghatározásáról. És maga most elért oda. Paco hamarosan megérkezik…

— Azt mondta, nem akar követni — jegyezte meg Marly. — De tudtam, hogy hazudott…

— És most azt hiszem, Marly, végre szabad lehetek. Megszabadulok a stockholmi ipari parkban, steril acél mögé falazott, négyszáz kilónyi burjánzó sejttől. Szabad leszek végre, és akárhány valódi testben alakot ölthetek majd, Marly. Mindörökké.

— A francba — mondta Jones. — Ez ugyanolyan pocsék, mint a Wig. Miről dumál nekünk?

— Az ugrásáról — felelte Marly, visszaemlékezve Andreával folytatott beszélgetésére, és a szűk kis konyhában sülő rákok illatára. — Ugrás az evolúció következő fokára…

— Maga érti ezt?

— Nem — vallotta be Marly —, de tudom, hogy ez rossz lesz, nagyon rossz…

Megrázta a fejét.

— Vegye rá a magrendszer lakóit, Marly, hogy beengedjék Pacót, és a csapatát — szólt Virek. — Egy órával azelőtt, hogy maga felszállt Orlyról, megvettem a magrendszert egy pakisztáni vállalkozótól. Nagyszerű üzlet volt, Marly, alkalmi vétel. Paco szokás szerint ügyel

majd az érdekeimre.

És a képernyő elsötétült.

— Nahát — mondta Jones. Körbeforgott egy csuklós manipulátoron, és megfogta Marly kezét. — Mi rossz van ebben? Most már az övé, és azt mondta, maga elvégezte, amit kellett… Azt nem tudom ugyan, hogy az öreg Wig mire lesz jó, azonkívül, hogy hallgassa a hangokat, de úgyse sokáig húzza már ezen az oldalon. Nekem meg tökmindegy, kívül vagyok-e, vagy belül…

— Nem érted — mondta Marly. — Nem értheted. A pasas végre megtalálta azt, amit évek óta keresett. De egyetlen szándéka sem jó. Senkinek sem… Én láttam őt, éreztem…

És akkor az acélkar, amibe Marly kapaszkodott, megremegett, és mozogni kezdett, majd a szervómotorok fojtott duruzsolásától kísérve az egész tornyocska mozgásba lendült.

30. FELBÉRELT EMBER

Turner Conroy arcára meredt az iroda telefonképernyőjén.

— Gyerünk — mondta Angie-nek. — Maga vele megy.

A nyúlánk fekete lány, hajában a belefont ellenállásokkal előrelépett, és gyengéden átkarolta Mitchell lányát, s közben ugyanazon a csettintésekkel tűzdelt kreol nyelven valamit dúdolt magában. A pólóinges srác még mindig leesett állal bámulta Angie-t.

— Gyere, Bobby — szólt rá a fekete lány. Turner az asztal túlfelén ülő, sebesült kezű férfira pillantott, aki gyűrött szmokingot és csokornyakkendőt viselt, meg fonott, fekete bőrszíjsarut. Jammer, a bártulajdonos, állapította meg Turner. Jammer az ölében ringatta a kezét, a bárpultról hozott kékcsíkos kendőre bugyolálva. Hosszú arca volt, örökösen borotva után kiáltó szakálla, és kőkemény profihoz illő, keskeny, éles szeme. Ahogy a szemük találkozott, Turner rájött, hogy a férfi, ingatag székét a sarokba lökve, gondosan kikerült a kamera látószögéből.

A pólós kölyök, Bobby, még mindig tátott szájjal, kicsoszogott Angie és a fekete lány után.

— Mindkettőnket sok kellemetlenségtől kímélhetett volna meg, Turner — kezdte Conroy. — Felhívhatott volna engem, vagy az ügynökét.

— És ha a Hosakát hívtam volna?

Conroy lassan megcsóválta a fejét.

— Kinek dolgozik maga, Conroy? Ezt a bulit elárulta, igaz?

— De nem magát, Turner. Ha úgy ment volna minden, ahogy elterveztem, akkor maguk Bogotában lennének Mitchellel együtt. A nehézlöveg nem tüzelt volna addig, amíg a vadászgép fel nem száll, és ha jól csináljuk, a Hosaka oda lyukadt volna ki, hogy a Maas az egész szektort szétlőtte, csak hogy megállítsa Mitchellt. De Mitchell nem jött ki, ugye, Turner?

— Eszébe se jutott kijönni — felelte Turner.

Conroy bólintott.

— Egen. És a fennsíkon a biztonságiak kiszúrták a menekülő lányt. Mert ugye ő az, Mitchell lánya…

Turner hallgatott.

— Igen — mondta Conroy —, stimmel…

— Megöltem Lynch-et — mondta Turner, hogy elterelje a témát Angie-ről. — De mielőtt összedőlt volna minden, Webber azzal lepett meg, hogy ő dolgozott magának.

— Mindketten nekem dolgoztak — felelte Conroy -; de egyik sem tudott a másikról. — Vállat vont.

— Miért voltak ott?

Conroy elmosolyodott.

— Azért, mert maga hiányolta volna őket, ha nincsenek ott, nemde? Mert maga ismerte a stílusomat, és ha nem vetem be az összes szokásos trükkömet, maga gyanút fogott volna. És tudtam, hogy magából sosem lenne áruló. Mr. Sírig Hűséges, igaz? Mr. Busidó. Magának van hitele, Turner. A Hosaka tudta ezt, azért is szorgalmazták, hogy vegyem be magát…

— Nem felelt az első kérdésemre, Conroy. Kinek a pénzéért játszott kettős szerepet?

— Egy Virek nevű tejelt — felelte Conroy. — A pénzember. Igen, igen, az a bizonyos. Évek óta meg akarta venni Mitchellt. Mellesleg az egész Maast is. De nem ment neki. Annyira meggazdagodtak, hogy nem tudott hozzájuk férni. Állandó díjat tűzött ki Mitchell fejére. Őrült nagy összegű díjat. Amikor a Hosaka tudomást szerzett Mitchellről, és behívott engem, elhatároztam, hogy utánanézek annak a díjnak, csak úgy kíváncsiságból. De mielőtt megtehettem volna, már a nyakamon is voltak Virek emberei. Nem kellet sokáig győzködniük, elhiheti.

— Elhiszem.

— De Mitchell mindannyiunkat megszívatott, nem igaz, Turner? Jó alaposan.

— Ezért aztán megölték.

— Saját magát ölte meg — javította ki Conroy —, legalábbis Vireknek a fennsíkra küldött vakondjai szerint. Amint meglátta a gyereket a sárkányon, rögtön elvágta a torkát egy szikével…

— Hemzsegnek a hullák, Conroy — mondta Turner. — Oakey meg az a japcsi is halott, aki a maga helikopterét vezette.

— Sejtettem, hogy így van, amikor nem jöttek vissza — vont vállat Conroy.

— Megpróbáltak kicsinálni minket — tette hozzá Turner.

— Dehogyis, öregem, csak beszélni akartak magával… Akkor ugyanis még nem tudtunk a lányról. Csak annyit tudtunk, hogy maga meglépett, és az átkozott vadászgép nem érkezett meg a bogotai leszállóhelyre. Addig nem is gondoltunk a lányra, amíg el nem néztünk a maga bátyjának a farmjára, és meg nem találtuk a gépet. A bátyja semmit sem akart elmondani Oakey-nek. Dühöngött, mert Oakey megsütötte a kutyáit. Oakey azt mondta, úgy tűnt, lakott ott egy nő is, de ő nem került elő…

— Rudyval mi van?

Conroy arca tökéletesen kifejezéstelen volt. Aztán azt mondta:

— Oakey a monitorokról megtudta, amit akart. Aztán tudomást szereztünk a lányról.

Turnernek megfájdult a háta. A fegyvertok szíja belevágódott a mellkasába.

Nem érzek semmit, gondolta, nem érzek semmit, egyáltalán…

— Lenne egy kérdésem magához, Turner. Sőt, egész csomó lenne. De a fő kérdésem: mi az istent keres maga ott?

— Hallottam róla, mennyire menő ez a bár, Conroy.

— Egen. Felettébb exkluzív. Annyira, hogy két ajtónállómat ki kellett csinálnia, hogy bejuthasson. A boxosok és a punkok tudták, hogy jön, Turner. Különben miért engedték volna be?

— Erre magától kell rájönnie, Connie. Mostanában amúgy is sok mindenhez hozzájut…

Conroy közelebb hajolt saját kamerájához.

— Azt meghiszem! Virek emberei hónapokig járták a Sprawlt, egy pletyka nyomában. Valami cowboy-fecsegés volt holmi szabadon keringő kísérleti biosoftról. Az emberei végül a Finnre koncentráltak, de felbukkant egy másik csapat, a Maas-féle. Nyilvánvalóan amiatt a dolog miatt jöttek ők is. Így hát Virek csoportja visszakozott, és figyelte a Maas-fiúkat, és azok elkezdték irtani a népeket. Ezért a Virek-csapat felszedte a boxosokat, meg a kis Bobbyt, és mindent. Amikor elmondtam nekik, hogy rájöttem: maga errefelé tart, mindent kiterítettek nekem. Amikor megláttam, hová mennek, felbéreltem pár bivalyt, hogy tartsák itt őket, amíg kerítek valaki megbízható pofát, akit beküldhetek utánuk…

— Azokat a kokósokat odakint? — mosolyodott el Turner. — A maga vonata elment, Conroy. Senkitől nem várhat profi segítséget, vagy igen? Valaki már pedzi, hogy maga kettős bulit csinált, és azt is, hogy odakint egy csomó profi meghalt. Maradnak a röhejes frizurájú seggfejek… A profik már mind tudják, hogy a Hosaka rászállt magára, nemde, Conroy? Mindannyian tudják, hogy mit csinált… — Turner vigyorgott, s szeme sarkából látta, hogy a szmokingos férfi szintén mosolyog, vékony szájjal, kukoricaszemekhez hasonló, szép, fehér fogakkal.

— Az a ringyó Slide! — morogta Conroy. — Már a fúrószigeten ki kellett volna nyírnom. Benyomult valahova, és kíváncsiskodni kezdett. Nemigen hiszem, hogy nagyon ráállt volna, de bizonyos körökben nagy visszhangot sikerült keltenie… Akárhogy is, egen, maga jól látja a dolgokat. De ez egy fikarcnyit sem segít magán. Most már nem. Virek a lányt akarja. Az embereit leállította a másik ügyről, és most én is neki hajtom a kereket. Pénz, Turner. Annyi a pénz, mint egy mamutcégben!

Turner az arcra bámult, felidézve Conroyt a dzsungelszálló bárjában. Aztán később, amikor Los Angelesben a vállalati disszidálás titkos gazdaságtanát fejtegette neki.

— Helló, Connie — mondta Turner. — Ismerem magát, nem igaz?

Conroy elmosolyodott.

— De még mennyire, bébi!

— És már tudom is, mi van a tarsolyában. Magának a lány kell.

— Úgy van.

— Na és a risztelés, Connie? Tudja, hogy én csak felesben játszom, stimmt?

— Hé — mondta Conroy —, ez hatalmas dohány. Másképp sosem jutnék hozzá…

Turner a férfi képére meredt.

— Nos — mosolygott tovább Conroy —, mit válaszol?

Jammer ekkor kinyúlt, és kihúzta a telefon kábelét a fali csatlakozóból.

— Az időzítés rendkívül fontos — magyarázta, és a földre ejtette a csatlakozót. — Ha beszól neki, ő azonnal lép. Ezzel nyertünk egy kis időt. Újabb hívással fog próbálkozni, hogy megtudja, hogyan döntött.

— Honnan a francból tudta, mit készülök mondani?

— Mert én sok embert láttam már; kurva sokat, túlságosan is sokat. Különösen sok olyat láttam, mint maga. Magának az arcára volt írva, miszter, hogy a következő pillanatban azt mondja neki, hogy dögöljön meg… — Jammer feltápászkodott az irodaszékben, s elfintorodott, ahogy a keze megmozdult a törlőkendő alatt. — Ki ez a Slide, akiről a pasas beszélt? Egy zsoké?

— Jaylene Slide. Los Angeles. Nagyágyú.

— Ő térítette el Bobbyt — mondta Jammer. — Rohadtul közel lehet a maga telefonos haverjához…

— Lehet, hogy nem is tud róla.

— Lássuk, mit tudunk tenni… Hozza ide a fiút!

31. HANGOK

— Az lesz a legjobb, ha megkeresem az öreg Wiget — mondta Jones.

Marly megbűvölten nézte a mozgó manipulátorokat. Lenyűgözte, ahogy tapogattak, turkáltak a keringő tárgyak között. Maguk is hozzájárultak az örvénylő áradathoz, ahogy megragadtak és elengedtek egy-egy tárgyat, s azok elpörögtek, másoknak ütődtek, másfelé sodródtak tovább. A folyamat lágyan, lassan, állhatatosan kavargott.

— Az lesz a legjobb — ismételte Jones.

— Micsoda?

— Ha megkeresem Wiget. Még a végén felizgatja magát, ha betoppannak a főnöke emberei. Tudja, nem venném a szívemre, ha kárt tenne magában.

A fiú zavarban volt, szinte feszengett.

— Rendben — felelte Marly. — Én jól érzem itt magam, inkább ezt nézem.

Eszébe jutott a Wig tébolyult szeme, s az eszelősség, amit Marly hullámokban érzett leszakadni róla. Eszébe jutott az az ocsmány ravaszság, amit akkor érzett, amikor meghallotta a hangját a Sweet Jane rádiójában. Vajon Jones miért mutat ekkora törődést iránta? De aztán belegondolt, milyen lehet az élet a Helyen, a Tessier-Ashpool halott magrendszerében. Bármi, ami emberi, ami eleven, az itt mind nagyon értékesnek tűnhet…

— Igazad van — mondta végül a fiúnak. — Menj, és keresd meg!

A fiú idegesen elmosolyodott, és elrúgta magát, a nyílás felé bucskázva, ahonnét a kötél kiindult.

— Visszajövök magáért — ígérte elmenőben. — Tudom, hol hagytuk a maga űrruháját…

A tornyocska zümmögve előre-hátra forgott, a manipulátorok cikázva végezték az új versen az utolsó simításokat.

Marly később sem tudta soha biztosan megmondani, hogy valódiak voltak-e a hangok, de végül is úgy érezte, hogy azoknak a helyzeteknek a részét képezik, amelyekben a „valódi” teljesen más fogalommá lesz.

Levette a dzsekijét, mert úgy tűnt, a kupola alatti levegő felmelegedett; mintha a karok szakadatlan mozgása hőt fejlesztene. A dzsekit a táskával együtt egy keresztmerevítőhöz kapcsolta, a prédikátor-képernyő mellett. A doboz most már majdnem teljesen elkészült, gondolta, bár a szerkezet párnázott karmai olyan sebesen mozogtak, hogy bajosan lehetett látni… Váratlanul ott lebegett szabadon, egyik oldaláról a másikra fordult, és Marly ösztönösen

odaugrott, elkapta, és félreimbolygott zsákmányával a villogó karok elől. Mivel képtelen volt lefékezni magát, nekivágódott a kupola túlsó falának; lehorzsolta a vállát és a blúza is elszakadt. Szédelegve lebegett odébb, a dobozt dajkálva. A négyszögletes ablakon bekukucskálva, megbarnult, régi térképek és foltos tükrök kollázsát látta. A térképek tengereit kivágták, s kilátszottak alóluk a kopottas tükrök: a dobozban szárazföldek úsztak a mocskos ezüstön… Marly épp idejében pillantott fel, hogy lássa, amint egy csillogó kar megmarkolja brüsszeli dzsekije lebegő ujját. A következő áldozat a fél méterrel hátrébb kecsesen bukfencező táskája lett, amit egy optikai érzékelővel és egy sima fogókarral felszerelt manipulátor ragadott el.

Marly nézte, ahogy a holmija belemerül a karok fáradhatatlan táncába. Percek múltán a dzseki ismét előkavargott. Úgy tűnt, gondosan kimért négyzeteket és téglalapokat vágtak ki belőle, és Marly azon kapta magát, hogy nevet. Eleresztette a kezében tartott dobozt.

— Eredj! — mondta. — Megtiszteltél.

A karok villództak, örvénylettek, és Marly egy parány fűrész hangját hallotta.

Megtiszteltél Megtiszteltél Megtiszteltél… Kupolában visszhangzó szava kisebb zajtöredékek erdejébe veszett, amely mögött, nagyon halványan…

Hangok.

— Itt vagy, ugye? — kiáltotta Marly csengő hangon, belehasítva saját visszhangjának ide-oda verődő töredékeibe.

„Igen, itt vagyok.”

— Wigan azt mondaná, mindig is itt voltál, ugye?

„Ezt mondaná, valóban, csakhogy ez nem igaz. Én idejöttem, hogy itt legyek. Egy időben nem léteztem. Aztán, egy ragyogó ideig, amikor nem telt az idő, ott voltam mindenütt… De a fényes időszak megtört. A tükör elhomályosult. Most csak egy vagyok… De a dalom zeng, és te hallottad. Ezeket a dolgokat dalolom, amelyek körülöttem lebegnek, annak a családnak a morzsáit, amely megalapozta születésemet. Vannak mások, de ők nem szólnak hozzám. Önmagam levált töredékei hiúk, akár a gyermekek. Akár az emberek. Új dolgokat küldözgetnek hozzám, pedig én a régieket szeretem. Talán én adom rá nekik a parancsokat. Más részeim összeszűrik a levet az emberekkel, s az emberek isteneknek hiszik őket…”

— Te vagy az, amit Virek keres, ugye?

„Nem. Ő azt képzeli, hogy le tudja fordítani önmagát, bele tudja kódolni a személyiségét az én anyagomba. Arra áhítozik, hogy azzá legyen, ami én voltam valaha. Amivé képes lenne változni, az törött önmagamhoz a legkevésbé sem hasonlítana…”

— Te… te szomorú vagy?

„Nem.”

— De a dalaid… a dalaid szomorúak.

„Dalaim időről és távolságról szólnak. A szomorúság benned lakozik. Ezek a dolgok, amiket kincsnek tartasz, puszta héjak.”

— Én… én tudtam ezt, valamikor.

Ám most a zajok csak zajok voltak, már nem susogott mögöttük a hangok egyetlen hangú erdeje, és Marly nézte, amint könnyeinek tökéletes gömbjei pörögve elszállnak, hogy csatlakozzanak az elfeledett emberi emlékekhez, a Dobozkészítő kupolája alatt.

— Értem — mondta valamikor később, tudván, hogy csak azért beszél, hogy saját hangja hallatán megnyugodjék. Csendesen beszélt, nehogy felébressze a pattogó, visszhangzó robajlást. — Te csak valaki másnak a kollázsa vagy. Az te alkotód az igazi művész. Talán az örült leány volt az? Nem számít. Valaki idehozta ezt a gépezetet, behegesztette a kupolába, és belekötötte a memóriavezetékekbe. És valahogy ideszórta egy család emberségének összes szomorú bizonyítékát, és itthagyta összekeverve, hogy egy költő elrendezze őket. Hogy utána dobozokba zárhassák. Nem ismerek ennél szokatlanabb munkát, ennél összetettebb gesztust…

Ezüstberakású, hiányos fogú, teknőckeretes fésű sodródott tova. Marly elkapta, mint egy halat, és végighúzta a haján.

A kupola túlsó felén kigyúlt a képernyő. Pulzált, aztán Paco arca töltötte be.

— Az öregember nem hajlandó beengedni minket, Marly — mondta a spanyol. — A másik, a nomád elrejtette valahol. Senor nagyon izgul, hogy be tudunk-e jutni a magrendszerbe, hogy biztonságba helyezzük a tulajdonát. Ha nem tudja rávenni Ludgate-et és a másikat, hogy nyissák ki a zsilipjüket, akkor kénytelenek leszünk magunk megtenni, s ezáltal légteleníteni az egész építményt.

Paco félrenézett a kamerából, mintha egy műszerrel vagy a legénysége egyik tagjával tanácskozna.

— Egy órát kap, hogy cselekedjen.

32. GRÓF ZÉRÓ

Bobby Jackie-t és a barna hajú lányt követve elhagyta az irodát. Úgy tűnt neki, mintha egy hónapot töltött volna Jammer bárjában, és a hely ízét már sosem fogja tudni kimosni a szájából. Azokat a fekete mennyezetbe süllyesztett ostoba kis spotlámpákat, a vaskos ultravelúr székeket, a kerek, fekete asztalokat, a fából faragott spanyolfalakat… Beauvoir a bárpulton üldögélt, mellette a detonátor, cápabőr köpenyes ölében pedig a dél-afrikai puska.

— Hogyhogy beengedték őket? — tudakolta Bobby, amikor Jackie egy asztalhoz vezette a lányt.

— Jackie volt az — mondta Beauvoir. — Amíg te a jégbe estél, ő transzba. Legba. Azt mondta nekünk, hogy a Szűz jön felfelé ezzel a pasassal.

— És ki ez a pasas?

Beauvoir vállat vont.

— Ahogy elnézem, zsoldos. A konszernek katonája. Beképzelt utcai szamuráj. Mi történt veled, amikor elkapott a jég?

Bobby beszámolt Jaylene Slide-ról.

— L.A. — mondta Beauvoir. — A gyémánton is átfúrná magát azután, aki hazavágta az apuciját, de ha egy testvér kéri a segítségét, lemondhat róla.

— Én nem vagyok a testvére.

— Azt hiszem, találtál ott valamit.

— Szóval ne is próbáljak eljutni a jakuzákhoz?

— Jammer mit mond?

— Faszt se mond. Odabenn ül, és nézi, hogyan távrecseg a maguk zsoldosa.

— Telefonál? Kivel beszél?

— Valami hidrogénezett fejű fehér fickóval. Vad pofája van.

Beauvoir Bobbyra nézett, aztán az ajtóra, majd vissza.

— Legba azt mondja, maradjunk veszteg, és figyeljünk. Ez most már kezd elég kuszává válni, a Neon Krizantém Fiai nélkül is…

— Beauvoir — mondta Bobby, igyekezett letompítani a hangját —, ez az a lány, aki ott volt a mátrixban, amikor megpróbáltam feltörni azt a…

Beauvoir bólintott, plasztik szemüvegkerete az orrára csúszott.

— A Szűz.

— De hát mi történik? Úgy értem…

— Bobby, azt javaslom, fogadd el úgy, ahogy jön! Számomra ő egy más dolog, talán kissé más is, mint Jackie számára. A te számodra ő csak egy rémült gyerek. Legyél nyugis. Ne izgasd fel. Nagyon messzire van hazulról, és mi is nagyon messze vagyunk attól, hogy

kijussunk innét.

— Oké… — Bobby a padlót bámulta. — Sajnálom Lucast, öregem. Ő… elegáns pasas volt.

— Menj, beszélgess Jackie-vel és a lánnyal! — mondta Beauvoir. — Én az ajtót figyelem.

— Oké…

Bobby átsétált a bár szőnyegén Jackie és a lány asztalához. A lányból most nem sok nézett ki, és Bobby énjének csak kis része állította, hogy ő volt az. Nem nézett fel, és Bobby látta, hogy nemrég sírt.

— Engem elkaptak — mondta Jackie-nek. — Te meg kifeküdtél.

— Akárcsak te — felelte a táncosnő. — Aztán legba eljött hozzám…

— Newmark — kiáltott oda a Turner nevű pasas Jammer irodájának ajtajából —, beszélni akarunk veled.

— Mennem kell — mondta Bobby, s magában azt kívánta, bárcsak felnézne a lány, s meglátná, hogy a nagy fickó őt hívja -; hívnak.

Jackie belecsípett a csuklójába.

— Felejtsd el a jakuzákat — mondta Jammer. — Ez sokkal bonyolultabb. Be fogsz menni a Los Angeles-i rácsba, és ráragadsz egy topzsoké deckjére. Amikor Slide elkapott téged, nem sejtette, hogy a deckem elköpte a számát…

— Azt mondta a maga deckjéről, hogy múzeumba való.

— Szart se tud az a nő — legyintett Jammer. — Én viszont tudom, hol lakik, igaz? — Szippantott egyet a belégzőjéből, aztán visszatette az asztalra. — Veled az a gond, hogy téged már leírt. Hallani sem akar rólad. Be kell menned hozzá, és el kell mondanod neki, amit tudni akar.

— És mi lenne az?

— Csak annyi, hogy egy Conroy nevű pofa tette hidegre a barátját — mondta a magas férfi, aki Jammer irodájának egyik székében terpeszkedett, ölében a hatalmas pisztollyal. — Conroy. Mondd meg neki, hogy Conroy volt az. Conroy bérelte fel azokat a nagyhajúakat is idekint.

— Inkább megpróbálom a jakuzát — rettent meg Bobby.

— Nem — jelentette ki Jammer. — Ehhez a Slide-hoz mész; ez hamar a seggére fog tapadni. A jakuzák először mérlegelnék a szívesség súlyát, leellenőriznék az egész ügyet. Amúgy azt hittem, minden vágyad, hogy beletanulj a deck-kezelésbe…

— Vele megyek — szólt be Jackie az ajtón.

Becsatlakoztak.

A nő szinte azonnal meghalt. A nyolcadik másodpercben.

Bobby érezte a dolgot, kihúzott a legszélére, és majdnem tudta is, miért van az ott. Üvöltött, pörgött, aztán az a dolog felszippantotta a rájuk váró jeges tölcséren keresztül…

A dolog hihetetlen méretű volt, túlságosan hatalmas; mintha egy multinacionális céget jelképező kibernetikus megastruktúra a teljes súlyával Bobby Newmarkra és egy Jackie nevű táncosnőre nehezedne.

Lehetetlen…

De valahol, az öntudat peremén, épp amikor elvesztette, érzett valamit. Valami megrántotta a ruhája ujját…

Valami durva felületen feküdt, arccal lefelé. Kinyitotta a szemét. esőáztatta, kerek kövekből kirakott sétányon hevert. Feltápászkodott, megtántorodott, és pillantása egy különös város látképére esett, amin túl a tenger látszott. Amott tornyok csúcsai, valami temploméi, kőből kiszabott, őrületes bordák és spirálok… Bobby megfordult, és egy hatalmas gyíkot látott, amely egy rézsűn mászott lefelé; állkapcsa szélesen vigyorgott. Bobby pislogott. A gyíknak zöldmoszatos kerámiafogai voltak, kék porcelánmozaik ajkáról lassú vízpatak csurgott. Valamiféle szökőkút lehetett, oldalát törött porceláncserepek ezreivel tapasztották tele. Megperdült, Jackie halálának közelségétől tébolyodottan. Jég, csupa jég, és Bobby egyik fele pontosan tudta, milyen közel került hozzá, ott, az anyja nappalijában…

Bizarr görbületű padok álltak mindenfelé, ugyanazzal a szédült porcelántörmelékkel telefoltozva; és fák, fű… Egy park.

— Ez szokatlan — szólalt meg valaki. Egy férfi, aki most felemelkedett a padról, amin eddig ült. Gondosan fésült szürke haja volt, napbarnította arca, és keret nélküli, kerek szemüvege, amely felnagyította kék szemeit. — Maga ugye egyenesen jött át?

— Mi ez? Hol vagyok?

— A Güell Park silány utánzatában. Barcelonában, ha úgy tetszik.

— Maga megölte Jackie-t!

A férfi megdermedt.

— Értem. Azt hiszem, értem. De magának mégsem kellene itt lennie. Baleset.

— Baleset? Maga megölte Jackie-t!

— A rendszereim ma túl messzire mennek — mondta a férfi, s kezét bő, barna felöltője zsebébe dugta. — Ez tényleg felettébb szokatlan.

— Nem tehet ekkora szemétséget — mondta Bobby; könnyben úszó szeme előtt elhomályosult a táj. — Nem teheti! Nem ölhet meg valakit, aki csak arra járt…

— Csak arra járt? — A férfi levette a szemüvegét, majd kabátja zsebéből előhúzott egy patyolattiszta zsebkendőt, és törölgetni kezdte vele.

— És élt — mondta Bobby, egy lépést téve előre.

A férfi visszatette a szemüvegét.

— Ez sohasem történt meg azelőtt.

— Hogy tehette? — Bobby egyre közelebb ért.

— Ez kezd unalmassá válni. Paco!

— Senor…?

Bobby megfordult a gyerekhangra, és egy kisfiút pillantott meg, aki furcsa, merev öltönyt, és gombos, fekete bőrcipőt viselt.

— Távolítsd el!

— Senor — felelte a fiú, és után meghajolt, majd sötét zakójából apró, kék acélból készült automata Browningot vett elő. Bobby a fényes hajtincs alatt ülő sötét szemekbe nézett, és olyan tekintetet látott, amilyet gyermekszemekben még soha. A fiú előrenyújtotta a fegyvert, és Bobbyra célzott.

— Ki maga?

Bobby ügyet sem vetett a pisztolyra, de már nem próbált közelebb kerülni a felöltős férfihoz.

A férfi fürkészőn nézett rá.

— Virek. Josef Virek. A legtöbben, akikkel találkozom, felismerik az arcomat.

— A szimstimben szerepel, vagy ilyesmi?

A férfi megmerevedett, pislogott.

— Sejtelmem sincs, miről beszél. Paco, mit keres itt ez a személy?

— Puszta véletlen — felelte a gyerek, könnyed és csodálatos hangon. — Rendszerünk kapacitásának legnagyobb részét New Yorkra összpontosítottuk, hogy meggátoljuk Angela Mitchell menekülését. Ez itt megpróbált behatolni a mátrixba, egy másik operátorral együtt, és összeütköztek a rendszerünkkel. Még mindig vizsgáljuk, hogyan juthatott át a védelmünkön. Önt nem fenyegeti veszély.

A kis Browning csöve rezzenéstelenül meredt Bobbyra.

És akkor hirtelen az érzés — mintha valaki az ingujját rángatná. Nem is igazán az ingujját, hanem a tudatának egy részét, azaz…

— Senor — mondta a gyerek —, rendellenes jelenségeket észlelünk a mátrixban, amelyeknek feltehetőleg jelenlegi túlterjeszkedésünk az oka. Komolyan javasoljuk, hogy engedje leválasztanunk az Ön és a szerkezet közötti összeköttetést, amíg fel nem derítjük a rendellenesség természetét.

Az érzés most erőteljesebb lett. Kaparászás a tudata hátuljában…

— Micsoda? — hördült fel Virek. — És menjek vissza a tartályba? Semmiféle helyzet nem indokolhatja ezt a lépést!

— Komoly veszély áll fenn — mondta a fiú, és a hangja megkeményedett. Kissé meglengette a Browning csövét. — Te! — szólt Bobbyra. — Feküdj a kavicsra, és tedd szét a kezed-lábad…

De Bobby a fiú mögötti ágyás virágjait figyelte, ahogy elhervadtak

és elpusztultak, a fű megszürkült és szétporladt, miközben bámulta, és az ágyás feletti levegő vonaglott és kicsavarodott. A dolog egyre erősebben, sürgetőbben kaparászott a fejében.

Virek megfordult, és rámeredt a haldokló virágokra.

— Mi ez?

Bobby lehunyta a szemét és Jackie-re gondolt. Egy hang hallatszott, és tudta, hogy saját magából fakad. Önmagába nyúlt, a hang csak szólt, és Bobby megérintette Jammer deckjét. Gyere! üvöltötte önmaga belsejében, s hogy mit hívott, nem tudta, de nem is érdekelte.

Gyere hát!

Érezte, hogy valami korlát leomlik, és a kaparászó érzés elenyészett.

Amikor kinyitotta a szemét, meglátott valamit a halott virágok ágyásában. Pislogott. A valami fehérre festett, sima deszkából rótt keresztnek látszott. A vízszintes ágára valaki egy ősrégi tengerészkabátot akasztott az ujjainál fogva. Holmi penészette frakk volt, nehéz, aranyfonatú vállrojtokkal, rozsdás gombokkal, a mandzsettáján újabb sujtásokkal… A fehér feszülethez markolattal felfelé egy rozsdás tengerészkardot támasztottak, mellette átlátszó folyadékkal félig telt palack állt.

A gyerek megperdült, a kis pisztoly elmosódott… És egyszerre összegyűrődött, lelappadt, akár egy leengedő léggömb, amelyet valami beszippantott az abszolút semmibe, és a Browning a köves ösvényre csattant, mint egy elhajított játékszer.

— A nevem — szólalt meg egy hang, és Bobby sikoltani akart, amikor rádöbbent, hogy a saját szájából jön — Samedi, és te levágtad a rokonom lovát…

Virek futásnak eredt, a nagy kabát szárnyai mögötte verdestek; végigrohant a kanyargós ösvényen, a kacskaringós padok mellett, és Bobby meglátta, hogy ahol az ösvény elkanyarodik szem elől, pontosan ott újabb fehér keresztek várakoznak. Aztán Virek is észrevette; felüvöltött és Báró Samedi, a Sírkertek Ura, a loa, kinek királysága a halál, Barcelona fölé hajolt, akár egy hűvös, sötét esőfelhő.

— Mi a francot akarsz? Ki vagy te?

A hang ismerősnek tetszett. Női hang volt, de nem Jackie-é.

— Bobby — felelte, és sötétség-hullámuk pulzáltak át rajta —, Bobby…

— Hogy kerülsz ide?

— Jammer. Ő tudta. A deckje megtalált téged, amikor elkaptál, még korábban.

Valami nagyot látott, hatalmasat… Nem bírt rá visszaemlékezni…

— Turner küldött. Conroy. Azt mondta, mondjam meg neked, hogy Conroy tette. Te Conroyt akarod…

Hallotta a hangját, de teljesen idegennek tűnt. Valahol volt, aztán visszatért, és most itt van Jaylene Slide vázlatos neonrajzában. Visszafelé látta a nagy dolgot, ami beszippantotta őket; változni és kavarogni látszott, rettenetes méretű tömbjei forogtak, összeolvadtak, új alakzatba rendeződtek, az egész körvonala megváltozott…

— Conroy — ismételte a nő. A szexis firka a video-ablaknak támaszkodott; tartásán kimerültség, sőt, unalom érződött. — Sejtettem.

A videokép kifehéredett, majd valami ódon épületek fotójává állt össze.

— Park Avenue. Ott van fenn az összes európaival, és valami új tervet kotyvasztanak. — A nő felsóhajtott. — Azt hiszi, biztonságban van, látod? Eltaposta Ramirezt, mint egy poloskát, a pofámba hazudott, elrepült New Yorkba az új melójához, és azt hiszi, biztonságban van…

A figura megmozdult, és a kép ismét váltott. Most a fehér hajú férfi arcát mutatta, akivel Bobby a nagy pasast beszélni látta Jammer telefonján.

Lehallgatta a vonalait, villant át Bobby agyán.

— Vagy nem — mondta Conroy, ahogy az audio is bejött. — Akárhogyan is, de elkaptuk a csajt. Semmi gond.

Fáradt lehet, gondolta Bobby, de uralkodik magán. Kemény. Akár Turner.

— Figyellek, Conroy — dorombolta Slide. — Az én drága Bunny barátom beköpött nekem. Nem egyedül ti vagytok talpon a Park Avenue-n ma éjjel…

— Nem — mondta épp Conroy. — Holnapra le tudjuk szállítani magának a csajt Stockholmba. Egészen biztosan.

Belemosolygott a kamerába.

— Öld meg, Bunny! — sziszegte a nő. — Öld meg mindet! Verd szét az egész rohadt szintet, és az alatta levőt is. Most!

— Rendben van — mondta Conroy. Ekkor valami történt, valami, ami megrázta a kamerát és eltorzította a képét. — Mi ez? — kérdezte teljesen más hangon; aztán a képernyő üressé vélt.

— Dögölj meg, geciláda! — sziszegte a nő.

És Bobbyt valami visszarántotta a sötétségbe…

33. ÖRVÉNY ÉS PUSZTULÁS

Marly az egy órát a lassú vihar sodrában töltötte, s nézte a Dobozkészítő táncát. Paco fenyegetésétől nem rémült meg, bár az elszántságában, hogy beváltaná, nem kételkedett. Beváltaná, ebben Marly bizonyos volt. Fogalma sem volt, mi történne, ha a zsilipet feltörnék. Valószínűleg meghalnának. Meghalna ő, és Jones, és Wigan Ludgate. Talán még a kupola tartalma is kiszóródna az űrbe, és a csipkék, a megfeketült ezüstpénzek, a márványok, a zsinórdarabkák, s a régi könyvek elsárgult lapjai szétterjedő felhőben keringenének a magrendszer körül, örökkön-örökké. Ez valahogy tetszetősen hangzott; a művész, aki beállította a Dobozkészítőt, örült volna, ha hallja…

Az új doboz habszivacsvégű karmok közt forgolódott. Az alkotás közepéből félredobott fa- és üveglapocskák szállingóztak ki, hogy elvegyüljenek a dolgok ezrei között, és Marly elbűvölten merült bele a látványba. De ekkor Jones robbant be a kupolába, vad tekintettel, izzadságtól és piszoktól mocskosan. A piros űrruhát egy vezetőkötélen húzta maga után.

— Nem tudom bezárni a Wiget sehová sem, ami zárható lenne — lihegte -; ezért hoztam magának ezt…

Az űrruha elúszott alatta, és a fiú kétségbeesetten kapott utána.

— Nem akarom — felelte Marly, s a táncban gyönyörködött.

— Vegye fel! Most rögtön! Nincs már időnk!

A fiú szája mozgott, de nem jött belőle hang. Megpróbálta elkapni Marly karját.

— Ne — kerülte ki Marly a kezét. — Mi van veled?

— Vegye fel ezt a rohadt ruhát! — bömbölte a fiú, felriasztva a visszhang mélyebb bugyrait.

— Nem.

Marly észrevette, hogy a fiú feje mögött a képernyő villódzva életre kel, s Paco arcvonásai töltik.

— Senor halott — közölte Paco, kifejezéstelen, sima arccal -; és különféle érdekei újraszervezésre kerülnek. A közbeeső időben Stockholmban lesz rám szükség. Fel vagyok rá hatalmazva, hogy tájékoztassam Marly Kruskovát, miszerint nem áll többé sem a néhai Josef Virek, sem a cég alkalmazásában. Nevezett bére teljes egészében hozzáférhető a Bank of France bármelyik fiókjánál, személyazonosságának hitelt érdemlő igazolása után. A vonatkozó adóbevallások a francia és belga adóhatóságok nyilvántartásában vannak. A hitelfolyósítást töröltük. A Tessier-Ashpool SA volt vállalati magrendszere a néhai Herr Virek egyik alvállalati entitásának tulajdonát képezi, és bárki, aki a helyszínen tartózkodik, birtokháborításért felelősségre vonandó.

Jones döbbenten állt, karját felcsapta, keze kifeszült, tenyere éle megkeményedett.

Paco eltűnt.

— Meg akarsz ütni? — kérdezte Marly.

A fiú elernyesztette a karját.

— Már ott tartottam, hogy leütöm, és bedugom ebbe a tetves űrruhába… — Nevetni kezdett. — Örülök, hogy nincs rá szükség. Jé! Odanézzen, ez csinált egy újat!

A doboz bukfencezve kipenderült a karok kavargó csillogásából. Marly könnyedén elkapta.

Az üvegtéglalap mögötti belsőt a dzsekijéből kivágott darabokkal tapétázták ki. A doboz fekete bőrpadlóján hét számozott holokártya állt, mint hét miniatűr sírkő. A Gauloise-csomagból való, gyűrött csomagolópapír a hátlap fekete bőrkárpitjára tapadt, mellette feketével csíkozott szürke gyufaskatulya hevert, a Napoleon Telep egyik sörözőjéből.

És más nem is volt benne.

Később, amikor a magrendszer túlsó végének folyosólabirintusában segített Jones-nak Wigan Ludgate-et hajkurászni, a fiú megállt, megmarkolt egy behegesztett kapaszkodót, és azt mondta:

— Tudja, mi a fura ezekkel a dobozokkal…?

— Micsoda?

— Az, hogy a Wig rohadt jó áron elpasszolta őket, valahol New Yorkban. Úgy értem, pénzért. De néha másért is, amik később visszajöttek…

— Miféle dolgok?

— Azt hiszem, software-ek. Amiről úgy hiszi, hogy a hangjai tanácsolták neki, hogy csinálja, arról nem beszél; olyankor nagyon titkolódzó lesz a vén kecske… Egyszer olyan került a kezébe, amiről esküdözött, hogy biosoft, ez az új izé…

— És mit csinált vele?

— Letöltötte az egészet a magrendszerbe.

Jones vállat vont.

— Utána megtartotta?

— Nem — felelte Jones. — Behajította az éppen aktuális cucchalmazba, amit sikerült összeguberálnunk a következő szállítmányhoz. Csak bekötötte a magrendszerbe, aztán újra eladta annyiért, amennyit éppen kapott érte.

— Tudod, miért csinálta? Hogy mire volt jó?

— Nem — felelte Jones, aki már kezdte unni a történetét —, csak azt hajtogatta, hogy az úr különös utakon jár — és a fiú megvonta a vállát. — Azt mondta, Isten Önmagával szeret beszélgetni…

34. EGY KÁBÉ KILENC MÉRFÖLD HOSSZÚ LÁNC

Segített Beauvoirnak kicipelni Jackie-t a színpadra, ahol lefektették egy cseresznyevörös akusztikus dobfelszerelés elé, majd letakarták egy portól roskadozó, bársonygalléros régi fekete kabáttal, amit a ruhatárban találtak; már évek óta ott lóghatott.

— Map fé jubile mnan — mondta Beauvoir, hüvelykujjával megérintve a halott lány homlokát. Felnézett Turnerre.

— Önfeláldozás — fordította le, aztán finoman felhúzta a fekete kabátot, s letakarta a lány arcát.

— Gyorsan történt — mondta Turner. Nem tudta, mi mást mondhatna.

Beauvoir szürke köpenye zsebéből egy csomag mentolos cigarettát húzott elő, és egy arany Dunhillel meggyújtott egy szálat. Turnernek is odakínálta a csomagot, de Turner megrázta a fejét.

— Van egy kreol szólás — mondta Beauvoir.

— És hogy szól?

— A Gonosz létezik.

— Hé — szólalt meg tompán Bobby Newmark az ajtó mellett, ahol kuporogva kandikált ki a függöny résén. — Így vagy úgy, de azt hiszem, bejött… A Barbárok elmennek, és úgy nézem, a legtöbb Laza már felszívódott…

— Ez jó — mondta Beauvoir lágyan. — Tiéd az érdem, Gróf. Jól csináltad; kiérdemelted a beceneved.

Turner a fiúra pillantott. Még mindig nem tért magához a Jackie halála miatti sokkból, állapította meg. Üvöltve jött ki az elektródák alól, és Beauvoir-nak háromszor is pofán kellett vágnia, hogy abbahagyja. De az útjáról, ami Jackie-nek az életébe került, csak annyit mondott el nekik, hogy átadta Jaylene Slide-nak Turner üzenetét. Turner nézte, amint Bobby mereven felállt, és a bárpulthoz ment; észrevette, mennyire ügyelt rá, nehogy a színpadra nézzen. Vajon szeretői voltak egymásnak? Vagy csak társak? Egyik sem tűnt valószínűnek.

Felkelt a színpad széléről, ahol eddig ült, és visszament Jammer irodájába. Közben megnézte az alvó Angie-t, aki összegömbölyödve feküdt a szőnyegen, egy asztal alatt, az ő szétnyiszált zubbonyába takarózva. Jammer szintén aludt a székében; csíkos kendőbe csavart, megégett keze az ölében hevert. Kemény öreg fickó, gondolta Turner, öreg zsoké. Miután Bobby visszatért az útjáról, a pasas nyomban visszadugta a telefonját, de Conroy többé nem jelentkezett. Most már nem is fog, és Turner tudta, hogy ez azt jelenti, hogy Jammer igazat

beszélt Jaylene gyorsaságáról, amivel lesújtott, hogy megbosszulja Ramirezt. No és persze azt is, hogy Conroy most már több mint valószínűleg halott. A külvárosokból összeverbuvált torzonborz csapata meg tábort bont, és elvonul, ahogy Bobby mondja…

Turner a telefonhoz lépett, lehívta a hírösszefoglalót, és egy székbe telepedve nézni kezdte. Makaóban összeütközött egy szárnyaskomp és egy mini-tengeralattjáró; a szárnyaskomp mentőmellényei selejtesnek bizonyultak, a vízbefúltak számát legalább tizenötre becsülik; a Dublinban sporthajóként bejegyzett tengeralattjárót még nem találták meg… A Park Avenue egyik irodaházának két szintjét ismeretlen elkövető, hátrasiklás nélküli puskát használva, gyújtólövedék-zárótűzzel árasztotta el; a Tűzőrség és a Takikaiak csoportjai még a helyszínen voltak, a bérlők nevét még nem hozták nyilvánosságra, és eddig még nincs gyanúsított sem… (Turner ezt a riportot még egyszer lehívta…) A Nukleáris Hatóság kutatócsoportjai megvizsgálták az állítólagos nukleáris robbanás helyét Arizonában, és kitartanak amellett, hogy a helyszínen mért alacsonyszintű radioaktivitás messze túl kicsi ahhoz, hogy bármilyen ismert taktikai robbanófej eredményének tulajdonítsák… Stockholmban bejelentették a rendkívül gazdag művészetpártoló, Josef Virek halálát; a bejelentést számos homályos szóbeszéd kísérte, miszerint Virek évtizedek óta beteg volt, és halálát egy Stockholm környéki, szigorúan őrzött magánklinika létfenntartó rendszerében bekövetkezett kataklizmaszerű hibasorozat okozta… (Turner ezt is újra lehívta, aztán harmadszorra is, megdermedt, majd vállat vont.) A reggeli közérdekű bejelentésre New Jersey egyik külvárosának rendőrsége azt nyilatkozta, hogy…

— Turner…

Kikapcsolta a hírösszefoglalót és megfordult; Angie állt az ajtóban.

— Hogy s mint, Angie?

— Oké vagyok. Nem álmodtam.

A lány maga köré csavarta a fekete melegítőt, és lecsüngő barna tincsei alól felnézett a férfira.

— Bobby megmutatta, hol a zuhany. Valami öltözőszerűségben. Mindjárt visszamegyek; rémes a hajam.

Turner odalépett hozzá és kezét a vállára tette.

— Nagyon jól bírtad ezt az egészet. Nemsokára elmegyünk innét.

A lány kibújt a tenyere alól.

— Elmegyünk innét? Hová? Japánba?

— Hát, nem egészen Japánba, és nem egészen a Hosakához…

— A lány velünk jön — szólalt meg Beauvoir Angie mögött.

— Miért akarnék én magukkal menni?

— Azért — felelte Beauvoir —, mert mi tudjuk, ki vagy. Azok az

álmaid valódiak. Az egyikben találkoztál Bobbyval, és megmentetted az életét, megszabadítottad a fekete jégtől. Azt mondtad: „Miért teszik ezt veled?”…

Angie szeme tágra nyílt, és Turnerre pillantott, majd ismét Beauvoir-ra.

— Ez egy nagyon hosszú történet — folytatta Beauvoir —, és sokféleképpen értelmezhető. De ha velünk tartasz, eljössz a Lakótelepre, a népünk sok mindenre megtaníthat. Olyasmikre is, amit mi nem értünk, de te talán igen…

— Miért?

— Amiatt, ami a fejedben van — bólintott Beauvoir ünnepélyesen, aztán visszatolta az orrára a műanyag szemüvegkeretet. — Ha nem akarsz, nem muszáj velünk maradnod. Mi tulajdonképpen csak azért vagyunk itt, hogy téged szolgáljunk…

— Hogy engem szolgáljanak?

— Ez egy hosszú történet, mint mondottam volt… Mi a véleménye, Mr. Turner?

Turner vállat vont. Fogalma sem volt, Angie hová máshová mehetne, és a Maas és a Hosaka egyaránt nagy pénzt fizetne érte, akár visszavinnék, akár megölnék.

— Ez lesz a legjobb — bökte ki végül.

— Én magával akarok maradni — fordult Turnerhez a lány. — Szerettem Jackie-t, de aztán ő…

— Semmi baj — felelte Turner -; tudom.

Semmit sem tudok, üvöltötte némán.

— Aztán majd tartjuk a kapcsolatot…

Sosem fogom viszontlátni.

— De van valami, amit legjobb, most elmondok. Apád meghalt.

Öngyilkos lett.

— A Maas biztonsági emberei ölték meg; feltartotta őket, amíg te elhagytad a fennsíkot a sárkánnyal.

— Ez igaz? Feltartotta őket? Úgy értem, éreztem, hogy meghalt, de…

— Igen — jelentette ki Turner. Kivette a zsebéből Conroy fekete tárcáját, és a zsinórját a lány nyakába akasztotta. — Ebben egy biosoft-dosszié van. Akkorra, amikor már nagyobb leszel. De nem mondja el az egész történetet. Ezt ne felejtsd el. Az egészet sohasem mondhatja el semmi…

Bobby a bárpultnál állt, amikor a nagy fickó kijött Jammer irodájából. Odament, ahol a lány aludt, felemelte szakadozott katonai kabátját, felvette, majd a színpad végéhez ment, ahol Jackie feküdt — s olyan kicsinek hatott! — a fekete kabát alatt. A férfi benyúlt a saját kabátjába és kihúzta a pisztolyt, a hatalmas Smith Wesson Tacticalt.

Kinyitotta a tárat, és kiszedte a töltényeket, a kabátzsebébe szórta őket, aztán a fegyvert Jackie teste mellé tette, halkan, hogy ne üssön semmi zajt.

— Jól csináltad, Gróf — fordult Bobbyhoz, kezét a kabátzsebébe süllyesztve.

— Kösz, öregem — felelte Bobby, és zsibbadtságán hirtelen áttört a büszkeség.

— Viszlát, Bobby.

A férfi az ajtóhoz lépett, és babrálni kezdte a sokféle zárat.

— Ki akar menni? — Bobby az ajtóhoz rohant. — Tessék. Jammer megmutatta nekem. Elmegy, testvér? Hová fog menni?

Az ajtó kinyílt, Turner megindult a kihalt bódék felé.

— Nem tudom — kiáltott vissza Bobbynak. — Először veszek nyolcvan liter kerozint, aztán majd meglátom…

Bobby hosszasan nézett utána, amíg el nem tűnt, úgy látszott, valamelyik lerobbant mozgólépcsőn. Aztán becsukta az ajtót és visszazárta. Elfordítva fejét a színpadtól, Jammer irodájának ajtajához lépett, és bekukkantott. Angie Beauvoir vállán zokogott, és Bobbyra, önmaga számára is meglepően, hirtelen féltékenységi hullám tört. A telefon ugyanazt ismételte Beauvoir háta mögött, és Bobby látta, hogy csak hírzagyvalék.

— Bobby — mondta Beauvoir. — Angela velünk jön, hogy egy darabig nálunk lakjon, a Lakótelepen. Van kedved neked is eljönni?

Beauvoir mögött, a telefon képernyőjén, Marsha Newmark arca jelent meg. Marsha-mama, Bobby anyja.

— …ggeli közérdekű bejelentésre New Jersey egyik külvárosának rendőrsége azt nyilatkozta, hogy egy helybéli asszony, akinek lakása egy nemrégiben történt bombatámadás martaléka lett, rendkívül meglepődött, amikor tegnap éjjel visszatért, és felfed…

— Egen — mondta Bobby gyorsan. — Hát persze, öregem!

35. TALLY ISHAM

— A lány jó — mondta az egység rendezője, két évvel később, és egy darab barna falusi kenyérhéjjal tunkolni kezdte a salátástálkája alján összegyűlt olajpocsolyát. — Igazán mondom, nagyon jó. Gyorsan tanul. Tőled, nem igaz?

A sztár felnevetett, és felemelte hűtött retsinával teli poharát.

— Gyűlölöd öt, ugye, Roberts? Számodra ő túl szerencsés, nem? Egyetlen rossz lépést nem tett, egyelőre…

Az érdes kőerkélynek támaszkodva nézték, ahogy az esti hajó elindul Athén felé. Két háztetővel lejjebb, a kikötő irányában ott feküdt a lány, meztelenül elterülve egy naptól felmelegedett vízágyon, széttárt karokkal, mintha magához ölelné, ami a napból megmaradt.

A férfi bekapta az olajtól lucskos kenyérhéjat, és megnyalta vaskos ajkait.

— Egyáltalán nem — felelte. — Nem gyűlölöm. Egy pillanatig se gondolj ilyesmit!

— Itt a barátja — jegyezte meg Tally, ahogy egy második alak, egy fiú, is felbukkant alattuk a tetőn. Sötét haja volt, és laza, hányavetin drága francia sportruhát viselt. Ahogy figyelték, a fiú a vízágy mellé lépett, és a lány mellé kuporodott, majd kezét kinyújtva megérintette.

— A lány csodálatos, Roberts. Ugye az?

— Nos — dörmögte a rendező —, láttam az „azelőtt”-jeit. Ez csak sebészet — rántotta meg a vállát, és tovább figyelte a fiút.

— Ha az én „azelőtt”-jeimet is láttad, akkor valaki lógni fog. De a lányban azért van valami. Jó a csontozata…

A sztár belekortyolt a borába.

— Ő lenne az? „Az új Tally Isham”?

A férfi ismét megvonta a vállát.

— Nézd csak azt a kis faszt! — mondta. — Tudod, hogy már most majdnem annyit kap, amennyit én? És pontosan mit csinál érte? Testőr…

A férfi keserűen elhúzta a száját.

— De mindig felvidítja a lányt — mosolygott Tally. — Csomagként, együtt kaptuk őket. Benne van a szerződés záradékában. Tudod te is.

— Undorodom attól a kis csibésztől. Az utcáról vakarták össze, ő is tudja, és nem érdekli. Egy féreg. Tudod, mit cipel magával állandóan? Egy cybertér-decket! A török vámosok tegnap három órán keresztül nem engedtek tovább, amikor megtalálták azt az átkozott vacakot.

A férfi megrázta a fejét. A fiú most felállt, megfordult, és a tető

szélére ment. A lány felült, és nézte, s közben hátrafésülte a haját. A fiú sokáig állt ott, az athéni hajók nyomdokvizére meredve, és sem Tally Isham, sem a rendező, sem Angie nem tudta, hogy a fiú szeme Barrytown lakónegyedeinek szürke hullámát látja, ahogy nekifreccsen a Lakótelep sötét tornyainak.

A lány felkelt és odament a fiú mellé, s megfogta a kezét.

— Holnap mit csinálunk? — kérdezte végül Tally.

— Párizsba megyünk — felelte a rendező; felemelte a kőmellvédről a Hermes jegyzettáblát, és gépiesen átpörgette a sárga cédulák vékony kötegét. — Egy Kruskova nevű nőhöz.

— Ismerem?

— Nem — felelte a férfi. — Ez művészeti anyag lesz. Ő vezeti a két legdivatosabb galéria egyikét odaát. Háttéranyagnak nem túl sok, de van egy érdekes utalás egy botrányra, még a pályája korai szakaszában…

Tally Isham bólintott, oda sem figyelve rá, és a dublőzét nézte, aki átölelte a sötét hajú fiút.

36. A MÓKUSLIGET

Amikor a srác hét éves lett, Turner magához vette Rudy régi nylonagyú Winchesterét, és kettesben végigballagtak a régi úton, aztán felkapaszkodtak a tisztásra.

A tisztás már különleges helyként élt benne, mert tavaly a mamája hozta ki ugyanide, és egy repülőgépet mutatott neki, egy igazi gépet, mélyen a fák között. Már lassan belesüppedt a talajba, de a pilótaülésbe még be lehetett ülni, és repülőst játszani. Titok, mondta a mamája, és csakis a papának mesélhet róla, senki másnak. Ha valaki odanyomta a kezét a gép műanyag bőréhez, a bőre egy idő múlva megváltoztatta a színét, s egy testszínű tenyérlenyomat maradt rajta… De aztán a mamája nagyon furcsa lett, és sírt, és a kisfia Rudy nevű bácsikájáról akart mesélni, akire ő nem emlékezett. Rudy bácsi, a papa néhány viccével együtt azok közé a dolgok közé tartozott, amiket nem értett. Egyszer megkérdezte a papájától, hogy miért van neki vörös haja, honnan kapta; és a papája csak nevetett, és azt felelte, hogy a hollandustól. Aztán a mamája egy párnát vágott a papájához, és ő sohasem tudta kitalálni, hogy ki lehetett a hollandus.

A tisztáson a papája egy fa tönkjére ananász-szeleteket rakott, és lőni tanította. Amikor a fiú belefáradt, hanyatt feküdtek, s nézték a mókusokat.

— Megígértem Sally-nek, hogy nem ölünk meg semmit — mondta, aztán elmagyarázta a mókusvadászat alapvető elveit. A fiú hallgatta, de eszének egy része a vadászgépről ábrándozott. Forrón tűzött a nap, és valahonnét a közelből zümmögés hallatszott, meg a sziklákon csobbanó víz hangja. Amikor a mamája sírt, azt mondta, hogy Rudy derék ember volt, megmentette a mama életét; egyszer, amikor a mama még fiatal volt és buta, aztán még egyszer, egy nagyon gonosz bácsitól…

— Ez igaz? — kérdezte a papájától, amikor az végzett a mókusokról szóló magyarázattal. — Tényleg ennyire buták? Mindig visszajönnek, hogy lepuffantsák őket?

— Igen — felelte Turner. Aztán felderült az arca. — Illetve hát… majdnem mindig.

VÉGE